

ฉบับธรรมทาน

ธัมมวิโมกข์

วิธีฝึกกรรมฐาน ด้วยตนเองแบบง่าย ๆ

ตอนที่ ๕

เรื่อง คนจนทำบุญครั้งเดียวไปสวรรค์

คนจนทำบุญครั้งเดียวไปสวรรค์

พระสูตรเรื่องนี้เอามาเล่าสู่กันฟัง เพื่อเป็นตัวอย่างแก่ท่านนักปฏิบัติพระกรรมฐาน หรือท่านที่ชอบทำบุญด้วยการให้ทาน เพื่อผลที่มีกำลังใจทำบุญแล้วมีผลเป็นประการใด

เรื่องลาซเทวธิดา

เรื่องลาซเทวธิดา นี้มีมาในพระธรรมบท ภาคที่ ๕ เรื่องมีอยู่ว่าในสมัยนั้นสมเด็จพระ

สัมมาสัมพุทธเจ้าประทับอยู่ที่ พระเชตวันมหาวิหาร ทรงปรารภนางเทพธิดาชื่อว่า ลาซเทวธิดา แปลเป็นภาษาไทยว่า นางเทพธิดาข้าวตอก หรือตามที่ชอบเรียกกันทั่วไปว่า นางฟ้าข้าวตอก

เนื้อความมีอยู่ว่า ในเวลานั้น ท่านพระมหากัสสป อยู่ที่บิภผลิคุหา ได้เข้านิโรธสมาบัติเป็นเวลา ๗ วัน

เมื่อออกจากสมาบัติแล้วดำริว่า "วันนี้ ถ้าเราไปบิณฑบาตจะมีใคร สงเคราะห์เราไหม?"

จึงใช้ ทิพจักขุญาณ ดูก็ทราบว่ เวลานี้มีหญิงสาวคนหนึ่งเป็นลูกจ้างเฝ้านาข้าวสาลี เธอกำลังปลิดเมล็ดข้าวสาร เพื่อจะใช้คั่วเป็นข้าวตอกเก็บไว้กินเมื่อยามหิว

เพราะการที่คอยคนให้นำอาหารมาส่งให้อาจจะสายเกินไป ถ้าหิวก็กินข้าวตอกแก้หิวไปพลางๆ ก่อน

เมื่อเห็นแล้วท่านก็พิจารณาต่อไปว่า "เมื่อเราไปที่เธอ เธอจะมีศรัทธาใส่บาตรไหม?"

ก็ทราบด้วยใจที่เป็นทิพย์ว่า "เมื่อเราไปถึงที่นั่น เธอมีศรัทธาที่จะถวายข้าวตอก"

ท่านจึงเหาะไปเพราะอยู่ไกลกันเกินกว่า ๖๐ โยชน์ ถ้าเดินไปคงไม่ไหว

เมื่อใกล้จะถึงท่านก็ลงมาสู้พื้นดิน เดินไปที่ใกล้กระท่อมที่เธอพักอยู่

ฉบับธรรมทาน

ธัมมวิโมกข์

เมื่อเธอเห็นข้าเธอก็ดีใจ ว่าวันนี้เธอได้ทำบุญแน่ เพราะเธอเป็นคนจน จึงต้องมาเป็นลูกจ้างเขาเผื่อนาข้าวโพด

ความจริงตามบาลีท่านเรียกว่า "ข้าวสาลี" เมื่อเผลออกไปเขียนว่าข้าวโพดเข้า แต่ในที่บางแห่งท่านแปลว่า สาลี คือ ข้าวโพด แต่ในปัจจุบันนี้แขกเมืองอินเดียเขามีข้าวสาลีขายต่างประเทศ ก็ยังไม่เคยเห็นข้าวสาลีเลยว่าเป็นเหมือนข้าวโพดหรือเปล่า

เป็นอันว่าเธอคว่ำข้าวตอกก็แล้วกัน เมื่อเธอเห็นท่านก็ออกปากนิมนต์ว่า "ขอพระคุณเจ้าหยุดก่อนเจ้าข้า" เธอดีใจมากที่เธอพบพระพร้อมทั้งที่เธอมีข้าวตอก ด้วยเธอเคยคิดเมื่อเห็นพระแต่ไม่มีของทำบุญว่า เราเห็นพระแต่เราไม่มีของทำบุญ จิตใจนั้นอยากทำบุญ บางคราวมีของเพื่อทำบุญ แต่ไม่มีพระมา

สมัยนั้นพระมีน้อย ที่มีก็เป็นพระอริยเจ้าเป็นส่วนมาก

มาคราวนี้เธอมีข้าวตอก และก็มีพระมาบิณฑบาตด้วย เมื่อท่านหยุดแล้ว เธอนำขันน้ำที่ใส่ข้าวตอกเต็มขันออกไป ค่อยๆ เกลี่ยลงในบาตร **ท่านพระมหากัสสป** ด้วยความเคารพ

ลาชเทวธิดาตั้งจิตอธิษฐาน
เมื่อใส่เสร็จเธอก็นั่งลงพนมมือไหว้ด้วยใจเคารพยิ่ง กล่าวคำปรารภว่า
"ธรรมใดที่พระคุณเจ้าเห็นแล้ว ขอฉัน

เห็นธรรมนั้นด้วยเถิดเจ้าคะ"

ท่านพระมหากัสสป ท่านก็กล่าวว่า
"เอวัง โหตุ"
แปลเป็นภาษาไทยที่พอฟังสะดวกๆ ว่า
"เธอต้องการอย่างไร ขอให้ได้อย่างนั้น
สมความปรารถนาเถิด"

คำว่า **"ธรรมใดที่พระคุณเจ้าเห็นแล้ว"**
คำว่า "เห็น" หมายถึงการบรรลุธรรมนั้น

เมื่อท่านให้พรแล้วท่านก็กลับ เธออาศัยที่ได้ทำบุญสมความตั้งใจมาเป็นปีๆ เพิ่งมีโอกาสทำบุญคราวนี้ และเป็นการทำบุญครั้งเดียวในชีวิต ทั้งนี้เพราะความจนบังคับ เธอปลื้มใจมาก

เมื่อท่านกลับไปแล้วด้วยความดีใจและปลื้มใจที่ได้ทำบุญ จึงเดินกระโดดโลดเต้นไปเดินไปในเวลานั้นบาลีท่านบอกว่า มิงฺกุพิษุร้ายตัวหนึ่งอยู่ในรูระหว่างทางที่เธอเดินไป

เมื่อเธอไปถึงตรงนั้น ก็กัดเธอทันทีที่เธอล้มลงตายเพราะพิษงู

เมื่อตายแล้วไปเกิดเป็นเทพธิดาบนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ มีวิมานทองคำสูงประมาณ ๓๐ โยชน์ ตัวเธอสูง ๓๐๐ เส้น แวดล้อมด้วยนางฟ้าที่เป็นบริวารหนึ่งพันคน

และที่วิมานของเธอมียาข้าวตอกทองคำใส่ขันทองคำห้อยอยู่รอบวิมาน

เหตุที่ทำให้มีทิพยสมบัติ
เธอใคร่ครวญดูว่า "เราเกิดเป็นลูกคนจน

ฉบับธรรมทาน

— ธรรมวิโมกข์ —

เป็นลูกจ้างผ่านชาวสาละ เราไม่มีทิพยสมบัติ
อย่างนี้ได้อย่างไร?"

เมื่อพิจารณาด้วยจิตอันเป็นทิพย์ก็ทราบ
ว่า ก่อนที่จะมาที่นี่ เราได้ใส่บาตร เพียงครั้ง
เดียว และเป็นการทำบุญครั้งเดียวในชีวิต ยัง
ได้ทิพยสมบัติขนาดนี้ แต่ทว่าความดีที่เราได้
เพราะการทำบุญครั้งเดียว และข้าวตอกนิต
เดียวที่ใส่บาตร เกรงว่าบุญของเราจะไม่ม่น
คง คือจะอยู่ไม่นาน เกรงว่าจะหมดไป คือ
ตายจากเทวธิดาไปเกิดเป็นคนจนใหม่ จึงอยาก
จะทำบุญให้ใหญ่ขึ้น คือมีกำลังบุญมากๆ จะได้
อยู่สบายนานๆ เธอจึงดูด้วยตาทิพย์ว่า

"เวลานี้พระคุณเจ้า **พระมหากัสสป** พระ
ผู้เป็นเจ้าผู้มีพระคุณใหญ่อยู่ที่ไหน?"

ก็ทราบว่าท่านอยู่ที่ปภผลิคุหา

เธอจึงนำกระเช้าและไม้กวาด ไปกวาด
บริเวณถ้ำ **พระมหากัสสป** แต่เช้ามืด เอา
ผงและหยากเยื่อออกไปทิ้ง เมื่อพื้นที่สะอาด
แล้ว ก็ปูอาสนะคือที่นั่งฉันอาหาร และตั้งขัน
น้ำสำหรับใช้ไว้เรียบร้อยแล้วเธอก็กลับวิมาน
ทำอยู่อย่างนั้นสองวัน

พระมหากัสสป ท่านได้ยินเสียงกวาด
เหมือนกัน ท่านคิดว่าพระหรือเณรของท่าน
มากวาด

พอถึงวันที่สาม ท่านสงสัยออกมาดู
เห็นเธอเข้า จึงถามว่า

"นั่นใคร?"

เธอก็ตอบว่า "**ลาชเทวธิดา** เจ้าค่ะ"

ท่านก็พูดว่า "ทายก ทายิกาของฉัน

ดูเหมือนว่าไม่มีคนที่ชื่อนี้เลย เธอมาจากไหน?"

เธอก็กราบเรียนเรื่องที่เธอใส่บาตรท่าน
ตั้งแต่ต้นจนไปเกิดเป็นนางฟ้า

และกราบเรียนว่า "ที่มาทำอย่างนี้เพราะ
บุญที่ทำไว้แล้วน้อย อยากจะให้บุญมากๆ
จึงมาสร้างเสริมบุญอย่างนี้"

พระมหากัสสป ท่านก็ห้ามเธอว่า

"บุญที่ทำแล้วเป็นอันว่าแล้วกันไป ตั้งแต่
บัดนี้เป็นต้นไปจงอย่ามาอีก เพราะถ้าขึ้นมา
ชาวที่นางฟ้ามากวาดถ้าจะระบือไป นักเทศน์
ก็จะกล่าวโทษท่านว่ามีนางฟ้ามาปฏิบัติ ความ
เศร้าหมองจะเกิดขึ้น"

นางอ้อนวอนเท่าไร ท่านก็ไม่อนุญาตให้
มาอีก นางเสียใจ เหาะขึ้นบนอากาศร้องให้
เสียงดังก้องไปในอากาศ

เวลานั้นพระพุทธเจ้าทรงประทับอยู่ห่าง
จากที่นั้น ๔๕ โยชน์ ทรงได้ยินเสียงเธอคร่ำ
ครวญอยู่ จึงตรัสว่า

"เทวธิดา ความสำรวมระมัดระวังนั้น เป็น
ภาระของ **พระมหากัสสป** บุตรของเรา แต่
การตั้งใจในการทำบุญเป็นความดี ที่จะให้
ประโยชน์และความสุขทั้งชาตินี้และชาติหน้า"

เมื่อตรัสจบเพียงเท่านี้เธอก็ได้บรรลุพระ
โสดาปัตติผล

สรุปข้อคิดจากธรรมะ

พระสูตรนี้ พอจะชี้แนวทางให้ทราบว่า
การทำบุญมีผลมหาศาลอย่างนี้ แม้แต่การถวาย
ทานครั้งเดียวในชีวิต และจิตคิดทำบุญเสมอ

มีผลอย่างนี้

ในพระสูตรนี้ มีข้อที่น่าสังเกตอีกอย่างหนึ่งก็คือ เมื่อก่อนที่จะจะทำบุญ ก็คิดอยากทำบุญตลอดเสมอมา อย่างนี้ท่านเรียกว่า **"จาคานุสสติกรรมฐาน"** เพราะใจอยากถวายทาน แม้ยังไม่ได้ถวาย แต่ว่าคิดอยากจะถวาย ท่านเรียกว่า **"จาคานุสสติ"** คือนึกอยากให้เพียงเท่านี้ก็บุญมหาศาล

โอกาสที่จะทำบุญยังไม่มีก็คิดไว้ประจำใจ เมื่อมีโอกาสเมื่อไร ก็ทำตามที่เราทำ มากน้อย ของดีไม่ดี ไม่สำคัญ ทำตามที่มีก็แล้วกัน ก็จะได้บุญมากอย่างเราทำ

ข้อควรคิดอีกอย่างหนึ่งก็คือ

เมื่อทำแล้วดีใจปลื้มใจในบุญที่ทำแล้วอย่างเธอ แต่ไม่ต้องถึงกับกระโดดโลดเต้นก็ได้ เอาแค่ปลื้มใจก็พอ เท่านี้ผลบุญให้ผลอย่าง **ลาซเทวธิดา** แน่

ในขณะที่เราทำบุญแล้วดีใจนั้น เรียกตามชื่อพระกรรมฐานว่า **อารมณโณจมีปีติเต็ม** ที่

และการที่เราดีใจอีกประการหนึ่งก็คือ ได้ทำบุญใส่บาตรกับพระ การนี้ถึงพระสงฆ์ เรียกตามชื่อพระกรรมฐานว่า **"สังฆานุสสติกรรมฐาน"** เป็นบุญมหาศาลที่นึกถึงพระสงฆ์ ถือว่าเป็นบุญที่มีอานิสงส์ใหญ่

ฉะนั้น ขอนักปฏิบัติทั้งหลาย จงทำตามที่ท่านเห็นสมควรก็แล้วกัน **สวัสดี***

คำสอนอบรมพระกรรมฐาน

(วันอังคารที่ ๒๐ กันยายน ๒๕๒๐)

สำหรับบัดนี้ บรรดาญาติโยมพุทธบริษัททั้งหลาย ได้พากันสมาทานศีลและสมาทานพระกรรมฐานแล้ว ต่อไปก็ได้โปรดรวบรวมกำลังใจให้เป็นกุศล

คำว่า "กุศล" หมายความว่า ให้จิตตั้งอยู่ในด้านของความดี

ฉบับธรรมทาน

— ธรรมวิโมกข์ —

คราวนี้มีเวลาอยู่หลายวัน ก็จะขอแนะนำพระกรรมฐานตามลำดับ

โลกทุกโลกเต็มไปด้วยความทุกข์

นี่การที่เจริญพระกรรมฐาน ความมุ่งหมายขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่บำเพ็ญบารมีมาถึง ๔ อสงไขยกัปไรแสนกัป

และเมื่อองค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าทรงบรรลุอุกนิเชกสัมมาสัมโพธิญาณ เป็นพระอรหันต์องค์แรกของโลก และท่านก็ต้องทรงพระวรกายถึง ๔๕ ปี อันนี้เพราะว่าองค์สมเด็จพระชินศรีทรงเห็นว่า

โลกเป็นทุกข์ หมายความว่า โลกทุกโลกเต็มไปด้วยความทุกข์ ไม่เป็นปัจจัยของความสุข

ยมโลก ได้แก่ นรก หรืออบายภูมิเป็นทุกข์หนัก

มนุษย์โลกก็เป็นทุกข์ คนที่เกิดมาในโลกก็ค้นหาความสุขจริงๆ ไม่ได้ เพราะว่ามีความวุ่นวาย มีความเหน็ดเหนื่อย มีความลำบากในการประกอบอาชีพ ต้องกระทบกระทั่งกับอารมณ์ที่ไม่พอใจ มีร่างกายป่วยไข้ไม่สบาย มีความแก่เข้ามาถึง และมีความตายไปในที่สุด มีแต่อาการของความทุกข์ทั้งหมด

แม้แต่ **ชั้นสวรรค์** และ **พรหมโลก** ที่เป็นแดนของความสุข มันก็สุขไม่นาน พอหมดบุญวาสนาบารมีเมื่อไหร่ ก็ต้องกลับมาเกิดในอบายภูมิบ้าง เกิดเป็นสัตว์เดรัจฉานบ้าง เกิดเป็นมนุษย์บ้าง มันก็เต็มไปด้วยความลำบาก

สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าทรงเห็นโทษของการเกิดเป็นสัตว์นรก เป็นเปรต เป็นอสุรกาย เป็นสัตว์เดรัจฉาน และเห็นโทษของการเกิดเป็นคนว่ามันเต็มไปด้วยความทุกข์ การเกิดเป็นเทวดาหรือเป็นพรหมมีความสุขชั่วคราวก็ต้องกลับมาเสวยทุกข์ใหม่ที่เรารียกกันว่า **"วัฏสงสาร"** หมายถึง วนไปวนมา วนมาวนไป (การเวียนว่ายตายเกิด)

บรรดาเหล่าเราพุทธบริษัททั้งหลายที่นั่งอยู่ที่นี้ทั้งหมด ถ้าหากว่าองค์สมเด็จพระบรมสืคตท่านเสด็จมาท่านก็คงจะทรงบอกว่า

"ทุกคนเคยเป็นพรหมมาแล้ว ทุกคนเคยเป็นเทวดามาแล้ว ทุกคนเคยเป็นคนมาแล้ว ทุกคนเคยเป็นสัตว์นรก เป็นเปรต เป็นอสุรกาย เป็นสัตว์เดรัจฉานมาแล้วทั้งหมด วนกันไปวนกันมาอย่างนี้ นับกับนับเวลาไม่ถ้วน ถ้าจะนับการเกิดก็เห็นจะนับไม่ไหว ที่นับเป็นกัปก็เห็นจะเป็นแสนๆ อสงไขยกัป"

นี่ก็เป็นอันว่าเราก็นับไปด้วยความทุกข์อย่างนี้ องค์สมเด็จพระชินศรีทรงเห็นว่าการวนไปวนมาอย่างนี้ ไม่ถึงที่สุดของความทุกข์ จึงได้แสวงหาความสุขจริงๆ ให้แก่บรรดาท่านพุทธบริษัท โดยใช้เวลาค้นคว้ามา ๔ อสงไขยกัปไรแสนกัป เมื่อองค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าทำกิจถึงที่สุด ถึงความเป็นอรหันต์

แดนพระนิพพานเป็นอย่างไร

ฉะนั้น องค์สมเด็จพระพิชิตมารจึงได้ทรงตั้งใจสอนให้พวกเราเหล่าพุทธบริษัทพ้นจาก

ฉบับธรรมทาน

ธัมมวิโมกข์

ความทุกข์ คือพ้นจากวิภวสงสาร ซึ่งต้องการให้ไปสู่พระนิพพานทั้งหมด พระนิพพานนี้ไม่สูญ ขอยืนยัน

นิพพาน นิพพะ เขาแปลว่า **ดับ**

คือ ดับความชั่ว ได้แก่ โลภะ ความโลภ โทสะ ความโกรธ โมหะ ความหลง เป็นอารมณ์จิตที่บริสุทธิ์ ไม่มีความชั่วเจือปน เขตของพระนิพพานไม่มีความตาย ไม่มีการป่วย ไม่มีการเปลี่ยนแปลง

ฉะนั้น ถ้าบรรดาท่านพุทธบริษัทสงสัย พยายามฝึก **มโนมยิทธิ** หรือ **ทิพจักขุญาณ** ให้ได้ และทำวิปัสสนาญาณได้พอสมควร ท่านจะได้รู้จักสภาวะของพระนิพพานดีกว่าอ่านหนังสือ แล้วก็ได้กัน

รักษาศีลให้บริสุทธิ์

เมื่อพระพุทธรเจ้าทรงสงเคราะห์เราเหล่าพุทธบริษัทอย่างนี้ ในตอนต้นองค์สมเด็จพระชินศรีทรงแนะนำว่า

อันดับแรกขอให้บรรดาท่านพุทธบริษัท ทำจิตให้เข้าถึงศีล คือ **ทรงศีลให้บริสุทธิ์**

ถ้าทรงศีลบริสุทธิ์แล้ว เราก็จะต้องไม่ไปเกิดเป็นสัตว์นรก เป็นเปรต เป็นอสุรกาย เป็นสัตว์เดรัจฉาน นี่เป็นอันดับแรก

และเมื่อตั้งใจรักษาศีล สมาทานศีล รู้กฎข้อบังคับของศีลว่า

(๑) อย่าฆ่าสัตว์ตัดชีวิตด้วยเจตนา

(๒) อย่าถือเอาของที่บุคคลอื่นไม่ให้ด้วยเจตนา เช่น ลักขโมย คือคดโกง

(๓) อย่าประพฤติผิดในความรัก คือ ละเมิดในด้านกามารมณ์ นอกใจสามีภรรยา

(๔) อย่ากล่าววาจาที่ไม่จริง คือ วาจา **มุสาวาท** กล่าววาจาหยาบ กล่าววาจาส่อเสียด ยุยงส่งเสริมให้เขาแตกร้างกัน และก็อย่ากล่าววาจาที่ไร้ประโยชน์

(๕) จงอย่าดื่มน้ำเมา เป็นเหตุทำลายสติสัมปชัญญะ

นี่ความจริงศีลมี ๕ ข้อ เป็นของธรรมดาที่เราต้องการ และขึ้นชื่อว่าการทำลายชีวิตหรือประทุษร้าย **ร่างกายเรา** เราไม่ชอบ ชาวบ้านเขาก็ไม่ชอบเหมือนกัน สัตว์อื่นก็ไม่ชอบ ถ้าเราไม่ชอบ เขาไม่ชอบ เราก็ไม่ทำ ต่างคนต่างไม่ทำร้ายซึ่งกันและกัน มันก็มีความสุขด้วยกัน

ทรัพย์สินของเรา เราไม่ต้องการให้ใครลักใครขโมย เราก็ไม่ลักใครขโมยเขาก็หมดเรื่อง เราก็ไม่มีใครเกลียดและก็มีแต่มิตร ไม่มีศัตรู

นี่ **คนรักของเรา** เราไม่ต้องการให้ใครมาขี้้อย่าง เราก็ไม่แย่งเขาอย่างนี้เราก็มีความสุข เราก็ไม่มีศัตรู

วาจาที่ไม่จริง วาจาหยาบ วาจาส่อเสียด วาจาไร้ประโยชน์ มันเป็นที่ไม่พอใจของเราฉันใด คนอื่นเขาก็ไม่พอใจเหมือนกัน เห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกัน

การไร้สติสัมปชัญญะ เราไม่ต้องการฉันใด คนอื่นก็ไม่ต้องการฉันนั้น

นี่ศีล ๕ ประการ ถ้าจะทรงได้ก็อาศัยเมตตา ความรัก กรุณา ความสงสาร เป็น

ฉบับธรรมทาน

ฉัมมวิโมกข์

จุดแรกสำหรับบรรดาท่านพุทธบริษัททุกท่าน ที่ได้ทรงสมาธิ

คำว่า "ทรงสมาธิ" นี้ สมาธิจริงๆ พระพุทธเจ้าตรัสถึง ๔๐ อย่าง เพราะว่าในตอนต้นบรรดาท่านพุทธบริษัท ท่านทั้งหลายมักจะมี ความเข้าใจพลาดไปนิดหนึ่ง ว่าการเจริญพระกรรมฐาน เฉพาะกรรมฐานในด้านสมาธิ อย่าง สี่มี ๔๐ อย่าง แต่ละอย่างนะเราจะ ทรงให้อยู่ได้ตลอดกาลตลอดสมัยไม่ได้

อานิสงส์ของศีล

ถ้าเราเริ่มฝึกใหม่ระยะแรกจริงๆ ก็ควร ใช้เวลานั้นๆ สมมติว่าถ้าหากท่านทั้งหลายตั้งใจ จะทรงศีลให้บริสุทธิ์ และก็ตั้งใจใคร่ครวญ ว่าศีล ๕ ข้อนี้มีอะไรบ้าง และก็คิดไว้เสมอ ว่าเราจะไม่ยอมละเมิดในศีล เห็นคุณความดีของศีลว่าบุคคลใดถ้ามีศีลบริสุทธิ์

พระพุทธเจ้าทรงกล่าวว่า

"สีเลนะ สุกติง ยันติ"

คนมีศีลย่อมมีความสุขในชาตินี้และ สัมปรายภพ (ชาติหน้า)

"สีเลนะ โภคสัมปทา"

ถ้าเรามีศีลบริสุทธิ์ โภคสมบัติมันไม่ร้อ ร้อน เราไม่ใช่ว่าจนอกกริตนอกรอยไม่หมดไม่ เปลือง และบริบูรณ์ด้วยโภคสมบัติ ทั้งชาติ นี้ และชาติหน้าก็สมบูรณ์บริบูรณ์

"สีเลนะ นิพพุตติง ยันติ"

ศีลย่อมเป็นเครื่องดับอารมณ์ของความ ชั่วในจิตของเรา หรือว่าศีลดับความชั่วในจิต

ของเราได้ มันก็มีแต่ความดี

ฉะนั้น คนที่มีศีลเป็นคนดี

ในคำว่า "ดี" นี้เราต้องการแต่ว่าเราอย่า ไปฟังวาจาของชาวบ้าน ชาวบ้านเขาจะชม ชาว บ้านเขาจะติอย่างไรก็ช่าง นี่เราตั้งใจรักษาศีล ให้บริสุทธิ์ นี่ยากอยู่สักนิดหนึ่ง เพราะว่าจิต ของเรามันย่อมเปลออยู่ง่ายๆ เพราะมันเคย เปลอมามาก เพราะฉะนั้นมันย่อมมีการพลั้ง มีการเปลอบ้าง เป็นของธรรมดา

ให้รู้จักการรักษาอารมณ์

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจึงได้สอน ให้รู้จักการรักษาอารมณ์

การรักษาอารมณ์ก็คือ ป้องกันความฟุ้งซ่าน ของจิต

ในตอนต้นองค์สมเด็จพระธรรมสามีสตรัส ว่า อารมณ์จิตที่ฟุ้งซ่านเราจะป้องกันมันได้ เรา จะห้ามปรามมันได้ด้วย **อานาปานุสสติกรรมฐาน**

คำว่า **"อานาปานุสสติกรรมฐาน"** ก็ได้แก่ กำหนดรู้ลมหายใจเข้าออก พยายามกำหนด รู้ลมหายใจเข้าออกไว้เป็นปกติ

คำว่า "ปกติ" ไม่ใช่ตลอดเวลาตลอดวัน ทำไม่ได้แน่ นอกจากพระอรหันต์ สำหรับพระ อรหันต์ทรงได้ ถ้ายังไม่ถึงพระอรหันต์นะ ทรง ตลอดคืนตลอดวันไม่ได้

อันดับแรกใช้เวลาหน่อยๆ

เวลาหายใจเข้ารู้ที่อยู่ว่าหายใจเข้า

เวลาหายใจออกรู้ที่อยู่ว่าหายใจออก

สำหรับคำแนะนำการรู้ลมหายใจนี้ หายใจ

ฉบับธรรมทาน

ธัมมวิโมกข์

เราปล่อยไปตามปกติ อย่าหายใจแรงเกินไป เบาเกินไป ยาวเกินไป สั้นเกินไป อย่างนี้ ใช้ไม่ได้ มันจะหายใจแบบไหน ปล่อยไปตามสภาพของร่างกาย แต่ว่าเอาจิตเข้าไปจับลมหายใจ ถ้าจะภาวนา

เวลาหายใจเข้านี้กว่า **"พุท"**

เวลาหายใจออกนี้กว่า **"โธ"**

ควบคุมกับลมหายใจ

แต่สำหรับคำภาวนาและคำพิจารณานี้ อาตมาไม่จำกัด ถ้าบรรดาท่านพุทธบริษัทคล่องในแบบไหนมาแล้ว ก็จงอย่าเปลี่ยน ถ้าเปลี่ยนแล้วมันจะยุ่ง มีผลเสมอกัน คล่องชำนาญแบบไหน ภาวนาแบบนั้น และรู้ลมหายใจเข้าออกไปด้วย นี่การรู้ลมหายใจเข้าออกเป็นการระงับอารมณ์ฟุ้งซ่านของจิต

ในระยะต้นอย่าใช้เวลาให้มาก ใช้เวลาสัก ๒-๓ นาที ๒-๓ นาที นี่เราจะต้องเอาชนะอารมณ์ฟุ้งซ่านจริงๆ คือเราจะพยายามรู้เฉพาะลมหายใจเข้าหายใจออกจริงๆ และคำภาวนาที่เราทำไปด้วยเท่านั้น

ถ้าหากว่ามีอารมณ์อื่นเข้ามาแทรกในตอนนั้น แต่เมื่อเวลาที่เรที่ตั้งใจมันยังไม่ถึงที่สุด เราก็เริ่มต้นมันใหม่ ถ้าจะทำแบบง่ายๆ กว่านั้น ก็ใช้กำหนดรู้ลมหายใจเข้า หายใจออกเป็น ๑๐ คู่ หายใจเข้า แล้วหายใจออกนับเป็นหนึ่ง ใช้ขยับนิ้วมือก็ได้ จะใช้ตั้งลูกประคำก็ได้

พอ **พุทโธ** ตั้งลูกประคำไปเม็ดหนึ่ง หรือขยับนิ้วมือไป ๑ นิ้ว **พุทโธ** อีกครั้งหนึ่ง นี่ว่ากัน **พุทโธ** นะ อย่างอื่นก็ได้

สัมมามอหัง อะไรก็ได้ ชำนาญมาแล้วอย่าเปลี่ยน

พอว่าครั้งหนึ่ง ก็ตั้งลูกประคำเม็ดหนึ่ง หรือว่าขยับนิ้วครั้งหนึ่ง เอากันแค่สิบครั้ง เอาชนะสิบครั้ง เราจะไม่ยอมให้อารมณ์อื่นเข้ามายุ่งกับจิต

ถ้าในขณะนั้นบังเอิญอารมณ์จิตมันแลบเข้าไปยุ่งกับอย่างอื่น ก็เริ่มตั้งต้นมันใหม่ คิดว่าความดีเพียงระยะเวลาสั้นๆ แบบนี้ถ้าทำไม่ได้ ก็ให้มันตายไป ถ้าเราตายในขณะที่เราทำความดีอย่างเร็วที่สุด เราก็ไปเกิดบนสวรรค์ ซึ่งมันไม่หนัก มันมีความสุข

ถ้าบรรดาท่านพุทธบริษัททำแบบนี้อย่างหนึ่ง

อีกอย่างหนึ่งถ้าเวลาอื่นมันไม่มีการงาน มันมาก หรือว่านักปฏิบัติใหม่ เวลาที่เราจะนอนจะนั่ง หรือจะนอนก็ได้ ไม่ห้าม กราบพระบูชาพระตามที่เราจะพึงทำได้ ถ้านั่งไม่ไหวก็นอนนอนภาวนาว่า **พุทโธ ๑ พุทโธ ๒ พุทโธ ๓** ถึงสิบ เอาแค่สิบ

ถ้าถึงสิบนี้ จิตยังสบาย ก็ต่อไปอีกสิบ อีกสิบนี้ยังสบายอยู่ก็ต่ออีกสิบ ถ้ามันจะมีอารมณ์ฟุ้งซ่านจริงๆ ก็เลิกเสีย ปล่อยให้มันหลับไป จิตใจจะคิดอะไรก็เชิญคิดไป

ที่นี้ถ้าตื่นขึ้นมาใหม่ๆ ยังไม่ต้องลุกขึ้นนอนแบบนั้นสบายๆ จับคำภาวนาว่า **พุทโธ** พร้อมกับลมหายใจ ๑๐ ครั้ง ถ้ายังไม่มีธุระมาก ถ้าจิตยังสบาย ก็ว่าต่อไปจนกว่าจะทนไม่ไหว แต่ว่าในช่วง ๑๐ ครั้ง มันยังทรง

ฉบับธรรมทาน

ธัมมวิโมกข์

อยู่ไม่ได้ ก็ตั้งต้นมันใหม่ไปเรื่อย อย่าให้อารมณ์
อื่นเข้ามาแทรก ยอมตายมันในระยะ ๑๐ ครั้ง

ถ้าหากว่าบรรดาท่านพุทธบริษัททำอย่าง
นี้ทุกๆ วัน อาตมาขอยืนยันว่า ท่านทำไป
เพียงเดือนเดียวเท่านั้น อารมณ์จิตของท่าน
จะมีความแนบสนิท สามารถจะทรงสมาธิได้
ประมาณครึ่งชั่วโมงแบบสบายๆ และจิตละเอียด
มาก นี่ถ้าหากว่าเราสามารถทรงสมาธิจิตอย่าง
นี้ได้ การทรงศีลก็มีสุข ก็ทรงได้อย่างแน่น
แน่น เพราะศีลจะทรงได้ดีก็เพราะอาศัยสมาธิ
จิตเป็นสำคัญ

ในเมื่อทรงสมาธิจิตก็ฝึกการทรงสมาธิจิต
พร้อมกันไปนั้น วัน ๒ วัน คืบ ๒ คืบ
ก็ยั้งต้นอยู่คิดไว้เสมอว่า เราจะยอมให้ศีล
ของเราขาด แต่ว่าอย่าลืมว่าใหม่ๆ มันอดพลาด
ไม่ได้เป็นของธรรมดา และก็จงทราบด้วยว่า
ศีลจะขาดได้ก็อาศัยเจตนา คือความตั้งใจเป็น
สำคัญ ถ้าเราไม่ตั้งใจบังเอิญเห็นสัตว์มันคลาน
มาตัวเล็กๆ ยกเท้าขึ้นมาจะก้าวไปข้างหน้า เห็น
สัตว์เล็กไม่ตั้งใจจะเหยียบ แต่น้ำหนักกายมัน
ทรงตัวไม่ได้ เท้าเหยียบลงไปโดยไม่ตั้งใจให้
มันตายอย่างนี้ศีลไม่ขาด

นี่แหละบรรดาท่านพุทธบริษัทสามารถทรง
ศีลให้บริสุทธิ์ แต่ใช้ความพยายามเดือนหนึ่ง
ไม่บริสุทธิ์ ก็สองเดือน สองเดือนไม่บริสุทธิ์
ก็สามเดือน สามเดือนไม่บริสุทธิ์ ก็สี่เดือน
ตั้งใจไว้เสมอ อย่างนี้สติสัมปชัญญะมันจะค่อย
สมบูรณ์ไปที่ละน้อยๆ จนกระทั่งสามารถทรง
ตัวได้ คือทรงศีลได้โดยไม่ต้องระมัดระวัง

ถ้าหากว่าบรรดาท่านพุทธบริษัทสามารถ
ทรงศีลได้โดยไม่ต้องระมัดระวัง และก็มี ความ
เคารพในคุณพระรัตนตรัย อย่างที่บรรดาท่าน
พุทธบริษัททั้งหลายตั้งใจมาบำเพ็ญกุศลอย่าง
ที่เห็นแนบสนิทอย่างนี้ นี่มาด้วยศรัทธาแท้ ถ้า
ไม่มีความเคารพในพระพุทเจ้า ไม่มีความเคารพ
ในพระธรรม ไม่มีความเคารพในพระสงฆ์ ไม่
ประสงค์บุญกุศลในด้านความดีมาไม่ได้

นี่มานั่งกันด้วยความลำบาก

ถ้าทรงความดีได้ทั้ง ๔ ประการคือ มี
ศีลบริสุทธิ์ มีความเคารพในพระพุทเจ้า เคารพ
ในพระธรรม เคารพในพระสงฆ์จริงๆ จนกระทั่ง
ไม่มีการพลั้งเพลอในศีล ท่านเรียกว่า **"พระ
โสดาบัน"** อย่างนี้ก็เป็นผู้ตัดบาปภูมิได้ คือ
จะทำบาปมาแล้วเท่าไรก็ตาม เมื่อตายจาก
ชาตินี้ไปแล้ว ก็ไม่ต้องเกิดเป็นสัตว์นรก เป็น
เปรต เป็นอสุรกาย เป็นสัตว์เดรัจฉาน คือ
ปิดบาปภูมิเลย จะเกิดได้ก็แต่เทวดา หรือ
พรหม แต่ความจริงเรื่องของศีลยังต้องพูดกัน
ต่อไป แต่สำหรับวันนี้หมดเวลาเสียแล้ว
ขอบรรดาท่านพุทธบริษัททุกท่าน พยายามตั้ง
กายให้ตรง ดำรงจิตให้มั่น กำหนดรู้ลมหายใจ
เข้า หายใจออก ใช้คำภาวนา และพิจารณา
ตามอรรถาัย จนกว่าจะได้ยินสัญญาณบอก
หมดเวลา **สวัสดี***

ธัมมวิโมกข์

หลวงพ่อเล่าให้ฟัง

เรื่อง พระไม่เชื่อว่า สวรรค์ นิพพานมี

ท่านผู้ฟัง และท่านผู้อ่านทั้งหลาย ต่อ
นี้ไปก็ขอให้ทุกท่านฟังเรื่องราวของคุณป้ากับ
คุณหลานคุยกันต่อไป

คุณป้า คือ **คุณป้าน้อย**

คุณหลาน คือ **จู่ไร**

พบพระ ๓ องค์ ที่ตึกรับแขก

จู่ไร บอก **คุณป้าน้อย** ว่า

"เมื่อวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๓ วัน
นั้นหลวงปู่ท่านไปรับแขก เวลาประมาณบ่าย
๒ โมงเศษ หนูก็ไปนั่งฟัง หลังจากเจริญ
กรรมฐานแล้วก็ไปนั่งฟังหลวงปู่คุย เพราะว่า
หลวงปู่ท่านหาเรื่องคุยกับแขก เพราะแขกเขา
มา บางคนก็คุยบ้าง บางคนก็ไม่คุยบ้าง

บางทีไม่มีใครคุยอะไร หลวงปู่ก็เหงา
และก็เป็นการบังเอิญที่ขึ้นไป ก็พบพระ
๓ องค์ ท่านหม่อมจิ๋วสิกรัก อายุก็ไม่ค่อยนัก
องค์หนึ่งก็ประมาณ ๕๐ ปีเศษๆ

อีก ๒ องค์ก็เห็นจะเป็น ๒๐ ปีเศษๆ
หนูก็ไปนั่งใกล้ๆ ท่าน ท่านเห็นหนูเป็น
เด็กเล็กๆ ท่านก็ถามว่า "หนูมาจากไหน?"

หนูก็ตอบว่า "บ้านหนูอยู่กรุงเทพฯ หนู
มากับแม่ เวลานี้แม่มาเจริญกรรมฐานกับหลวง
ปู่ หนูเพิ่งกลับมาจากวิหาร ๑๐๐ เมตร"

ท่านก็ถามว่า "ที่วัดนี้เขามีการเจริญ
กรรมฐานกันหรือ?"

หนูก็ตอบว่า "มี"

แล้วท่านก็ถามว่า

"หนูเจริญกรรมฐานหรือเปล่า?"

หนูก็ตอบว่า

"หนูเจริญกรรมฐานทุกวัน ตามแม่"

ท่านก็ถามว่า

"เจริญกรรมฐานเขาทำอะไร?"

ก็เลยกราบเรียนท่านบอกว่า

"เห็นหลวงปู่ท่านบอกว่า เวลาหายใจเข้า
รู้ว่าหายใจเข้า เวลาหายใจออก รู้ว่าหายใจ
ออก แล้วภาวนาว่า **"นะมะพะธะ"**

เวลาหายใจเข้าว่า **"นะมะ"**

เอาแค่นี้ หลังจากนั้น เวลาสลักลิบนาที่
ก็มีครูไปสอน"

ท่านก็ถามว่า "ครูสอนอย่างไร?"

หนูก็เลยตอบท่านว่า

"ตามที่ครูสอน ก็สอนเรื่องการเกิด แก่

ฉบับธรรมทาน

ธัมมวิโมกข์

เจ็บ ตาย ความไม่ดีของการเกิดเป็นคน ความไม่ดีของการเกิดเป็นเทวดา นางฟ้า และพรหมแดนที่ดีที่สุดมีแดนเดียวคือนิพพาน"

นิพพานสูญหรือไม่สูญ

แล้วพระท่านก็ถามว่า

"แดนนิพพานนั้น หนูเคยเห็นไหม?"

หนูก็ตอบว่า "หนูไปทุกวัน เมื่อกี้หนูก็ไปนั่งเล่นที่นิพพาน เย็นๆ ใจ สบายดี"

พระทั้งสามองค์ท่านก็หัวเราะ หัวเราะเบาๆ น่ากลัวเกรงว่าหลวงปู่จะได้ยิน

แล้วท่านก็บอกว่า "หนู นิพพานนะ สูญนะ มันไม่มีอะไร"

คุณป้าเจ้าคะ เรื่องนิพพานสูญนี้ มีไม่ว่าที่ไหน หนูไปที่ไหนก็มีนิพพานสูญอยู่เรื่อย

หนูก็เลยบอกพระท่านบอกว่า หนูก็ฟังมาในกาลก่อนว่า นิพพานสูญ แต่ในเมื่อหนูไปที่นิพพานจริงๆ หนูก็ไปถามพระที่นั่นว่า ชาวบ้านก็ดี พระก็ดี เขานิยมพูดบอกว่า นิพพานสูญ และอยากจะทราบว่

นิพพานสูญหรือไม่สูญ

พระที่นั่นท่านบอกว่า

นิพพานสูญจากคนที่ไม่มีชีวิต ถ้าคนไหนไร้ชีวิต ยังมีความสกลปรกของจิตอยู่มาก คือ กิเลส มีความรักในระหว่างเพศก็ดี มีความโลภอยากได้ในทรัพย์สินก็ดี มีความโกรธก็ดี มีความหลงก็ดี ถ้าสะสมตัวอยู่มาก ไม่สามารถจะพรากจากอารมณ์ได้ คนประเภทนี้ เป็นผู้สูญจากนิพพาน คือไม่

เข้าถึงเขตของนิพพาน

แต่คนที่เข้าถึงเขตของนิพพานได้นั้น ต้องเป็นคนรู้จักระงับ ถ้าไม่สามารถจะทำได้ ตลอดกาลตลอดสมัย นั่นก็หมายความว่า ความรักในระหว่างเพศก็ยังมี ความโลภก็ยังมี ความโกรธก็ยังมี ความหลงก็ยังมี แต่กับบรรเทา กำลังลงได้มาก และในบางขณะสามารถจะระงับได้เลย ในบางขณะสามารถจะบังคับจิต ไม่ให้มีความรู้สึกในความโลภ ความโกรธ ความหลง เวลานั้นจิตจะสะอาดจากกิเลสแต่เฉพาะเวลา จิตสะอาดมาก เวลานั้นสามารถจะเห็น ถ้าได้ **ทิพจักขุญาณ** สามารถจะเห็นนิพพานได้

ถ้าได้ **อภิปัญญา** สามารถจะไปเขตนิพพานได้

พระท่านฟังแล้วท่านก็ยิ้ม ท่านก็คงคิดว่า หนูเป็นเด็ก แต่ความจริงหนูก็เป็นเด็กจริงๆ หลังจากนั้นท่านบอกว่า

"แล้วหนูต้องการอะไร?"

หนูก็เลยตอบท่านว่า

"หนูต้องการนิพพานอย่างเดียว หนูไปเที่ยวแล้ว แดนมนุษย์ทั้งหมดไม่มีความสุข อยู่ที่ไหนก็มีความหิว ความกระหายเหมือนกันหมด มีการป่วยไข้ไม่สบายเหมือนกันหมด

หนูไปเมืองเทวดา นางฟ้ากับเทวดา เมื่อหมดบุญวาสนาบาปมีก็จุติลงมา วนไปวนมา ไปแดนของพรหมก็มีสภาพเช่นเดียวกัน

แต่มีแดนๆ เดียวคือ **นิพพาน** ไปถึงที่นั่นไม่ต้องไปไหนอีก มีความสุขมาก มีแต่

ธัมมวิโมกข์

ความยิ้มแย้มแจ่มใส มีแต่ความสดชื่น

คำว่า ตายจากที่นั่น ไม่มี"

พระท่านฟังแล้วท่านก็ยิ้ม

ท่านก็หันหน้ามาถามว่า

"หนูเชื่อไหมว่า เป็นตามนั้น อាកุธอย่าง
นั้นนะ เป็น **อุปาทาน** นะหนูนะ เป็นภาพ
นิมิตหลอกที่เป็น **อุปาทาน**"

หนูก็เลยบอกว่า "หนูไม่เข้าใจว่าหลอก
หนูไม่รู้จักคำว่า **"อุปาทาน"** หนูรู้จักอย่าง
เดียว คำว่า **"ทิพจักขุญาณ"** หนูได้มานาน
แล้ว **ทิพจักขุญาณ** จริงๆ นี่ หนูได้มา ๓
ปีแล้ว และท่องเที่ยวไปในแดนนรก สวรรค์
ก็ท่องเที่ยวมาเยอะ พระห่มผ้าอย่างหลวงน้ำ
อย่างหลวงลุงนี้ก็ตาม หนูเคยเห็นในนรกหลาย
องค์ เพราะเป็นผู้คัดค้านคำสอนขององค์สมเด็จพระ
พระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่าน หนูเคยไปถามลุง
ว่า พระทำไมลงนรก พระเป็นบุคคลที่ชาวบ้าน
เขาต้องการบุญ ใครอยากได้บุญ คนนั้นก็ไป
หาพระ แต่ทว่าพระกลับลงนรกเสียเอง

ลุงท่านเลยบอกว่า

"การห่มผ้าเหลือง ไม่ได้หมายความว่า
เป็นพระเสมอไป ผ้ากาสาวพัสตร์ คือ ผ้า
เหลืองที่ดี นี่ก็หมายถึงว่า เป็นคนที่เข้าถึง
เขตพระไตรสรณาคมน์ แต่ทว่าถ้าการ
ปฏิบัติไม่มีความเคารพในพระไตรสรณาคมน์
อันนี้หมดเรื่องกัน ตายแล้วลงนรกทุกคน"

ก็เป็นอันว่า หลังจากคุยกันแล้ว หลัง
จากหนูพูดต่อนั้นะ คุณป้านะ พระท่านก็เฉย
ต่อนั้นพระไม่พูดอะไรหมด ท่านนั่งเฉย ฟัง

หลวงปู่คุยกับคนนั้นบ้าง คนนี้บ้าง

นานๆ หลวงปู่ก็หันมาถามพระว่า

"มีอะไรไหม มีอะไรจะคุยไหม?"

พระท่านก็บอกว่า "ไม่มี"

เล่าเรื่องประสบการณ์การฝึก

ก็พอดีเวลานั้นมีหญิงสาว ๒ คน

ความจริงเวลาเจริญกรรมฐานก็นั่งอยู่ใกล้ๆ

กับหนูนั่นแหละ

ต่อมาหลวงปู่ท่านถามว่า

"หนูสองคนมาจากไหนล่ะ?"

เธอสองคนก็บอกว่า

"หนูเป็นพยาบาล มาจาก **พิษณุโลก**"

หลวงปู่ถามว่า "มาที่วันแล้ว?"

เธอก็บอกว่า "มาเป็นวันที่สอง"

หลวงปู่ถามว่า "วันนี้มีการเจริญกรรมฐาน
พอได้ผลไหม?"

เธอก็บอกว่า "ได้ผลเจ้าค่ะ"

หลวงปู่ก็บอกว่า "ไหน ลองเล่าให้ฟัง
สิ ได้ผลอย่างไร?"

เธอก็บอกว่า "วันนี้ทำสมาธิ จิตใจสบาย
มาก เวลาทำมีอารมณ์สบายพอสมควร เมื่อ
จิตเริ่มเป็นทิพย์ จิตก็เคลื่อนออกจากร่างกาย
เวลาที่จิตเคลื่อนออกจากร่างกายนี้ หลวง
พ่อ มันไม่เหมือนกับร่างกายเดิม"

หลวงปู่ถามว่า "ร่างกายที่ออกไปนี้ เหมือน
ร่างกายเก่าไหม?"

เธอก็บอกว่า "ไม่เหมือนเจ้าค่ะ สวยกว่า
มาก"

ฉบับธรรมทาน

—— ธรรมวิโมกข์ ——

หลวงปู่ถามว่า "การแต่งตัว เครื่องแต่ง
ตัวของร่างกายใหม่เหมือนของเก่าไหม?"

เข้าเขตพระจุฬามณีเจดีย์สถาน

เธอก็ตอบว่า "ไม่เหมือน เป็นเพชรแพรว
พราวเป็นระยับทั้งตัว ผ้าทั้งผืนเต็มไปด้วย
เพชร แล้วมีเพชรที่ข้อมือ มีเพชรที่คอ มีแหวน
ที่นิ้ว มีกำไลที่ข้อเท้า มีชฎา สวยสดงดงาม
เหลือเกิน เวลานั้นมองดูร่างกายเดิมที่นั้งอยู่
รู้สึกรังเกียจมาก ไม่อยากได้ร่างกายเดิม แต่
ทว่าเวลานั้น ครุฑม ให้เข้าไปที่ **พระจุฬามณี**
เจดีย์สถาน

เมื่อไปถึงเขต **พระจุฬามณีเจดีย์สถาน**
หนูก็ดูรอบๆ เห็นเป็นเจดีย์สวยงาม แพรว
พราวเป็นระยับ สวยสดงดงามมีบริเวณกว้าง
ขวางมาก และมีประตูเข้าหลายประตู

ครุฑก็แนะนำให้เข้าไปประตูใดประตูหนึ่ง
พอเข้าไปในนั้น ตกใจ!

ความจริงเข้ามาที่วิหาร ๑๐๐ เมตรเห็น
ว่า แสงสว่างมีมาก รอบๆ วิหารเป็นแก้ว
ตรงกลางมีโคมไฟ และไฟไม่ได้จุดหมดทุกดวง
ไฟจุดแถวเดียว ไฟทั้งหมดมี ๖ แถว

เมื่อจุดแถวเดียวก็เลยสว่างน้อยไป
ใน **พระจุฬามณีเจดีย์สถาน** นั้นไม่มีโคมไฟ
ไม่มีหลอดไฟฟ้า แต่ว่าสว่างไสวมากเป็นกรณี
พิเศษ แล้วพอเข้าไปข้างใน เห็นองค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าประทับอยู่ตรงกลาง
บนแท่นสูง เมื่อเห็นเข้าก็มีความรู้สึกว่างค์
นี้คือ พระพุทธเจ้า"

พบพระพุทธเจ้า

แล้วเสียงหลวงปู่ถามว่า

"แล้วหนูเห็นพระพุทธเจ้าลักษณะอย่าง
ไร ท่านเป็นเหมือนรูปพระสงฆ์ หรือว่าไม่ใช่
หรือมีมวณมบนศีรษะ"

เธอก็ตอบว่า "ไม่ใช่ทั้งสองอย่าง พระ
พุทธเจ้าเป็นสภาพของเทวดา สวยสดงดงามมาก
แพรวพราวเป็นระยับ มีเครื่องประดับสี่เดียว
คือ สีส เป็นแก้วใส มีชฎาเหมือนกับพระเอก
ลิเก รอบๆ สองข้างของท่าน ก็มีพระอรหันต์
เต็ม นอกเขตพระอรหันต์ออกมาก็มีพรหมเต็ม
นอกพรหมออกมาก็มีเทวดา มีนางฟ้าเต็ม หนู
เข้าไป ทุกท่านหลีกทางให้ เปิดเป็นช่องทาง
ให้เดิน

พอเดินเข้าไปใกล้ๆ ก็ไปกราบองค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้า เสร็จแล้ว ก็หันกลับ
มากกราบพระอริยเจ้า กราบเทวดา กราบพรหม
ก็มีเทวดาองค์หนึ่งท่านทักว่า

"ที่หลังหนู ถัดหน้าพระพุทธเจ้าแล้ว
ไม่ต้องกราบพวกฉัน กราบเฉพาะพระพุทธเจ้า
องค์เดียวก็พอ"

แล้วหนูก็เลยตอบท่านบอกว่า

"เวลานี้หนูมีความเคารพทั้งหมด มีความ
เคารพทั้งพระพุทธเจ้าด้วย พระธรรมด้วย พระ
อรหันต์ด้วย พระอริยะทุกองค์ เทวดา พรหม
นางฟ้าทั้งหมด เพราะที่หนูขึ้นมาได้นี้ มีเทวดา
กับนางฟ้าท่านช่วย เพราะว่าเวลาที่ครูสอน เห็น
เทวดาองค์หนึ่ง กับนางฟ้าองค์หนึ่ง ท่านเข้า

ธัมมวิโมกข์

ไปช่วยแนะนำให้เกิดความเข้าใจ"

พระพุทธเจ้าทดสอบกำลังใจ

หลังจากนั้น เธอก็มาราบพระพุทธรเจ้า
อีกครั้งหนึ่ง พระพุทธรเจ้าท่านถามว่า

"เธอมาอย่างนี้ เธอมีความสุขไหม?"

เธอก็ตอบว่า "เธอมีความสุขมาก"

ท่านถามว่า "แล้วเธออยากจะเป็นมนุษย์
ไหม?"

เธอก็ตอบว่า "ร่างกายยังไม่ตาย ถ้าร่าง
กายตายเมื่อไร ก็อยากมาอยู่ที่สวรรค์"

ท่านฟังแล้วก็ยิ้มน้อยๆ ท่านก็บอกว่า
"สวรรค์นั้น มีความสุขนะ แต่ว่าสวรรค์
ก็ดี พรหมโลกก็ดี มีความสุขไม่นาน ถ้าหมด
บุญวาสนาบาปแล้ว ก็ต้องกลับไปเกิดกันใหม่

บางท่านก็ไปเกิดที่มนุษย์

บางคนก็ลงนรกไปเลย เพราะบาปเก่ามี
อยู่

แต่ดินแดนที่มีความสุขจริงๆ ก็คือ
นิพพาน วันนี้หนูกล้าจะไปนิพพานไหม?"

เธอทั้งสองคนก็ตอบว่า

"วันนี้กำลังใจไม่พอเจ้าค่ะ สำหรับกำลังใจ
วันนี้ต้องการอย่างเดียว อยากจะทราบว่
สวรรค์มีไหม แล้วก็พระพุทธรเจ้ามีจริงไหม
พระอรหันต์มีจริงไหม พรหม เทวดา นาง
ฟ้ามีจริงไหม?"

แล้วท่านก็ถามว่า

"เวลานี้หนูเชื่อแล้วหรือยัง?"

เธอก็ตอบว่า "หนูเชื่อทุกอย่างเจ้าค่ะ

ต่อไปนี้ไป ขึ้นชื่อว่าบาป คือ กรรมบถ ๑๐
กัฏฐี ๕ กัฏฐี จะไม่ยอมละเมิด"

พระพุทธรเจ้าท่านก็ถามว่า

"เวลานี้เธอทำงานพยาบาลใช่ไหม?"

เธอก็ตอบว่า "ใช่"

ท่านก็เลยถามว่า "ถ้าบังเอิญผู้บังคับบัญชา
เขาใช้ให้ฆ่าสัตว์ หนูจะทำไหม?"

เธอก็ตอบว่า "ถ้าเขาใช้ให้ฆ่าจริงๆ หนู
ก็ขอร้องเขาว่า ขออย่าให้ทำเลย ให้ทำงาน
อื่นแทนก็แล้วกัน"

ท่านก็ถามว่า "ถ้าเขาไล่ออกละ ฝ่าฝืน"

เธอก็ตอบว่า "ถ้าเขาไล่ออก ก็พร้อม
จะออก และพร้อมจะบวชชี จะไม่มีการแต่ง
งานเพราะอายุของเธอเพิ่ง ๒๕ ปี"

อารมณ์ที่จะพาเราไปนิพพานได้

หลังจากนั้น ก็ฟังท่านแนะนำ

ท่านบอกว่า "เอาอย่างนี้นะ กลับลงไป
แล้วค่อยๆ คิด ให้คิดถึงตามความเป็นจริง
ว่า ร่างกายของเรา ในที่สุดมันก็ตาย

ถ้าตายแล้ว ถ้าเราไม่ดี เราก็ไปนรก

ถ้าเรามีความดีอย่างนี้ เราก็มาสวรรค์

ถ้าความดีเลยกว่านี้ไปอีกนิดหนึ่ง เรา
ก็ไปพรหมโลก

ถ้าดีถึงที่สุดก็ไปนิพพาน

ให้ยึดอารมณ์อย่างนี้ไว้ คือ นึกถึงความ
ตายไว้ว่า ถ้าตายเมื่อไรจะไปนิพพานเมื่อนั้น

ที่นี่ **อารมณ์ที่จะพาเราไปนิพพานได้** คือ

(๑) **เคารพพระพุทธรเจ้า**

ฉบับธรรมทาน

ฉัสมวิโมกข์

(๒) เคารพพระธรรม

(๓) เคารพพระอริยสงฆ์

(๔) เคารพศีล

ถ้าได้ทั้ง ๔ อย่าง อย่างนี้ แล้วจิตนึกถึงพระนิพพาน ถ้าอย่างนี้เป็นจุดขั้นแรกเป็นบันไดขั้นแรกที่เราจะเข้านิพพาน

แล้วต่อไปก็ค่อยๆ **บรรเทาความรักในระหว่างเพศ** ความรักอาจจะต้องมี อาจจะต้องมีการแต่งงาน ก็ให้มีความรู้สึกตามความเป็นจริงว่า การแต่งงานของคนทุกคนเป็นทุกข์ ไม่มีใครเป็นสุข ถ้าแต่งงานกันเข้าแล้ว ต่างคนต่างเอาใจกัน ระหว่างสามีภรรยา ลักวันหนึ่งข้างหน้า ก็มีการขัดคอกันบ้างอะไรบ้าง อย่างนี้เป็นต้น ก็เป็นทุกข์ การงานก็ต้องเพิ่มขึ้น

ต่อมาเมื่อมีบุตร มีธิดาเกิดขึ้น ก็เป็นทุกข์มากขึ้น ลูกจะศึกษาเล่าเรียน ก็ต้องหาเงิน ลูกป่วยไข้ไม่สบาย เราก็ไม่เป็นสุข ต้องจ่ายเงิน เพิ่มภาระ

แล้วต่อไปก็ค่อย **บรรเทาความโกรธ** ให้ทำจิตเป็นมิตรกับคนและสัตว์ไว้เสมอ คือ

(๑) เมตตา ความรัก

(๒) กรุณา ความสงสาร

ความไม่พอใจมันอาจจะมี แต่ว่าค่อยๆ บรรเทา กัน ถือเอาการให้อภัยไว้เสมอ ไม่เข้าจิตก็ขึ้น

หลังจากนั้น **เราก็ไม่ติดในรูปฌาน**

และไม่หลงในอรุณฌาน

ไม่ถือตัวไม่ถือตน

มีจิตไม่กระสับกระส่าย ต้องการพระ

นิพพานจุดเดียว

มีการต้องการคิดว่า ขึ้นชื่อว่า มนุษย์โลก เทวโลก และพรหมโลก เราไม่ต้องการอีก เราต้องการจุดเดียวคือนิพพาน แล้วทำใจให้สบายไว้ การงานอย่างไหนในขณะที่เป็นมนุษย์ มีหน้าที่จะทำ ทำให้มันดีที่สุด ทำให้เรียบร้อยที่สุด ให้ครบถ้วนทุกอย่าง จิตเราจะมีความสุข

ถ้าพยายามทำใจไว้อย่างนี้เสมอๆ ไม่ต้องทั้งวัน วันหนึ่ง ถ้าทำได้สัก ๕ นาทีก็พอ อย่างนี้ถ้าตายเมื่อไรก็ไปนิพพานเมื่อนั้น

พบพระอินทร์

ท่านก็หันมาถามว่า

"แล้วหนูอยากจะไปนิพพานเดี๋ยวนี้ไหม
อยากไปเที่ยวไหม จะให้พระพาไป"

เธอทั้งสองคนก็บอกว่า

"ยังไม่อยากไปเจ้าคะ วันนี้อะไรจะไป
ดูว่า วิมานของหนูเองที่ดาวดึงส์นี้มีไหม เพื่อ
เป็นความมั่นใจว่า ถ้าตาย จะได้อยู่วิมานนี้"

ท่านก็บอกว่า "มีแน่ วิมานของหนูมีแน่
เป็นวิมานใหม่ และวิมานเก่า"

เธอก็ถามว่า "เป็นวิมานใหม่ และวิมาน
เก่าเป็นอย่างไร?"

ท่านก็บอกว่า "เมื่อก่อนหน้า ๒๕ ปีนี้นั้น
ก่อนที่หนูจะไปเกิด หนูก็เป็นนางฟ้าในสวรรค์
ชั้นดาวดึงส์เทวโลก เป็นบริวารของท่านท้าว
ลักกเทวราช คือ **พระอินทร์**

ที่พูดกับหนูเมื่อกี้นี้บอกว่า ถ้าหนูพบพระ

ธัมมวิโมกข์

พุทธเจ้า ขณะที่ให้พระพุทธรูปแล้ว ไม่ต้อง
มาให้พวกฉัน ให้ให้พระพุทธรูปองค์เดียว
องค์นั้น คือ **พระอินทร์** เป็นเจ้านายของเธอ
มาก่อน พอพูดเท่านี้เธอก็ลุกไปกราบที่ตักพระ
อินทร์ทันที ท่านก็เอามือลูบหัว ท่านบอกว่า
"ลูกรัก! ลูกของพ่อ ถ้าไปนิพพานยัง
ไม่ได้ กลับมาอยู่กับพ่อนะ ขึ้นชื่อว่าบาปอกุศล
ถือว่าไม่จำเป็นจะต้องทำ คำว่าการอดตายจะไม่
มีกับลูก ฐานะลูกจะดี"

หลังจากนั้น องค์สมเด็จพระชินสีห์ก็ทรง
กล่าวว่า

"เธอทั้งสอง อีกสักประเดี๋ยวหนึ่ง เธอ
ไปชมวิมานของเธออีกแล้วกันนะ วันพรุ่งนี้ให้
ครูเขานำไปเที่ยวนิพพาน"

พอใช้ศัพท์ว่า "นิพพาน" เธอก็หนักใจ
อยู่นิดหนึ่ง เธอก็ถามท่านบอกว่า

"ไปได้หรือเจ้าคะ?"

ท่านบอก "ไปได้ พรุ่งนี้จะมีพระคอยอยู่
ที่ **พระจุฬามณีเจดีย์สถาน** นี้

தாகตเอง คือ ฉันเองก็จะไม่ได้มาที่
นี้ ที่มาพร้อมกันที่นี้ เพราะว่าเธอทั้งสองมี
ความต้องการ เธอต้องการพบพระพุทธเจ้า
เธอต้องการพบพระอรหันต์ พระอนาคามี
พระสกิทาคามี พระโสดาบัน เธอต้องการเห็น
เทวดา พรหม นางฟ้า

ฉะนั้น ทั้งหมดเมื่อทราบความรู้สึกของ
เธอ จึงมาคอยที่นี้ และในวันพรุ่งนี้จะไปคอย
พร้อมกันที่นิพพาน เวลาประมาณบ่ายโมงครึ่ง
ให้ไปถึงที่นั่น จะพร้อมกันที่นิพพาน"

พบแม่ที่เป็นนางฟ้า

หลังจากนั้น เธอก็ลาสมเด็จพระพิชิตมาร
ออกจาก **พระจุฬามณีเจดีย์สถาน** ก็มีนาง
ฟ้าท่านหนึ่ง ท่านสอนให้เธอเรียกว่า "คุณ
แม่" ท่านบอกว่า ท่านเป็นแม่ของคนทั้งสอง
ในชาติก่อน เวลานี้เป็นนางฟ้าที่สวรรค์ชั้นดาวดึงส์

ท่านบอกว่า "ตามแม่มา แม่จะพาไปดูวิมาน
ของเจ้า ที่พระพุทธเจ้าบอกว่า ทั้งวิมานใหม่
และวิมานเก่า นั่นก็หมายความว่า วิมานหลัง
เก่าของเจ้าตั้งตรงนั้น และต่อมาเมื่อเจ้าบำเพ็ญ
บารมี ทำบุญให้ทานที่ดี และเจริญภาวนา พอเริ่ม
เจริญภาวนาก็มีหวังว่า อย่างน้อยที่สุด ต้อง
มาเกิดที่สวรรค์ชั้นดาวดึงส์อีก เป็นอย่างน้อย
วิมานก็เกิดคอย เลยเป็นวิมานใหม่ เมื่อเจ้า
จุติลงไป วิมานสลายตัวหายไป

แต่เวลานี้ พอทำกรรมฐานได้ ตั้งแต่วัน
วาน เริ่มทำกรรมฐานได้เบื้องต้น วิมานหลัง
ใหม่ก็เกิดที่เก่าทันที แต่สวยกว่าเก่า"

เธอก็ตามนางฟ้าคนนั้นไป ไปถึงก็เข้าสู่
วิมานของเธอ วิมานมีความสวยงามมาก
วิมานเป็นวิมานแก้วใส สวย ใหญ่โตมาก และ
มีนางฟ้าประมาณ ๑,๐๐๐ คนเป็นบริวาร ของ
ใช้ทุกอย่างที่ดีที่สุด มีครบถ้วนบริบูรณ์ แต่
วิมานทั้งสองคนไม่ได้อยู่วิมานเดียวกัน อยู่
กันคนละวิมาน ต่างคนต่างให้ทานเหมือนกัน"

แล้วเธอก็บอกว่า "ของบนสวรรค์เป็น
เรื่องอัศจรรย์ อย่างที่เตียนๆ อยู่ที่นี่ ไปถึง
จะนั่งตรงไหนปั๊บ มีแท่นมารับทันที โดยที่

ฉบับธรรมทาน

ฉัหมวิโมกษ์

ไม่ต้องนึกถึงแทนอย่างนั้น ถ้านึกว่าต้องการอะไร ของสิ่งนั้นปรากฏทันที ฉะนั้น สวรรค์จึงน่าอยู่ สวรรค์มีความสุข"

จูไร จึงบอก **คุณป้าน้อย** บอกว่า

"คุณป้าเจ้าคะ หนูฟังพี่ทั้งสองคนเขาคุย หนูก็เพลิดเพลินไปตามเขา หนูก็มีความรู้สึก ว่า พี่ทั้งสองคนนี่เก่งไม่ใช่ป้าน้อย เพราะว่าพี่ทั้งสองคนไม่เคยรู้เรื่องมาก่อน เท่าที่บอกนั้น เป็นแต่เพียงท่านบอกว่า ท่านเพิ่งจะมาฝึก รู้ข่าวจากเพื่อน เพื่อนที่เขาเคยมาฝึกแล้ว เขาไปเล่าให้ฟังแล้วเขาก็ไปคุยให้ฟังว่า สวรรค์มีจริง พรหมโลกมีจริง นิพพานมีจริง นรกเปรต อสุรกายมีจริง

แล้วพี่ทั้งสองก็เคยไปถามพระ

พระบางองค์ก็ตอบว่า มีจริง

บางองค์ก็คัดค้านว่า นั่นเป็นการเพ้อฝัน คิดสร้างภาพเอาเองบ้าง เป็นอุปาทานบ้าง เป็นภาพหลอนบ้าง

แต่ว่าเวลานี้พี่ทั้งสองเขายืนยัน และหนูเองก็ยืนยันว่า ทุกสิ่งทุกอย่างมีจริง

แต่ว่าคุณป้าเจ้าคะ มีสิ่งที่แปลกอยู่ชนิดหนึ่ง นั่นก็คือว่า พระทั้งสามองค์ที่ท่านคุยกับหนู ท่านคุยบอกว่า นิพพานไม่มี มีสภาพสูญ และภาพที่เห็นเป็นอุปาทานบ้าง เป็นอะไรต่ออะไรบ้าง พอพี่เขาคุยถึงเรื่องเทวดา นางฟ้า พรหมโลก **พระจุฬามณีเจดีย์สถาน**

เพราะเขาเป็นผู้ใหญ่ ทั้งสองคนมีอายุ ๒๕ ปี ทั้งคู่ หนูอายุ ๙ ปี

พระท่านฟังไปๆ ท่านคงหนักใจเสียกระมัง

ท่านก็ลุกจากเก้าอี้ที่หลวงปู่ตั้งรับไว้ ไปกราบหลวงปู่ ขอลากลับ แล้วป้ามีความรู้สึกอย่างไรไหมคะว่า พี่ทั้งสองเขาพูดก็ดี ตามความรู้สึกของพระที่ท่านพูดก็ตาม"

ป้าน้อย ก็บอกว่า "หลาน มันเป็นเรื่องธรรมดา เป็นเรื่องธรรมดาจริงๆ เพราะว่าคนที่เขาไม่เชื่อพระพุทธรเจ้ามีเยอะ ความจริงเขาประกาศตัวของเขาวา เป็นสาวกขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นพระธรรมดาบ้าง เป็นพระที่มียศถาบรรดาศักดิ์บ้าง มีตำแหน่งหน้าที่บ้าง แต่ว่าเนื้อแท้จริงๆ เขาไม่ได้มีความเคารพพระพุทธรเจ้าเลย เขาคัดค้านคำสอนของพระองค์ตลอดเวลา ที่พระพุทธรเจ้าทรงบอกว่า สวรรค์มีจริง เขาก็บอกว่า ไม่มี นรกมีจริง เขาก็บอกว่า ไม่มี อย่างนี้มีเยอะ"

แล้ว **จูไร** ก็ถามว่า

"ถ้าพระอย่างนั้น เราจะไหว้ได้ไหม?"

ป้าน้อย ก็บอกว่า "ถ้าพระไหว้ได้ทุกอย่าง แต่เราอย่าไหว้เปรตก็แล้วกัน คำว่า "เปรต" หมายความว่า ผู้อาศัยผู้อื่นเขาหากิน หากินเองไม่จำเป็นต้องขอหากิน แต่ไม่มีความเคารพในองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

เอาละ หลานรัก พุดมาพูดไปจะขัดใจคนอื่น เวลานี้ก็หมดเวลาแล้ว ดึกมากแล้วนะ เลิกกันเสียที ก็ขอลาก่อน ขอความสุขสวัสดิ์ดีพัฒนาสมบุญสมบารมีบุญผล จงมีแต่บรรดท่านพุทธศาสนิกชนผู้รับฟัง และผู้อ่านทุกท่าน" **สวัสดิ์***

ธัมมวิโมกข์

โอวาทหลวงพ่อวัดท่าซุง

เรื่อง พิจารณาความตาย

ไม่ประมาทในเรื่องความตาย

จำให้ได้ว่าชาตินี้ทั้งชาติ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป เราจะไม่ประมาทในเรื่องความตายของชีวิต และคนที่เกิดทีหลังเรา เด็กเล็กตายก่อนเราไปเยอะเยอะ เราต้องตายแน่

พยายามรวบรวมรัตความดีเอาไว้

บาปเก่าๆ ที่ทำไว้แล้วช่างมัน มันจะไปไหนก็ช่างมัน มันตามเราไม่ทันด้วยอาศัยเคารพพระพุทธเจ้า เคารพพระธรรม เคารพพระอริยสงฆ์ และปฏิบัติศีลให้บริสุทธิ์

อย่าลืมนึกว่าขรวาสรรักศาตีสล ๕ อาจจะหยาบไปนิดหนึ่ง แต่ก็พินอบายภูมิแล้ว

ถ้าทางที่ดีได้ **กรรมบถ ๑๐** จะดีมาก

ถ้าหากว่าเราคิดว่าตายแล้วไม่เกิด จิตจะมีความประมาทพลาดจากความเป็นจริง

ถ้าคิดอย่างนั้น บรรดาท่านพุทธบริษัทชายและหญิง ก็จะมี ความประมาทในชีวิต คิดว่าการเกิดมาแล้วตายก็สูญ เมื่อมันจะสูญไปจากโลกนี้ไม่มีการเกิดต่อไป

การทำความดีหรือการทำความชั่วใดๆ ย่อมมีผลเฉพาะในชาติปัจจุบันเท่านั้น เพราะชาติข้างหน้าไม่มี

ถ้าคนที่มีกำลังใจดี ก็จะสั่งสมความดีเพื่อความสุขของตน

ถ้าคนที่มีจิตหยาบบาปอกุศลครอบงำ ก็จะทำแต่ความชั่ว สร้างความเร่าร้อนให้แก่ตัวและบุคคลอื่น

ก่อนที่จะพิจารณาถึงความตายกันก่อน เราต้องนึกอยู่เสมอว่า

เราต้องตายแน่

ชีวิตนี้ไม่ใช่ของเรา

ร่างกายไม่ใช่ของเรา

ทั้งนี้เพราะเกิด แก่ เจ็บ แล้วก็ตายเหมือนกัน

ต้องคิดไว้เสมอว่า ความตายมีแก่เราทุก

ฉบับธรรมทาน

ธัมมวิโมกข์

ขณะจิต เราจะต้องเป็นผู้ไม่ประมาท

เวลาตายไม่ได้เหมือนกัน

อย่าลืมนึกถึงความตาย

ขอบรรดาท่านพุทธบริษัท จงพยายาม
ใคร่ครวญถึงความตายเป็นสำคัญ

เรื่องความตายก็ดี

การควบคุมอารมณ์จิตใจให้ปราศจากความ
ฟุ้งซ่านก็ดี ควรจะทำให้เป็นปกติ

ถ้าวันใดเราปลอดจากการควบคุมอารมณ์
จิต ไม่ระงับความฟุ้งซ่านก็ดี

วันใดถ้าเราปลอดไป ลืมนึกถึงความตาย
ก็ดี ก็จงประณามตนเองว่าเรานี้เลวเต็มที่แล้ว

อานาปานุสสติกรรมฐานรู้เวลาตาย

ผู้ที่คิดถึงความตาย รู้ตัวว่าจะตายแล้ว
ย่อมไม่สังสมความชั่ว คอยปลีกตัวออกจาก
ความชั่ว และมีอารมณ์ไม่หวั่นไหวในเมื่อความ
ตายมาถึงแล้ว เพราะคิดอยู่รู้อยู่เสมอแล้วว่า

เราต้องตายแน่

ความตายนี้หาณินิตเครื่องหมายไม่ได้

กำหนดการเกิดหมอบอกได้

แต่การกำหนดเวลาตายไม่มีใครกำหนด
ได้แน่นอนสำหรับปุถุชนคนธรรมดา

สำหรับพระอริยเจ้า หรือท่านที่ชำนาญ
ใน **อานาปานุสสติกรรมฐาน** ท่านสามารถบอก
เวลาตายที่แน่นอนของท่านได้

พระอริยเจ้าที่จะบอกเวลาตายได้ ก็ต้อง
เป็นท่านที่ได้ **วิชชาสาม** เป็นอย่างน้อย

ถ้ามีความรู้พิเศษต่ำกว่านั้น ท่านก็กำหนด

ตัดชีวิตและร่างกาย

จิตใจคิดไว้เสมอว่า

เราจะต้องตาย

ความตายเป็นของธรรมดา

เรามีความเกิดขึ้นในเบื้องต้นแล้ว

เราก็มีความตายไปในที่สุด

พิจารณาให้เห็นว่า ถ้าเราต้องการความ
เกิดอีก มันก็ต้องทุกข์แบบนี้ จะเกิดมันอีก
เพื่อประโยชน์อะไร เราต้องการตัดความเกิด
คือ **ตัดชีวิตและร่างกาย** ไม่มัวเมาในชีวิต

คิดเสียว่าร่างกายประกอบด้วยธาตุ ๔

คือ ธาตุดิน ธาตุน้ำ ธาตุลม ธาตุไฟ

เป็นเรือนร่างที่อาศัยชั่วคราว

เป็นแดนของความทุกข์

เป็นรังของโรค

มันจะต้องเปื่อยเน่าเป็นของธรรมดา

ถ้าเราเกิดมามันก็มีสภาพแบบนี้อีก
เราจะเกิดมาทำไม ดินแดนที่เราจะไม่ต้องเกิด
ต่อไปก็มีอยู่คือ **พระนิพพาน**

ตั้งหน้าทำดี พุทฺดี คิตฺตี

หากว่าเราไม่ประมาทในชีวิต คิดว่าอาจ
จะตายวันนี้ไว้เสมอ เราก็หาทางรวบรัด

สิ่งใดที่จะสร้างทรัพย์สมบัติให้เกิดขึ้น
สำหรับทำทุนทำรอนไว้เพื่อเราในยามป่วยหรือ
ยามแก่ ถึงเวลาที่มันตายไปแล้วลูกหลานไม่
ลำบากในการจัดการศพ หรือการเป็นอยู่ในเบื้อง

ธัมมวิโมกข์

หน้า เราก็หาทรัพย์สมบัติมาตามกำลังที่จะพึ่งหาได้ หากจนเต็มความสามารถด้วยความไม่ประมาทในชีวิต อย่างนี้ถ้าบังเอิญมันยังไม่ตายทรัพย์สินที่เราหาได้ก็จะสร้างความสุขให้เกิดขึ้นกับเราในปัจจุบัน

ในเมื่อเราคิดว่าเราจะตายแล้ว รู้ว่าตายแล้ว ถ้าทำความชั่ว จิตชั่วเราต้องไปอบายภูมิ มีการเกิดเป็นสัตว์นรกเป็นต้น เราก็จะละจากความชั่วนั้น **ตั้งหน้าทำดี พุดดี คิดดี**

คนที่ทำดี พุดดี และคิดดี คนประเภทนี้เป็นที่รักของคนทุกคนในโลก

อย่าติดหน้าที่ คิดวาง คิดปล่อย

ชีวิตมีความตายเป็นที่สุด ถ้าเราเกิดอีกเราก็ลำบากอีก อย่าเกิดเลยดีกว่า

งานที่ทำขอให้คิดว่าทำเพียงหน้าที่ คือหน้าที่ที่จะต้องเลี้ยงตัวเอง เลี้ยงครอบครัว ทำไป และอย่าติดหน้าที่ คิดวาง คิดปล่อย คลายความเมา ปล่อยให้เป็นเรื่องของกรรม

แต่อย่าบกพร่องในหน้าที่

พระพุทธพยากรณ์เมื่อไม่ช้านี้ พ่อดีใจ ท่านตรัสว่า ความยาวของชีวิตพ่อ มีประโยชน์กับลูกและหลาน ลูกทุกคนจะไม่มีโอกาสได้เกิดอีก พ่อดีใจ

ถ้าต้องทรมาณกายเพื่อความถึงที่สุดของลูกและหลาน พ่อทนได้เสมอ

ถามใจมันดู

ความจริงเราทุกคนไม่ต้องกลัวตาย กลัว

เกิดดีกว่า ถ้าเราไม่เกิดเลยอย่างเดียว มันจะตายอย่างไรให้มันรู้ไป ถ้าไม่เกิดให้มันตาย ที่นี้เราเกิดมา เพราะตาเราเห็นรูป เราพอใจในรูป

หูได้ยินเสียง พอใจในเสียง เป็นต้น ความพอใจ **ไอ้ตัวจริงๆ ที่เป็นตัวร้าย ที่เราจะต้องตัดคือใจ**

ตัดอารมณ์ของใจเสีย

อย่าให้ใจมันโง่ แนะนำมันบอกว่า

"นี่ไอ้แกไปหลงไหลใฝ่ฝันในรูป รูปนี้สวย ทรวดทรงดี"

ถามมันดูสิว่า "มีรูปอะไรที่มีการทรงตัว ไม่เปลี่ยนแปลงบ้าง ไม่มีการทรุดโทรม ไม่มีการเสื่อม มันมีบ้างไหม?"

ถามใจมันดู

ความตายไม่มีนิमितเครื่องหมาย

ท่านทั้งหลาย

จงอย่าประมาทกับชีวิต

เพราะว่าชีวิตเป็นของไม่เที่ยง

แต่ความตายเป็นของเที่ยง

ขอทุกท่านจงคิดไว้เสมอว่า อย่างไรก็ดี เราต้องตายแน่ สำหรับเวลาการตายของเรา ไม่มีแน่นอน **เพราะความตายไม่มีนิमितเครื่องหมาย** ท่านทั้งหลายจงประกอบแต่ความดีเอาไว้ ถ้าใครสร้างความชั่ว ตายแล้วจะไปสู่ออบายภูมิ มีนรกเป็นต้น เกิดมาเป็นคนก็จะมีแต่ความร่ำร้อน มีแต่ความลำบาก

แต่ถ้าคนใดสร้างความดี คิดถึงความตาย

ฉบับธรรมทาน

— ธรรมวิโมกข์ —

ไม่ประมาทในชีวิต คิดไว้เสมอว่าเราจะต้องตายแน่ จงอย่าคิดว่าวันพรุ่งนี้ หรือเดือนหน้า ปีหน้า เดือนโน้น เราจึงจะตาย

คิดไว้เสมอว่า วันนี้เราอาจจะตาย แล้วก็สร้างชีวิตเข้าไว้ ความดีจะส่งผลให้ท่านมีความสุขทั้งในปัจจุบันและสัมปรายภพ

เรามีความรู้สึกลึกอยู่เสมอว่า เราจะต้องตายแน่ จะตายเช้า ตายสาย ตายบ่าย ตายเที่ยง ตายด้วยอาการปกติ หรือตายด้วยอุบัติเหตุก็ตามที่ ก็ขึ้นชื่อว่าจะต้องตาย เราไม่ประมาทในชีวิต ก่อนที่เราจะตาย จะกอบโกยความดีใส่กำลังใจไว้ให้มันครบ พระพุทธเจ้าทรงสอนแบบไหน ปฏิบัติให้จบ ให้ครบทุกประการ ให้บริบูรณ์ทั้งหมด ในฐานะที่เป็นสาวกขององค์สมเด็จพระบรมสุคต

ตายแล้วมีสภาพไม่สูญ

สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ทรงยืนยันว่า

"บุคคลใดถ้าตกเป็นทาสของความชั่วคือบาป เวลาก่อนจะตาย ถ้ากำลังจิตเศร้าหมอง มีกำลังใจกังวลอยู่กับบาป ตายแล้วก็ต้องตกนรก"

ความจริงที่บางท่านคิดว่า

"การตายแล้วไม่เกิด คือว่าตายแล้วมีสภาพสูญ อย่างไรก็ตามเถอะ"

พระพุทธเจ้าทรงยืนยันว่า

"คนเราตายแล้วต้องมีการเกิด แต่การเกิดขึ้นจะเกิดเป็นมนุษย์ หรือเกิดเป็นสัตว์นรก

เป็นเปรต เป็นอสุรกาย เป็นสัตว์เดรัจฉาน ก็ถือว่าเกิดทั้งหมด

ถ้าทำความดีก็ไปเกิดเป็นเทวดาบ้าง เป็นพรหมบ้าง

ถ้าทำดีถึงที่สุด ก็ไปเกิดเป็นพระอรหันต์ เข้านิพพานไป"

คนที่เข้าฌานตาย

เวลาจะตายเขาเข้าฌานตายกัน คนที่เข้าฌานตายมันไม่ตายเหมือนชาวบ้านเขา อาการตายเหมือนกัน แต่ความหนักใจของบุคคลผู้ทรงฌานไม่มี

ทั้งนี้เพราะถ้าจิตทรงฌาน อารมณ์ก็เป็นทิพย์ เมื่ออารมณ์เป็นทิพย์แล้ว ก็สามารถจะเห็นในสิ่งที่เห็นทิพย์ได้

เห็นรูปที่เป็นทิพย์

ได้ยินเสียงที่เป็นทิพย์ได้

ในเมื่อเราเห็นรูปที่เป็นทิพย์ได้ ได้ยินเสียงที่เป็นทิพย์ได้ เราก็รู้สภาวะความเป็นทิพย์ของเราได้ คนที่เขาเข้าฌานตายนี้เขาเลือกไปตามอรรถาศัยว่าเขาจะไปจากร่างกายอันนี้แล้วเขาจะไปอยู่ที่ใหม่ เขาจะไปอยู่ที่ไหนที่รู้ก่อนคนที่ทรงฌานจริงๆ สถานที่ที่จะพึงอยู่ได้คือพรหมโลก ถ้าหากว่าเราจะไม่อยากอยู่พรหมอยากอยู่สวรรค์ชั้นใดชั้นหนึ่งที่ต่ำลงมานั้นก็เลือกได้

(โปรดอ่านต่อฉบับหน้า)

สนทนาที่ชिकाโก

เรื่อง คุณสมบัติของพระราชา

(วันศุกร์ที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๒๗)

เตรียมตัวฝึกมโนมยิทธิ

ก็รวมความว่า ต่อนี้ไปก็ทุกคนตั้งใจสมาทานนะ คนที่มาใหม่ก็ไม่ต้องวิตก เดี่ยวสมาทานใหม่ทั้งหมดนะ เวลาสมาทานเสร็จให้รวมตัวกันไว้แล้วก็มีครู ๔ คน คือ

ท่าน พล.ต.ท.สมศักดิ์ สืบสงวน ญาติผู้ใหญ่กรมตำรวจคนหนึ่ง

(๒) อัญเชิญ

(๓) อัญชัน

และ (๔) ไอ้แป้ว ชื่ออะไรช่างมัน

อ้าว! ๔ คนนี้ให้แยกออกไปเลย จะได้ไม่ปนกันขึ้นซ้ำๆ ได้เหวอ ที่จัด ๔ คน เพราะจะให้แยกตัวออก นอกจากนั้นเขาอาจจะซักซ้อมใครต่อใครได้นะ ถ้ารวมกันหลายคนแล้วมันจะตามกันไม่ทัน คนมาใหม่ก็ไม่ที่คนหรอกนะ ที่หนึ่งอาจจะแบ่งได้คน ๒ คน สบายๆ ถ้ารวมกันจริงๆ เขาจะต้องถือคนได้มากเป็นเกณฑ์ เขาจะไม่รอคนช้า และไอ้ความหวังก็น้อยไป

วันนี้ก็วันสุดท้าย และก็ทุกคนที่ฝึกที่หลังถ้ามีอะไรขัดข้อง ถ้าไม่สามารถตัดสินใจเองได้ โทรศัพท์ไป **เดนเวอร์ ไวกอนันตะ**

รู้จักไหม รู้จัก **วิเวกนันตะ** ไหม คนละคนกับ **ท่านปัญญานันตะ** นะ

ท่านตั้งชื่อลูกศิษย์ **นันตะ**

ฉันเลยตั้งชื่อ **"การเวกนันตะ"**

แหม..ชอบออกชอบใจ แก่สนุกดีมาก องค์นั้นนะดีมาก เพราะความรู้ดี ด้านปริยัตินะดีมาก การพูดก็เข้าใจพูด เพราะเป็นนักปาฐกถาตั้งแต่ยังหนุ่ม เขาเป็นนักสอนศาสนา

และอีกอย่างหนึ่งจิตวิทยาก็ดี ทุกอย่างที่เขาขัดข้องกันเขาสามารถจะบอกได้หมด

และเวลานี้ตัวท่านเองก็ได้แจ่มใสด้วยไปฝึกที่วัดวันแรก ก็ได้แล้ว แต่ว่าไม่ยอมไปนิพพาน **อาจินต์** สอน ไม่ยอมไปนิพพาน

ไอ้ฉันนอนที่กุฏิฉันก็ทราบ มันทราบตอนบ่าย ลงรับแขกก็มาพบ เลยถามว่า

"เมื่อคืนทำไมไม่ตัดสินใจ?"

เขาบอกว่า "มันไกลมาก ตอบแจ้ว ไกลมากไม่ไหว"

บอก "ถ้าไม่ไหวก็ดีแล้ว เชิญลงโลกันต์ไป"

แกบอกว่า "คงไม่ลงหรอก ความดีมีบ้าง"

ไอ้มีบ้างมีทางลงแหงๆ ถ้ายังไม่เป็น **พระโสดาบัน** เพียงไร อย่างนี้ลงนรกกันแน่ ลักวันหนึ่งต้องลง

แกเลยบอกว่า "ความดีมันยังไม่พอ"

ถาม "รู้ได้อย่างไร?"

ก็เลยบอกว่า "ตั้งแต่บวชนี้ เราวยก็ล้าน ไม่มี คือว่าไอ้ตัวไม่มีบวชได้นะ ไอ้บุญเก่ามันไม่ดีมันบวชไม่ได้ การบวชมันเป็นทางของหนัก อันนี้เขารู้ มันเป็นทางของหนัก ถ้าบวช

ฉบับธรรมดา

ฉัสมวิโมกข์

อย่างนี้ตลอด ก็ถือว่า **เนกขัมมบารมี**

ถ้าความดีไม่พอ นิพพานมันทรงตัวไม่ได้ แต่ว่าต้องบวชประเภทที่ไม่มีอะไรกันนะ สมบัติมีมากได้ แต่ว่าต้องเป็นของสงฆ์ ไม่ใช่ของส่วนตัว อย่างวัดฉันนะเดินชนตายเลย

มานี้กระเป๋าทอง ๒-๓ ใบ คนโน้นให้คนนี้ให้ แต่ทั้งหมดนี้ต้องถือว่าเป็นของสงฆ์ ขายเป็นได้นะ ขายนะลุง (**พระยายม**) เอาเน่ จำหมัน ไอ้พระแบบนี้มันจะต้องลงนรก"

หลวงพ่อบรรณเรื่องร่างกาย

เคยสู้ เหนียว

"เออ..ร่างกายดีสบายดีแล้ว"

ลองนึกจิตก็เป็นสุข

ท่านโพล่หน้ามาแล้ว บอกว่า

"ไอ้พระแบบนี้ควรตายวันนี้นะ"

ถ้าร่างกายไม่ดีเราก็นึกว่า

"เออ..ร่างกายมันระยำมันตายเมื่อไรก็ได้ ภูจะไปพรหมอย่างน้อย"

ท่านโพล่มาบอกว่า

"ไอ้พระแบบนี้ต้องอยู่ ๕,๐๐๐ ปี"

ไม่ได้ตรงกันเลย เราไม่อยากอยู่ให้ขี้ขี้ให้ขี้ จะได้เมื่อ ถ้าอยากอยู่ ขี้ให้ตาย

เราก็ต้องไม่ประมาทนะ

ก็รวมความว่าทุกคนอย่าประมาทนะ แต่ฟัง **วิเวกนันทะ** นะดีมาก เป็นที่อาศัยได้ฉันก็เบาใจ แล้วก็ดีมากเพราะท่านอยู่ใกล้ โทรศัพท์ถามก็ได้ ไม่ต้องเปลืองสตางค์นะ สาธุระนะ

ดร.ปริญญา เคยโดนมาแล้ว บอก

"ผมไม่มีเศษสตางค์ครับ"

ท่านบอก "ไม่มีไม่ต้อง อาตมามี"

ดอกเตอร์ อยู่ไหนหว่า
เป็นอย่างไรตอนนั้นแจ่มไหม

ดร.ปริญญา บอกว่า

"ผมไม่มีสตางค์ครับ"

ท่านบอกว่า "ไม่เป็นไร อาตมามีเยะ"

(หัวเราะ) ไอ้แกอยู่ **เดนเวอร์**

ไอ้ยายนี้อยู่ไหน **แอล เอ**

เออ..ตอนนี้ไปก็ตั้งใจให้หัวพระกันนะ

วิเวกนันทะ นะ ตอนนั้นแกเพิ่งเข้าใจ แล้ว

ก็ทำได้ด้วย ถือว่าเป็นศูนย์กลาง และก็ความรู้ด้านปริยัติเขาเก่ง สามารถพูดให้เข้าใจได้ดี

หากว่าใครขัดข้องโทรศัพท์ไปก็ได้ ขี้เกียจก็สตางค์ยังให้ยืมเลย ถ้าหลายๆ คนถ้าเราขัดข้องหลายคนเราอยากจะทำซ่อมสร้าง ความเข้าใจ ก็นิมนต์ท่านมา ก็ออกค่าเครื่องบินคนละบาท สองบาท นิมนต์ท่านมาแล้ว ก็แล้วกันไป ไปได้ก็ไป ไปไม่ได้ก็แล้วไป

บอกฉันนิมนต์มาแล้ว ท่านกลับได้ก็ได้ ไม่ได้ก็แล้วไป เรื่องของท่าน

เออ..ดีใจที่เขารู้สึกว่าเข้มแข็งกันดี และก็ได้อีกมากขึ้น เข้าใจว่าถ้าโอกาสหน้า ถ้ามีมันคงจะดีกว่านี้หรืออย่างไร **หมู** ดีกว่านี้หรือเลวกว่านี้ เออ..ค่อยยังชั่วหน่อย ทำไปเรื่อยๆ

แต่ก็อย่าลืมนะบางครั้งจิตมันยังเคลื่อนไหวไม่ได้ คือกำลังของจิตมันมีสภาพ ๓ อย่าง

บางครั้งเราอยากจะทำแต่ใจ แต่มันทรงตัว ก็ต้องปล่อยมันไปไม่ได้

ธัมมวิโมกข์

ถ้ามันอยากจะทรงตัว จิตมันมีอาการนี้
ก็ปล่อยมันไป แต่เวลาที่จิตมันเคลื่อนชนิดหนึ่ง
มีการไหวตัวได้เราก็คงไป จะแจ่มใสมาก

บางครั้งเราต้องการทรงตัว ดิ่งอยู่ มัน
ไม่ยอมอยู่ มันจะไปเที่ยวก็ปล่อยมันไป

บางครั้งเราต้องการทำจิตเป็นสมาธิเฉยๆ
ไม่ต้องการคิด ก็ต้องปล่อยมันเหมือนกัน คิด
ในขอบเขต เพราะว่าจิตมันทำงานโดยอัตโนมัติ
รู้อยู่เสมอ ทั้งนี้ก็เพราะว่ากุศลที่เราทำได้ เป็น
เครื่องคลี่ใจให้ทำตามวาระ

อ้าว! พุดมาก ก็เมื่อยกันมาก ฉันไม่
เมื่อยนั่งตรงนี้ พุดมากก็ร้อนมาก

ทุกคนจะกลับก็กลับได้นะ

ขอขมาหลวงพ่อกะ

ลูกศิษย์ "หลวงพ่อกะ พวกเราขอขมา
หลวงพ่อกะที่บางครั้งล่วงเกินหลวงพ่อกะ"

อ้อ! คิดเป็นเงินดีกว่ามันเห็นตัวดี ดีไหม
หนูคิดเป็นเงินดีไหม ตามน้ำหนักระ
หมอบเอาเครื่องซึ่งน้ำหนักมาสิ!
เออ..ไม่เป็นไร

**ถ้าฉันพูดเล่นด้วยก็พูดได้ไม่มีอะไร
แต่ต้องรอโอกาส ถ้าฉันเจียบๆ ก็ห้ามเล่นเท่านั้น
แหละ ไอ้ตอนเจียบๆ นั้นบางทีไม่ใช่ฉันคนเดียว
บางทีตอนสนุกก็ไม่ใช่ฉันคนเดียวเหมือนกัน**

แต่ไม่เป็นไรอนุญาตนะ ก็ไม่ถือว่าอะไร
เป็นความผิด ถ้าถือเป็นความผิดก็ไม่ไหวหรอก
ฉันก็ชี้แจงไปนรกเหมือนกัน เดียวก็ลงนรกไป
ใช้ไหม ก็ไม่มีอะไร ถ้าถ้อยกันก็ไม่มาแบบนี้

เล่าเรื่องการเทศน์

การคุยกันถึงแม้จะคุยธรรมะ ถ้าไม่มีการ
รื่นเริงบ้างเห็นจะลึบกันก่อน ใช้ไหม ดินะตอน
นี้ยังสอนกรรมฐาน พุดๆ แล้ว เดี่ยวฮาตึงเลย
อย่างนั้นแหละ ไม่รู้ตัว

อ้าว! มีหลายครั้ง ไปเทศน์ที่ **บางปะอิน**
มีหลายแห่งนะเหมือนกัน งานศพเขาต้องเผากัน
จริงๆ ไม่เลย ๔ โมงเย็น ใช้ไหม

ไอ้ศพนั้น ๓ โมงกว่าๆ มันมาขอยืมบันได
นาค ๓ ธรรมาสัน มันขอยืมหมด

ถาม "เอาไปทำอะไร เอาไปขึ้นอะไร
บันไดเล็กนิดเดียว"

๔ โมงมันก็ไม่เอามันไดมาคืน

บอก "ฉันจะเลิกละ"

มันบอก "บันไดไม่มี"

ไอ้ ๔ โมงครึ่ง มันจะกินเวลาเผา

แกก็ไม่เอามาให้ บอกว่า "ศพจะเผา"

บอก "เผากลางคืนก็ได้"

เออ..ว่าไปว่ามา แกขอให้เทศน์ ฉัน
ก็พยายามเทศน์ ๕ โมง ก็เพลียเต็มที ๓ องค์ หนัก
เข้า บอก "เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน ถ้าใครลูกหนึ่งคน
ฉันจะจบทันที"

ถ้าเทศน์เรื่อยไปถึงพรุ่งนี้ไม่ลืกละ พวก
เราก็คงไหว ๓ องค์ คลานแน่ ไอ้ข้าวกินจริงๆ ก็ไม่
ได้มาก ใช้ไหม ออกแรงจัด

บอก "ยอมแพ้โยม" บอก "ยอมแพ้"

ก็เอวัง ไม่ทันจะถามวิ่งจืดไปในศาลา
ไปไม่ไกลหรอก โอ้โฮ! แก่อันจริงๆ

ฉบับธรรมทาน

— ธรรมวิโมกข์ —

ตอนนั้นมันยังหนุ่มแรงยังดีนะ และลีลา
การเทศน์ก็ต้องไม่ให้คนเหงานะ เทศน์ธรรมะไป
เรื่อยๆ เห็นท่าจะเงียบ ก็เลยโดยมากตรงหน้าใคร
เขาพยายามกวาดตามอง ไม่มองหน้าดูเขา

เวลาเทศน์ต้องดูเขาไม่ใช่มองหน้าคน
ถ้าพลิกหนึ่งครั้ง พลิกสองครั้ง แสดงว่าเทศน์แย
มาก คือเขาเริ่มเบื่อ ปวดเมื่อย ถ้าฟังเพลินมันจะไม่
ปวด ไม่เมื่อย ใช่มั้ย

ดูละครดีๆ ดูหนังดีๆ ฮาตึ่ง ยุงกินหรือ
กัดไม่รู้ พอเลิกแล้ว เออ..ขาลาย

อ้าว! กลับกันได้นะ บ้านอยู่ไกล

ขอให้โชคดีมีสุข และมีความปรารถนา
ขอให้สมหวังทุกคนนะ

คุณสมบัติของพระราชา

คือพระราชามีอำนาจเหนือเรา แต่ว่าเขาไม่ได้
ได้ใช้อำนาจส่งเดช คนที่จะเป็นพระราชาได้ ชาติ
ก่อนต้องบำเพ็ญพรหมจรรย์อย่างอ่อน

บำเพ็ญอย่างอ่อนทำอะไร

พรหมจรรย์อย่างกลางทำให้เป็นเทวดา
เป็นเทวดา หรือพรหมนียอย่างกลาง

ถ้าพรหมจรรย์สูงสุดก็ไปพระนิพพาน

พรหมจรรย์ความประพฤติดี แล้วก็
กลับมารักษา **ศีล ๘** อีก โอ้พวกนี้ดีมาอย่างนี้
ตลอด พรหมจรรย์รักษา **ศีล ๘** ก็ได้ ไม่มี
อะไรมาก พรหมจรรย์รักษา **ศีล ๕** ก็ได้ แต่มัน
ก็ยังดีไม่เบียดเบียน

ทรง **พรหมวิหาร ๔**

ละ **อคติ ๔**

และก็ทรง **สังคหัตถุ ๔**

(๑) ทาน การให้

(๒) ปิยวาจา พูดดี

(๓) อตถจริยา เกื้อกูลช่วยเหลือซึ่งกัน

และกัน

(๔) สมานัตตตา ไม่ถือตัวถือตน

ทรงคุณสมบัติตามนี้ก็จะเป็นพระราชา
เป็นพระราชาถาวรนะ พระราชาชั่วคราว อาจจะมี
ความเลว และมีความดีนิดหน่อย แต่กำลังของ
พระราชาเป็นแล้ว เดี่ยวเพลอกก็ถูกฆ่า มีนะ ขึ้น
มาเดี๋ยวเดียวก็ถูกฆ่าตาย มีนิดเดียวคือความ
ดีถึง แต่ทรงไว้ได้ไม่นาน

อย่างน้ำในแก้วเรามีเต็มแก้ว ของเรามี
นิดเดียว ก็ถือว่าในแก้วมีน้ำกินไม่เต็มอีกหมด
ก็ขึ้นมาหาน้ำได้เดี๋ยวเดียว บุญทุกอย่างมันขังตัว
ตลอดเวลา บุญไม่มีการสลายตัว บาปยังมีการ
ชดใช้ ตกนรกเท่าไร การบุญเขาไม่สลาย

พอพ้นจากนรกเมื่อไร ก็รับผลบุญทันที
แต่บุญนี้จะไม่สลายตัว จะขังอยู่ตลอดเวลา
บำเพ็ญบารมีเต็มไปเกิดชาติไหน ถ้าตายจะทำ
อย่างไร คือไปสวรรค์ก็ได้รับผลความดีชั่วคราว
ไม่ได้กินหมดเลย ใช่มั้ย ลงนรกนะ เขาใช้กัน ใช้
กันก็ไม่หมด เหลือเศษมาเป็นเปรต เป็นอสุรกาย
จากอสุรกายมาเป็นสัตว์เดรัจฉาน จากสัตว์
เดรัจฉานมาเกิดเป็นคนก็แย่ สุดแล้วแต่กฎของ
กรรม นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่าเป็นอย่างหมด
เออ..๔ โมงจะครึ่งแล้ว

(โปรดอ่านต่อฉบับหน้า)

ธรรมปฏิบัติ

เรื่อง ความหมายของคำว่ากรรมฐาน

ความหมายของคำว่ากรรมฐาน

วันนี้ขอทวนต้นนิตหน่อยว่า การเจริญสมาธิหรือวิปัสสนาญาณ ความจริงสิ่งสงสัยกันคือว่า กรรมฐานนี้หมายความว่าอะไร

ถ้าเรียกว่ากรรมฐานเฉยๆ เขารวมเรียกทั้งสมถะและวิปัสสนา โปรดทราบไว้ด้วยนะว่า คำว่า "กรรมฐาน" ถ้าพูดถึงเจริญกรรมฐานเฉยๆ เขารวมทั้งสมถะด้วยวิปัสสนาด้วย

ถ้าจะแยกออกก็ต้องเรียก "สมถภาวนา" หรือ "วิปัสสนาภาวนา"

รวมความว่าการเจริญพระกรรมฐานต้องครบทั้งองค์ ๓ ประการ คือ

ศีล สมาธิ และ ปัญญา

จะไปแยกอย่างใดอย่างหนึ่งไม่ได้

ลูปคลำศีลคืออะไร

ถ้าสมาทานศีลไปแล้ว จิตค้ำนั่งอยู่เป็นปกติ ไม่ยอมให้ศีลคลาดไปจากจิตอย่างนี้เขาจึงจะเรียกว่าเจริญกรรมฐานในด้าน **ศีลानุสสติ**

กรรมฐาน

ถ้าพวกลูปคลำศีลไม่เกี่ยว

ลูปคลำศีล ก็หมายความว่า ต้องการ

สมาทานจากพระ ต้องการให้พระให้ศีล

พอลูกจากที่ศีลหล่น อย่างนี้เขาเรียกว่า **"ลูปคลำศีล"** หรือ **"ใจหล่นจากศีล"**

ถ้าจิตค้ำนั่งถึงศีลอยู่เป็นปกติ เราจะไม่ยอมให้ศีลพร่องไปจากจิต อย่างนี้ถ้าแม้ว่าเราไม่หลับตาเลย อย่างนี้พระพุทธรูปเจ้าก็ทรงกล่าวว่า **ผู้นั้นเป็นผู้ทรงฌานในศีลानุสสติกรรมฐาน**

ความหมายของคำว่า "ฌาน"

คำว่า "ฌาน" ไม่ได้หมายถึงว่าหลับตา ฌานัง แปลว่า การเพ่ง

คืออารมณ์ตั้งอยู่ในจุดนั้นโดยเฉพาะชื่อว่าฌาน

ถ้าเราจะใช้ศัพท์ภาษาไทยจริงๆ ก็คือว่า **จิตคิดถึงเรื่องนั้นจนชิน จนกระทั่งไม่ลืม อย่างนี้ถือว่าฌาน**

ก็รวมความว่าการเจริญกรรมฐานต้องอาศัยเหตุ ๓ ประการร่วมกันคือ

(๑) ศีลต้องบริสุทธิ์

(๒) สมาธิต้องทรงตัว

(๓) คำว่าวิปัสสนาญาณ คือใช้ปัญญารู้ตามความเป็นจริง เรียกว่าไม่ใช่อารมณ์ฝืนความจริง

ไอ้ที่เราเป็นทุกข์ทุกวันนี้เพราะอารมณ์เราฝืนความเป็นจริง

เกิดมามันต้องแก่ เราก็ไม่อยากแก่

เกิดมาเราต้องป่วย มันไม่อยากป่วย

พอป่วยขึ้นมาแล้วจิตใจไม่สบาย

ฉบับธรรมทาน

ธัมมวิโมกข์

พอแก่ขึ้นมา จิตใจก็ไม่สบาย เพราะเรา
ไม่ชอบ

เราเกิดมาเพื่อความพลัดพรากกับของรัก
ของชอบใจ ในเมื่อถึงการพลัดพรากจากของรัก
ของชอบใจจริงๆ ก็เสียใจ ไม่ชอบ

แล้วเราก็เกิดมาเพื่อตาย พอความตาย
เข้ามาถึง พอพูดถึงความตายก็หนักใจ ไม่อยาก
จะตาย มันก็เป็นทุกข์ ไข้ไหม

ถ้าเราไม่ฝืนมันเสียอย่างเดียว รู้ตัวไว้
เสมอว่าเราเกิดมาเพื่อแก่ เกิดมา ๑ วันมันก็แก่
ไป ๑ วัน เกิดมา ๑ เดือนมันก็แก่ไป ๑ เดือน
เกิดมา ๑ ปีมันก็แก่ไป ๑ ปี มันแก่ทุกวัน

**ความแก่หรือกาลเวลาที่เคลื่อนไปมัน
หมายถึงว่าเคลื่อนไปหาความตาย**

ก็รวมความว่าเราเกิดมาเพื่อแก่ เพื่อป่วย
เพื่อพลัดพรากจากของรักของชอบใจ เพื่อตาย

ก็ต้องจำไว้เสมอว่า ถ้าเราเกิดเป็นมนุษย์
สักกี่ครั้งมันก็มีสภาพแบบนี้ และการเกิดแต่ละ
ชาติ เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน แต่ละวันนี่ทุกคนมีแต่
ความทุกข์จะหาความสุขจริงๆ มันไม่ได้

บุคคลตัวอย่างคือผู้รับราชการ

ท่านที่รับราชการ พอตื่นมาเช้ามีดก็คิด
แล้วจะต้องแต่งตัวไปทำงาน ไข้ไหม และการที่
จะไปทำงานก็เตรียมควักกระเป๋า

และเงินเดือนนี้เขาให้เท่าไร เขาเรียกว่า
เงินเดือนแต่มันไม่ค่อยจะถึงเดือน เงินก็ไม่ค่อย
จะดีนัก ไม่ค่อยจะสุจริต เขาให้ใช้ให้เต็มเดือน
แต่คอยไปก่อนสิ้นเดือนเสมอ

นี่ไม่เชื่อฟัง ไม่มีระเบียบวินัยไข้ไหม

นี่มันก็มี ความทุกข์เดือดร้อน

คนที่เดือดร้อนมากที่สุดก็คือแม่บ้านถูก
ไหม พรุ่งนี้จะกินข้าวกับอะไรหว่า

ไอ้พ่อบ้านอีเหละเซะเซไปไหนต่อไหน
ก็ไม่รู้ ไอ้แม่บ้านก็นั่งคำนึง

"เออ..วันนี้มีปลาทุกกิน พรุ่งนี้ก็กินก้าง
ปลาทุก จะมีเงินซื้อก้างปลาทุกหรือเปล่าก็ไม่รู้"

ที่นี้ความหนักใจจริงๆ อยู่ที่แม่บ้าน

แม่บ้านนี่หนักมาก ถ้าจะถือว่าทุกข์ก็ทุกข์
จริงๆ คือแม่บ้าน พูดอย่างนี้พรุ่งนี้ฉันได้ส탕ค์
จากแม่บ้านเยอะ แต่นี้เป็นเรื่องของความเป็นจริง
นะ เพราะรับผิดชอบในครอบครัว

รู้ทุกข์

จะนั้น เมื่อทราบว่าการเกิดเป็นคนมันเป็น
ทุกข์ คำว่า "รู้ทุกข์" นี่เป็นการรู้ **อริยสัจ**

อริยสัจ ไม่ต้องมานั่งไล่เบียดให้มันลำบาก
เอาของจริงมาใช้ ถ้าเรา **รู้ทุกข์** เสียแล้ว ต้องหา
เหตุของความทุกข์

ที่เราต้องมาเกิดทนความทุกข์อยู่นี้เพราะ
อะไรเป็นปัจจัย อะไรเป็นเหตุ

เหตุที่ทำให้เรามาเกิด มาทนทุกข์เวทนา
ก็เพราะ **ตัณหา** เพราะว่า **ตัณหา**

นี่อย่าคิดว่าหยาบเกินไปนะ

"แหม..เจ้านี้มีตัณหาชักโมโห"

ก็มีทุกคนนั่นแหละ!

ตัณหา เขาแปลว่า **ความอยาก** อยากมี
อยากเป็น ไม่อยากมี ไม่อยากเป็น

— ธรรมวิโมกข์ —

เขาเรียกว่า **"ตัณหา"** คือความดิ้นรน

โดยเฉพาะอย่างยิ่งเราจะต้องเอาตัณหา
ตัวสำคัญที่มันเป็นอารมณ์ของอุปาทาน ตัณหา
ที่เป็นอุปาทานคือเข้าไปยึดถือว่าร่างกายประภคนี้
มันทรงตัว เราคิดว่าร่างกายนี้จะไม่แก่ คิดว่า
ร่างกายนี้มันจะไม่ป่วย ร่างกายนี้มันจะไม่ตาย
คนที่เรารัก คนที่เราเคารพ ตัวเราก็คือ ตัวเขา
ก็ดี ทรัพย์สินทั้งหลายก็ดี มันจะอยู่กับเราตลอด
กาลตลอดสมัย ไม่มีการเคลื่อนจากกัน

ตัวนี้เป็นปัจจัยใหญ่ทำให้เกิดทุกข์

เพราะอะไร เพราะว่าทุกสิ่งทุกอย่างใน
โลก คำว่า "โลก" ใน **วิสุทธิมรรค** พระพุทธเจ้า
ท่านแปลว่า **มีอันจะต้องฉิบหาย**

คำว่า "ฉิบหายไป" เป็นศัพท์ธรรมดา
ของพระศาสนา คือต้องหมดไป ต้องสิ้นไป
ต้องสลายตัวไปนั่นเอง

เพราะว่าของอะไรทั้งหมดในโลก ไม่มี
อะไรทรงตัว ภูเขาที่เป็นหินมันแข็งกว่าตัวเราตั้ง
เยอะ ก็ยังรู้จักพัง ต้นไม้ต้นไม้มันมีสภาพแข็ง
กว่าเนื้อมันก็พัง มันก็เปื่อย มันก็ผุไป

ร่างกายของคนมันมีสภาพอ่อนกว่านั้น
มันจะทรงตัวได้อย่างไร

นี่เป็นอันว่าสภาพที่เป็นวัตถุ หรือสภาพ
อาการของร่างกายที่เป็นวัตถุมันพัง นอกจากนั้น
สภาพของโลก ถ้าจิตใจของเราคบโลกมากมัน
ก็ไม่มีอะไรทรงตัวเหมือนกัน

อารมณ์ของเราบางเวลาก็ดีแจ่มใส เป็น
มิตรกับคนทุกคน มีความเมตตา ความรัก มี
ความกรุณา ความสงสาร อารมณ์บางอารมณ์

ก็โกรธ อยากจะฆ่าเขา อยากจะกลั่นแกล้งเขา
เห็นไหม มันทรงตัวหรือเปล่า

อารมณ์ของชาวโลกไม่มีการทรงตัว

**วัตถุของชาวโลกทุกสิ่งที่เป็นของโลกไม่
มีการทรงตัว**

**อารมณ์ที่จะทรงตัวได้ต้องเป็นโลกุตตร
ธรรม หรือว่าโลกุตตรอารมณ์ อารมณ์เหนือโลก
คือได้แก่ "ความเป็นพระอรียเจ้า"**

พระอรียเจ้าเขาจัดเป็น ๔ ประเภท คือ

พระโสดาบัน

พระสกิทาคามี

พระอนาคามี

พระอรหันต์

อารมณ์พระโสดาบัน

ฉะนั้น ถ้าทุกคนยึดพื้นฐานเดิมได้ คือ
ความเป็นพระโสดาบัน เท่านั้นแหละอารมณ์จะเริ่ม
ทรงตัวไม่มีการถอยหลัง อารมณ์จะทรงตัวโดย
เฉพาะในด้านของความดี ความเศร้าหมองของ
จิตก็จะมีอยู่บ้างสำหรับพระโสดาบัน ยังมีราคะ
ความรักในระหว่างเพศ ยังมีโทสะ ความโกรธ
ยังมีโมหะ ความหลง แต่จิตจะทรงตัวอยู่ได้คือ

(๑) **เป็นสัมมาทิฐิ** คือความเห็นชอบอยู่
เสมอ ไม่เปลี่ยนแปลง

และประการที่ ๒ **จะทรงศีลบริสุทธิ์**
จิตรักเฉพาะจุดเดียว คือ **พระนิพพาน**

อันนี้แน่นอนของพระโสดาบัน ไม่มีการ
คลายตัว คือว่าอารมณ์ไม่เปลี่ยนแปลงในด้าน
ของความดี ถ้าจะถามว่ายังมีความรัก ยังมีความ

ฉบับธรรมทาน

ฉัมมวิโมกข์

อยากกรวย ยังมีความโกรธ สิ่งทั้งสามประการนี้ ไม่สามารถจะทำให้พระโสดาบันลงอบายภูมิได้ เพราะว่ามีศีลเป็นขอบเขต ศีลเป็นเครื่องกัน และมีไตรสรณคมน์เป็นเครื่องขัดขวาง

สมาธิเป็นของดี

ฉะนั้น ขอบรรดาท่านพุทธบริษัท การที่ เจริญพระกรรมฐานก็จงอย่ามุ่งสร้างแต่ฌาน สมาบัติเฉยๆ ถ้าเรามุ่งเราไปไม่ถึงไหน เพราะเราหลงตัวสมาธิเกินไป ความจริงสมาธิเป็นของ ดี ถ้ารู้จักใช้สมาธิให้เป็นประโยชน์มันจะมี ประโยชน์มากกว่า จะเห็นว่าบางท่านเคยเจริญ พระกรรมฐานทำสมาธิแนบแน่น บางทีวันหนึ่งว่า กันหลายเที่ยวหลายรอบหนึ่งไม่พูดกับใคร แต่ว่าสมาธิถอนตัวเมื่อไรตาเมื่อนั้น อันนี้ไม่ถูก

สมาธินี้เป็นของดีเพื่อทำจิตให้ทรงตัว

จะต้องรู้ว่าการทรงตัวเราทรงตัวเพื่อเอากำลังของสมาธิไปทำอะไรให้มันเป็นประโยชน์ ประโยชน์ที่มีความสำคัญที่สุดคือ **ตัดอบายภูมิ**

คือว่าการเกิดชาตินี้ ถ้าตายเมื่อไรขึ้นชื่อว่าอบายภูมิเราจะไม่ไปอีก ถ้ามันจะมีการเกิดอีก ก็ชาติก็ตามที่ เราจะไม่ยอมลงอบายภูมิ เรื่องอบายภูมิไม่มีสิทธิ์จะดึงเราลงไป นั่นก็คือต้อง ทรงอารมณ์จิตให้เป็นพระโสดาบัน

ฉะนั้น การเจริญสมาธิที่เจริญกันเพื่อความ เป็นพระโสดาบันเป็นอย่างต่ำจึงจะถูก

และเนื้อแท้จริงๆ คนที่จะเป็นพระโสดาบันไม่ต้องนั่งหลับตาที่เป็น นั่งลืมตาก็เป็น ได้ ถ้าหลับตาเสมอพระโสดาบันไปชนบ้านช่อง

ของเขาพังหมด ต้องลืมตาเป็นก็ได้

คือว่าพระโสดาบัน พระพุทธเจ้าตรัสว่า “เป็นผู้มีปัญญาเล็กน้อย มีสมาธิเล็กน้อย แต่ว่ามีศีลบริสุทธิ์”

ที่นี้อีกนัยหนึ่งท่านกล่าวว่า

พระโสดาบัน กับ พระสกิทาคามี เป็น ผู้ทรง อธิศีล

พระอนาคามี เป็นผู้ทรง อธิจิต

พระอรหันต์ เป็นผู้ทรง อธิปัญญา

อธิ เขาแปลว่า **ยิ่ง**

ฉะนั้น พระโสดาบันความสำคัญจริงๆ อยู่ที่ศีล ๕ สำหรับฆราวาส

และการเจริญสมาธิ ถ้าทำฌานสมาบัติ แล้วก็มุ่งความเป็นพระโสดาบัน อาตมาว่าขาด หุน เอาเวลานั้นไปทำมาหากินดีกว่า ไร้อ...

เราทำไปแล้วก็ทำอะไรไม่ได้ ได้แต่นั่ง ภาวนาทำจิตนิ่งๆ เลิกมาแล้วนิรณัมมันก็กวนตาม เดิม แล้วเราก็ยังมีสิทธิ์ตกนรก เป็นเปรต เป็น อสุรกาย มันจะมีประโยชน์อะไร ประโยชน์ที่ต้อง การ ถ้ามีสมาธิทรงตัวดีแล้วก็เอาสมาธิเข้าไปจับ ศีลให้ทรงตัว ขึ้นชื่อว่าศีล ๕ เราจะไม่ยอมปล่อย อย่างเด็ดขาด จะไม่ยอมละเมิดศีล ๕ โดยเจตนา

คำว่าเจตนาหมายถึงตั้งใจทำลายศีล ๕ ถ้าบังเอิญมันจะพลาดพลั้งโดยไม่ตั้งใจ ก็ไม่ถือว่าศีลขาด ไม่ถือว่าเป็นการละเมิดศีล เพราะศีลทุกสิกขาบทต้องเป็นไปด้วยเจตนา จะสลายตัวได้เพราะอาศัยเจตนาเป็นสำคัญ

แล้วก็ต้องไปดูบุคคลที่ท่านเป็นพระโสดาบัน เขาปฏิบัติตัวอย่างไร เขามีอารมณ์แบบ

ธัมมวิโมกข์

ไหนด ถ้าเราอ่านตามหนังสือละก็ ๓๐๐ เล่มมัน ก็ไม่รู้เรื่อง

ตัดตามสังโยชน

ใน **สังโยชน** ท่านบอกว่า

พระโสดาบันกับพระสกิทาคามี ต้องตัด

ลักกายทิฏฐิ วิจิกิจฉา สีลัพพตปรามาส

สำหรับ **ลักกายทิฏฐิ** ต้องตัดให้เด็ดขาด อย่างนี้ใช้ไม่ได้

ลักกายทิฏฐิ นี้ถ้าตัดเด็ดขาดก็เป็นพระอรหันต์ ไม่ใช่พระโสดาบัน

ในเมื่อเขียนไว้อย่างนี้คนอ่านไม่เข้าใจ ก็เลยคิดว่าพระโสดาบันเป็นกันไม่ได้ ก็เลยสงสัย ท่านผู้เขียนเหมือนกันว่าเอาตำรามาจากไหน

ลักกายทิฏฐิ นี้ต้องตัดจริงๆ แต่ตัดนิดเดียว ที่พระพุทธเจ้าบอกว่า พระโสดาบันมีปัญญาเล็กน้อย มีสมาธิเล็กน้อย ไม่มาก

ปัญญาของพระโสดาบันนั้นมีความรู้สึก
ว่า เราเกิดมานี้มันจะต้องตายเท่านั้นเอง

และการนึกถึงความตายของพระโสดาบัน เขาไม่นึกถึงทุกลมหายใจเข้าออก

อย่างที่พระพุทธเจ้าตรัสถาม**พระอานนท์**
ว่า

“อานนท์ ดูก่อนอานนท์ เธอนึกถึงความตายวันละกี่ครั้ง”

พระอานนท์ รู้สึกว่าอยู่ใกล้พระพุทธเจ้า เหมือนเงาตามตัว ท่านบอกว่า

“นึกถึงความตายวันละประมาณ ๗ ครั้ง”

พระพุทธเจ้าบอกว่า “ยังห่างไปอานนท์

தாகตนี้นึกถึงความตายทุกลมหายใจเข้าออก”

ตัวนี้ตัว **ลักกายทิฏฐิ** ถ้าเรามัวไปนั่งแปลว่า ร่างกายไม่มีในเรา เราไม่มีในร่างกาย ก็เลยไม่ต้องเข้าใจกัน เราเข้าใจกันจริงๆ คือว่าร่างกายมันตาย ถ้ามันตายแล้วมันจะเป็นเรา เป็นของเราไปได้ยังไง ใช่มั้ย

ก็รวมความว่าพระโสดาบันใช้ปัญญานิดเดียว **มีความรู้สึกว่าจะตาย เราเกิดมานี้มันต้องตายแน่ จะตายเมื่อไรก็ช่าง ในเมื่อเรารู้ว่าเรา**
จะตาย เราก็มีความไม่ประมาท ยึดอารมณ์ไว้ให้แน่นนอน คือว่าเราจะไมยอมลงอบายภูมิ นั่นคือเอาจิตเข้าไปยอมรับนับถือพระพุทธเจ้า พระธรรม และพระอริยสงฆ์

การยอมรับนับถือที่เรียกว่าไม่สงสัยในคุณพระรัตนตรัย ก็ไม่ได้ใช้ปัญญามาก จะต้องไปนั่งไล่เบียด รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ พระโสดาบันยังไม่ไล่แค่นั้น พระโสดาบันเขาไปไล่คุณธรรมของพระพุทธเจ้า ของพระธรรมของพระอริยสงฆ์ตอนศีล ๕ ว่าศีล ๕ ที่พระพุทธเจ้าทรงสอนนี้ดีจริงหรือเปล่า แค่นี้เอง ไม่ต้องไปนั่งเพื่อพูดพร่ำๆ อะไรก็ไม่รู้

มีหลายรายพูดไปพูดมา ไปถามอารมณ์ของปฐมมาน ไม่รู้ เสรีจ!

โน่นนะอเวจีเป็นที่ไป ไปแน่ถ้ารูปนั้น คือว่ามันต้องรู้ว่าพระโสดาบันมีข้อสนใจจริงๆ ในเรื่องของพระศาสนาก็คือ **ศีล ๕**

คือว่า **วิจิกิจฉา** ไม่สงสัยในคุณพระรัตนตรัย นั่นคืออะไร นั่นคือศีล ๕
เริ่มต้นเรากล่าวว่า

ฉบับธรรมทาน

ธัมมวิโมกข์

"พุทฺธัง ธัมมํ สังฆัง สรรณัง คัจฉามิ"

ข้าพเจ้าขอถึงพระพุทฺธเจ้า พระธรรม
และพระอริยสงฆ์เป็นที่พึ่ง

พระท่านบอก

"โยม ถ้าต้องการให้อาตมาเป็นที่พึ่งก็
ปาณาติปาตา เวรมณี ฯลฯ ใช้ไหม บอกว่า
จงอย่าฆ่าสัตว์ จงอย่าลักทรัพย์ จงอย่าประพฤติ
ผิดในกาม จงอย่า **มุสาวาท** จงอย่าดื่มสุราและ
เมรัย ถ้าญาติโยมปฏิบัติได้ดังนี้ อาตมาเป็นที่
พึ่งได้"

เราก็มานั่งนึกคิดว่า เราอยากฆ่าเขาแล้ว
เขาอยากจะฆ่าเราไหมล่ะ แล้วมีความสุขหรือมี
ความทุกข์ถ้าเป็นศัตรูกัน

เราไปลักเราไปขโมยของชาวบ้านเขา ชาว
บ้านเขารักเราหรือเขาเกลียดเรา แล้วเรามันเป็น
สุขหรือเป็นทุกข์

นี่ถ้าหากเราไปแย่งคนรักเขา เจ้าของเขา
ก็เกลียดเรา แล้วเมื่อมีคนเขาเกลียดเรา แล้ว
มันมีความสุขหรือมันเป็นทุกข์

ถ้าเราไปโกหกมดเท็จเขา และเขาจับได้
จะเป็นยังไง คนไปโกหกชาวบ้านใจมันไม่สบาย

การดื่มสุราเมรัยมันสิ้นเปลืองเปล่าๆ แล้ว
มีประโยชน์หรือมีโทษกับตน ดีไม่ดีเดินเข้าเรือน
จำไป เอากันอย่างย่อๆ

อานิสงส์ของศีล

รวมความว่าพระโสดาบันนี่เอาจิตเข้าไป
สนใจกับศีล ๕ พิจารณาศีล ๕

ที่พระพุทฺธเจ้าตรัสว่า

"สีเลนะ สุคติง ยันติ"

คนที่มีศีลบริสุทธิ์เป็นปกติ เป็นคนที่มี
ความสุข เอาปัจจุบันนี้ไม่ต้องเอาชาติหน้า

"สีเลนะ โภคสัมปทา"

คนที่มีศีลบริสุทธิ์ ทรัพย์ไม่เปลือง

"สีเลนะ นิพพุตติง ยันติ"

คนที่มีศีลบริสุทธิ์ เป็นปัจจัยให้เข้าถึง
พระนิพพานได้โดยง่าย

เราก็ใช้ปัญญา ถ้าไปพิจารณาศีล ๕
โดยเฉพาะอย่างยิ่งพระโสดาบัน ถ้าเราไม่ฉลาด
เกินไปเราก็เห็นว่าศีลดี ต้องฉลาดพอตึ้นะ ฉลาด
เกินไปเขาไม่ใช้กันนะ ถ้าฉลาดพอตึ่ๆ ก็ทราบว่
ศีลดี ถ้าฉลาดเกินไปถือว่าศีลไม่เป็นเรื่อง

ทีนี้ในเมื่อทราบว่าการเกิดมันเป็นทุกข์ มี
พระพุทฺธเจ้า มีพระธรรม มีพระอริยสงฆ์ เป็น
ที่ยึดมั่น มีศีล ๕ เป็นเครื่องกันเป็นกำแพงกัน
อบายภูมิ อันนี้ลงนรกไม่ได้แน่ ถ้าครบถ้วนทั้ง
หมดมีทั้งไตรสรณคมน์ด้วย มีศีล ๕ ประจำใจ
ด้วย ขึ้นชื่อว่าการจะเกิดเป็นสัตว์นรก เป็นเปรต
เป็นอสุรกาย จะไม่มีอีก จะมีจุดเดียวการเกิด
เป็นคน เป็นเทวดาหรือพรหม ยังไม่ถึงนิพพาน

ทีนี้สำหรับพระโสดาบันมีอารมณ์อย่าง
หนึ่งคือเกาะพระนิพพานเป็นอารมณ์ จิตมีความ
คิดอยู่เสมอว่า **ถ้าร่างกายนี้พังเมื่อไร เราต้องการ
ไปจุดเดียวคือนิพพาน**

ฉะนั้น คนที่มีความเคารพในพระพุทฺธเจ้า
ในพระธรรม ในพระอริยสงฆ์มั่นคง ต้องมีศีล
๕ บริสุทธิ์

ถ้าจิตยังไม่ต้องการพระนิพพาน เขาไม่

ธัมมวิโมกข์

เรียกว่าพระโสดาบัน เขาเรียกว่าเป็นผู้เข้าถึงไตรสรณคมน์เท่านั้น

แต่การเข้าถึงไตรสรณคมน์นี้ไม่แน่นอนๆ ลงนรกได้เหมือนกัน

จิตจับพระนิพพานเป็นอารมณ์

ทีนี้จิตต้องห่วงเหนี่ยวพระนิพพานเป็นอารมณ์ คือให้จิตรักพระนิพพานจริงด้วยความจริงใจ ใจมีความรู้สึกไวเสมอว่า **ถ้าร่างกายนี้มันพังเมื่อไรขอไปพระนิพพานจุดเดียว** อย่างนี้อารมณ์จะห่วงไว้เพื่อนิพพาน

ถ้าตายจากความเป็นคน ถ้าชาตินี้มันไปนิพพานไม่ได้ก็เป็นเทวดา ถ้าไปเป็นเทวดาหรือพรหมก็ขอยืนยันว่าไปได้แน่ ไปเลย

คือว่าขึ้นไปเป็นเทวดาไม่กี่วัน หรือว่าไม่กี่ปีของเทวดา หรือเป็นพรหมก็สักชั่วโม่งหนึ่ง **พระศรีอารีย กิตรัส**

ถ้าพระศรีอารียกิตรัส คนที่มุ่งมันมีพระนิพพานเป็นอารมณ์ ถ้าไปเกิดเป็นเทวดาหรือพรหม จิตเขาก็ต้องการพระนิพพานอยู่เรื่อย

ถ้าฟังเทศน์จากพระพุทธเจ้าจบเดียวก็เป็นพระอรหันต์ ที่พระพุทธเจ้าทรงเทศน์ เทศน์จบเดียว ท่านบอกว่าเทวดากับพรหมบรรลุมรรคผลมากกว่าคน เพราะว่าเทวดากับพรหมเขามีความสุข แล้วเขาก็มองคนว่ามีแต่ความทุกข์ มีแต่ความวุ่นวาย ไม่อยากมาเกิดเป็นคน

ทั้งนี้ต้องเป็นเทวดากับพรหมที่มีความไม่ประมาทตั้งแต่ความเป็นมนุษย์

ถ้าในสมัยที่เป็นมนุษย์มีความประมาทอยู่

แต่ว่าบังเอิญที่เราจะตายจิตไปเกาะดีเข้านิดเดียว ก็ไปเป็นเทวดาหรือพรหม แต่ก็มี ความประมาท ต้องกลับมาเกิดใหม่

ขอบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลาย โปรดเข้าใจว่าการปฏิบัติกรรมฐานของท่านนี้ ท่านจะได้ **มโนมยิทธิ** หรือไม่ได้ก็ตาม จะมีฌานสมาบัติได้ขั้นไหนก็ตาม ถ้าท่านไม่มุ่งหวังความเป็นอริยเจ้า จิตใจของท่านก็ถือว่ายังเป็นทาสของโลกต่อไป ถ้าหากว่าท่านมุ่งหวังความเป็นพระอริยเจ้า การสลายตัวคือการฉิบหายของอารมณ์ของความดีมันจะไม่มีกับท่าน จิตจะทรงตัวก็คือความเป็นพระโสดาบัน

ถ้าทุกท่านเป็นพระโสดาบันได้ แล้วก็มีอารมณ์ต้องการพระนิพพานเป็นอารมณ์ นี่คืออารมณ์ของความเป็นพระโสดาบัน แล้วก็มี ความมั่นใจว่า **ตายเมื่อไรก็ขอไปนิพพานเมื่อนั้น**

โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าได้ **มโนมยิทธิ** เราสามารถไปนิพพานได้ทุกวัน เวลาตายเมื่อไรก็ไปนิพพานเมื่อนั้น ถ้าจะถามว่าไม่เป็นพระอรหันต์จะไปได้อย่างไร มันต้องเป็นแน่ก่อนตายนี้ เพราะเจ็บไข้ไม่สบายทุกข์เวทนา มันหนักขึ้นมาจริงๆ จิตมันก็ต้องทิ้งร่างกาย ไปนอนพักนอน คอยที่พระนิพพานก่อน จนกว่าร่างกายนี้มันจะสิ้นลมปราณ ถ้าร่างกายสิ้นลมปราณเมื่อไรเราก็ไม่ลงเมื่อนั้น มันก็หมดเรื่องกันไป

สำหรับการพูดถึงอารมณ์ของพระโสดาบันก็ขอยุติไว้แต่เพียงเท่านี้ ขอความสุขสวัสดีพิพัฒนามงคลสมบุญพูนผล จงมีแก่บรรดาท่านพุทธศาสนิกชนทุกท่าน **สวัสดี***

ฉบับธรรมทาน

ฉั่มมวิโมกข์

ธรรมปิกณกะ

เรื่อง บุพเพสันนิวาส

เรื่องนี้แปลก สามีเป็นพราน ภรรยาเป็นพระโสดาบัน ความจริงภรรยาเป็นพระโสดาบัน ตั้งแต่อายุ ๗ ปี และความเป็นพระโสดาบันเป็นเหตุให้สามีที่เป็นพราน ลูกชายที่เป็นพราน เป็นพระโสดาบันหมด จบ!..นี่อย่างย่อ นะ

ที่นี้เรื่องละเอียด

ความมีอยู่ว่า เมื่อพระพุทธเจ้าประทับอยู่ เมืองพาราณสี ก็ทรงปรารภพรานคนหนึ่ง ชื่อ

"กุกกุฏมิตร" ธรรมดาพรานก็ฆ่าเนื้อ ฆ่าสัตว์ เอามาขายที่ตลาด ช้างๆ ตลาดมีบ้านมหาเศรษฐี คนหนึ่ง มีทรัพย์เกิน ๘๐ โกฏิ แต่มหาเศรษฐีผู้นี้ก็มีลูกสาว ลูกสาวก็เริ่มเป็นสาว

วันหนึ่งนายพรานเอานเนื้อมาขาย ลูกสาวมหาเศรษฐียืนที่หน้าต่างมองเห็นนายพรานเข้า ท่านบอกว่าอาศัยที่ ๒ คนนี้ชาติก่อนเคยเป็นสามี ภรรยากันมาก่อน ความรักก็เกิดขึ้น

ในเมื่อความรักเกิดขึ้นจะทำยังไง จะแต่งงานกันตามปกติให้พรานมาขอั้นไม่ได้ ฐานะมันต่างกันมาก ไข้ไหม

หนีตามนายพรานไป

เป็นอันว่า ฝ่ายลูกสาวมหาเศรษฐีก็สอเบาถามจากคนรับใช้ว่า

"คนนี้เป็นใครอยู่ที่ไหน?"

คนใช้ก็บอกว่า

"เป็นพรานเอานเนื้อมาขาย อยู่ป่า"

เธอถามว่า "จะกลับทางไหน?"

พอรู้ทางกลับเธอก็ปลอมตัวเป็นคนรับใช้ ทุ่งผ้าปอนๆ ห่อผ้าเข้า แล้วก็ไปดักราง เมื่อพรานขับเกวียนไปทางนั้นก็ขออาศัย เกวียน ที่แรกพรานก็ขัดข้อง หนักๆ เข้าก็ไปได้ ไปถึงป่าไม่รู้จะไปไหน ก็อยู่ด้วยกันหมดเรื่องหมด ราว ไข้ไหม

เหตุแห่งการเป็นคู่ครองกัน

ที่นี้พระพุทธเจ้าตรัสถึงตอนนี้ว่า ลูกสาว

ธัมมวิโมกข์

มหาเศรษฐีฐานะดี และพรานก็เป็นคนไม่ร่ำรวย
แต่งงานกันเพราะเหตุอะไร มันไม่น่าจะเป็นไปได้
พระพุทธเจ้าทรงบอกว่า การเป็นคู่ครอง
กันมีด้วยเหตุ ๒ ประการ คือ

(๑) **บุพเพสันนิวาส** เคยเป็นสามีภรรยากัน
มาในชาติก่อน พบกันก็ดีหรือว่ายังไม่ทัน
จะพบ พอได้ยินชื่อก็เกิดความรัก ก็แต่งงาน
กันได้ละ

(๒) ไม่เคยเป็นสามีภรรยากันในชาติก่อน
แต่ว่า **เคยเกือกลูกกัน** ในชาติปัจจุบัน **ต่างคนต่าง
สงเคราะห์ซึ่งกันและกัน** เป็นปัจจัยให้เกิดความ
รักได้

เหตุที่ต้องแยกกัน

ที่นี้ท่านบอกว่า **พรานถูกกฏมิตร** กับลูก
สาวมหาเศรษฐีเขาเป็นคู่ครองกันมาก่อน เพราะ
ในชาติก่อนเคยเป็นสามีภรรยากันมา ไม่ใช่ชาติ
เดียว

**แต่ว่าเกิดต่างฐานะ เพราะการบำเพ็ญ
ทานไม่เสมอกัน** เมียชอบให้ทาน ผัวขัดคอ
อะไรประเภนี้ แต่ว่าบุญบางคนเสมอกัน

ที่นี้พอเกิดชาติหลังก็ต้องแยกกัน เพราะ
เมียให้ทานเก่ง ก็มาเกิดเป็นลูกมหาเศรษฐี สามี
ทานก็ไม่ค่อยจะให้ แต่ศีลอาจจะรักษาบ้าง ไม่
รักษาบ้าง บกพร่องไป ก็ต้องไปเกิดเป็นลูก
คนจนในป่า เป็นพรานฆ่าสัตว์ฆ่าเนื้อ

พระโสดาบันยังแต่งงาน

และก็ต้องมาสองสามีภรรยาอยู่ด้วยกัน

นานก็ปีบาสีไม่ได้บอก แต่ปรากฏว่ามีเฉพาะลูก
ชาย ๗ คน ลูกผู้หญิงไม่มี บารมีดี

ผัวเป็นพราน เมียเป็นพระโสดาบัน

สำหรับเมียเมื่ออายุ ๗ ปีพึ่งเทศน์จาก
พระพุทธเจ้าจบเดียวเป็นพระโสดาบัน สังเกตดูว่า
พระโสดาบันนี้ยังแต่งงานได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
รายนี้ไม่ใช่ผู้ชายพาไป เธอไปดักผู้ชาย

แต่ก็ต้องดูกฎของกรรม พระพุทธเจ้าไม่
ตำหนิแต่ต้องดูเหตุดูผล เพราะถ้ารอฝ่ายชายมา
ขอนั้นเป็นไปไม่ได้ เพราะฐานะต่างกัน กฎของ
กรรมบังคับในฐานะเคยเป็นสามีภรรยาคับ
ก็บังเกิดความรักสูงขึ้น ทนไม่ไหว

ต่อมาก็มีลูกชาย ๗ คน ลูกชายก็เป็น
พรานตามพ่อ เป็นพรานหมด โตเป็นหนุ่มแล้ว
นะ ต่อมาไม่ช้าก็มีลูกสะใภ้ ๗ คน

ต่อมาตอนเย็นพรานเอาบ่วงไปเที่ยวดัก
สัตว์ ไ้การจับวงดักสัตว์ก็ไม่ใช่เพื่อขาย เพื่อ
เป็นอาหารในยามเช้าและกลางวัน แต่ปรากฏว่า
ตอนเช้ามีดก่อนหน้าวันนั้นวันหนึ่ง พระพุทธเจ้า
ทรงพิจารณาอุปนิสัยของสัตว์ ก็เห็นเหตุว่าพราน
คนนี้จะได้เป็นพระโสดาบัน และลูกชายอีก ๗ คน
ลูกสะใภ้ ๗ คน จะเป็นพระโสดาบันหมด

พระพุทธเจ้าบันดาลให้สัตว์ไม่ติดบ่วง

พระพุทธเจ้าจะไปโปรดพิเศษก็ต้องเห็น
ก่อน ต้องพิจารณาด้วยกำลังของพระพุทธานุ
ก็ทราบแน่ชัดว่าจะมีคนบรรลุมรรคผลจึงจะไป
ไม่ได้ไปส่งเดชนะ เมื่อทรงทราบ ตอนกลางคืน
ก็เสด็จมาแถวนั้น แถวที่พรานเอาบ่วงไปดัก

ฉบับธรรมทาน

ฉัสมวิโมกซ์

และก็ทรงบันดาลให้เนื้อสัตว์ไม่มาเลย
ต่อมาพรานก็ไปดูปวง แกดักแบบนั้นแ
ได้กินทุกวัน แต่วันนั้นอาศัยที่พระพุทธรเจ้าทรง
บันดาลให้สัตว์ไม่มาที่นั่น ก็ไม่มีสัตว์จะติดบ่วง
พรานไปตอนเช้าเห็นเข้าก็แปลกใจ มัน
น่าจะมีติดบ้าง กับข้าวเข้ายังไม่มียเลย เดินไป
เดินมาก็ไปเจอพระพุทธรเจ้าอยู่โคนต้นไม้
แกก็จำได้ว่า เจ้าโล้นนั้นจะที่ไหนก็ได้กิน
สัตว์สักที โหมโหมแล้ว หลายหนเต็มที วันนี้ยัง
กบาลเสียเถอะ นึกในใจนะ

นายพรานจะยิงพระพุทธรเจ้า

แกก็งัดธนูออกมาใส่แหล่ง โกงธนูจะยิง
พระพุทธรเจ้าท่านก็นิ่งเฉย แต่ก็ **ทรงอธิษฐานว่า**
ให้พรานนี้โกงได้ แต่ห้ามปล่อย

พรานก็เลยโกงอยู่แบบนั้น ปล่อย
ก็ปล่อยไม่ได้ ลดก็ลดไม่ได้ ดีไหม โกงธนูตั้งแต่
เข้ามันชวณะ

พอตอนสายๆ ลูกชายเห็นพ่อหายไปเกิน
เวลา ๗ คน ก็ปรึกษากันว่าน่ากลัวอันตราย
จะเกิดกับพ่อก็ได้ ก็ไปตามทางที่พ่อไป ดักบ่วง
ที่ไหนเขาก็ทราบอยู่แล้วใช่ไหม ไปเห็นที่ตรงนั้น
เข้า เห็นพ่อโกง ก็มองดูข้างหน้า เห็นหน้าพระ
พุทธรเจ้าอยู่ คิดว่าคนนี้เป็นศัตรูพ่อของเรา โกง
อีก พระพุทธรเจ้าก็บอกว่า

"เอ้า!..เอ็งโกงไป แต่อย่าปล่อยนะไว้ย"

แต่ท่านนึกในใจนะ

ไอ้ ๗ คนก็โกงอีก ๗ เป็น ๘ โกง

ที่นี้สายกินข้าวกินปลาเสร็จ สายจัดเก็บ

ไป ฝ่ายแม่ก็พิจารณาบอกกับลูกสะไภ้ว่า

"พ่อผัวเอ็งก็ดี ผัวเอ็งก็ตาม ต่างคนต่าง
ก็ไม่กลับ คิดว่าเขาคงเป็นอันตรายกันทั้ง ๘
คนจะมี ไม่ยั้งงั้นต้องกลับ ในเมื่อเขาไม่กลับนี่
เราไปดูกันไหมว่าจะอะไรจะเกิดขึ้นบ้าง"

ก็ชวนลูกสะไภ้ ๗ คนไปดูกัน

ไปถึงก็ไปเห็นพ่อ ๘ คนกำลังโกงอยู่

ที่นั่นท่านก็มองไปข้างหน้า เห็นพระ
พุทธรเจ้าอยู่โคนต้นไม้ จึงตกใจว่านี่สามีกับลูก
ของเรากำลังทำกรรมหนัก นี่จะยิงพระพุทธรเจ้า
จึงวิ่งไปกราบพระพุทธรเจ้า

บอก **"พวกนี้ อย่าทำพ่อฉันๆ"**

พระพุทธรเจ้าทรงเห็นว่าการโกงคนทั้ง ๘
คนตกลง นายพรานก็คิดว่า ตายละเราไม่รู้จัก
พ่อตา นี่เราจะฆ่าพ่อตาเสียแล้ว เพราะแกได้ลูก
สาวไปแกไม่รู้จักกับพ่อตา พ่อแม่เขารูปร่างเป็น
อย่างไรก็ไม่รู้ การที่เราจะฆ่าพ่อตานี้ไม่ถูกเลย
กรรมหนัก จิตก็ลด

ฝ่ายลูกชายก็คิดว่า นั่นตาของเรา พ่อ
ของแม่ เราจะฆ่าก็บาปหนัก กำลังจิตก็ตก จิต
คิดจะฆ่าไม่มี

พระพุทธรเจ้าจึงอธิษฐานให้ลดได้ เลิกโกง

พอเลิกโกงทุกคน ฝ่ายผัวก็คิดว่าเป็น
พ่อตา ฝ่ายลูกชายคิดว่านี่เป็นตา พ่อของแม่ ต่าง
คนก็ต่างเข้าไปกราบพระพุทธรเจ้า เมื่อเข้าไปกราบ
พระพุทธรเจ้าก็ทรงเทศน์ย่อยๆ ว่า

อารมณ์พระโสดาบัน

ขึ้นชื่อว่า **ชีวิตเป็นของไม่เที่ยง ความตาย**

— ธรรมวิโมกข์ —

เป็นของเที่ยง ไข้ไหม จงอย่าประมาทในชีวิต
คิดสร้างความคิดดี การฆ่าสัตว์ตัดชีวิตอย่างนี้มันเป็น
บาป คือตายจากความเป็นคนก็ต้องลงบาปภูมิ
มี นรกเป็นต้น จงเว้นเสีย จง **ยอมรับนับถือ**
พระพุทธเจ้า พระธรรม และพระอริยสงฆ์ ให้
ทรงศีล ๕ บริสุทธิ์

ทรงเทศน์เรื่องศีล ๕ กับพระไตร
สรณคมน์ **มรณานุสสติ นึกถึงความตาย**

พอพระพุทธเจ้าเทศน์จบ ท่านพรานกับ
ลูกของพรานอีก ๗ คน และลูกสะใภ้ ๗ คน
รวม ๑๕ คน เป็นพระโสดาบันหมด ก็จบแล้ว

พระสูตรเรื่องนี้ ที่มาเล่าสู่กันฟังเพื่อให้
ทราบว่าคุณพระโสดาบันยังมีความรู้สึกคล้าย
คนปกติธรรมดา ไข้ไหม คือ

(๑) **ยังมีความรักในระหว่างเพศ** พระ
โสดาบันไม่ได้ตัดกิเลสหมดนี้ ความรักในระหว่าง
เพศยังมีเต็มกำลัง แต่ก็ไม่ละเมิดศีล ๕ ข้อกาเม

(๒) **ยังมีความต้องการความร่ำรวย** การ
ทำมาหากินยังมีอยู่ แต่เว้นจากการโกงคือ ไม่
โกง ไม่ลัก ไม่ขโมยใคร เท่านั้นเอง

(๓) **ความโกรธยังมีอยู่** แต่ความโกรธ
ของท่านอยู่ในขอบเขต ไม่ละเมิดข้อ **ปาณาติบาต**
ไม่ฆ่าใคร ความโกรธยังมีสมบูรณ์แต่ก็ไม่ฆ่าใคร

(๔) **ความหลงในร่างกาย** คือความต้องการ
การความสวยสดงดงามยังมีอยู่เป็นธรรมดา
แต่ว่าไม่ลืมหินความตาย ยังต้องการความสวย
แต่รู้ว่าตัวจะตาย ถึงวาระต้องแต่งตัวให้สวย
ก็ต้องแต่ง สมาคมนี้เขาแต่งตัวยังไงแต่งตามเขา
เพื่อความไม่เก้อเขิน แต่ว่าทุกอย่างไม่ลืมหินความ
ตาย

ที่เล่าให้ฟังเพื่อให้ทราบว่า คนที่เป็นพระ
โสดาบันไม่ใช่ต้องไปนั่งเครียดไม่พูดกับใคร ใ้
นั้นเขาไม่เรียกโสดา เขาเรียกโสดอ (หัวเราะ)
สวัสดิ์.

ธมฺเมเน วุตตเมเสยฺย

ปโยชเย ธมฺมิกํ โส วณฺชิชฺชํ

น นิกตฺยา ธนํ หเร

อลาโก ธมฺมิโก เสยฺโย ยญฺเญ ลาโก อธฺมมิโก

ถึงไม่ได้ แต่ชอบธรรม ยังดีกว่าได้โดยไม่ชอบธรรม

ปฏฺริฐุปรการี รุรฺวา อฏฺฐฐาตา วินฺทเต ธนํ

ขยัน เอาธุระ ทำเหมาะสมจ้ะ ห่อมหาทรัพย์ได้

โกคา สนฺนิจฺจํ ยนฺติ วมฺมิโกวูปจฺยติ

ทรัพย์สิ้นย่อมพอกพูนขึ้นได้ เหมือนดังก่อก่อมปลวก

น หิ จินฺตามยา โกคา อิตฺถิยา ปุริสสฺส วา

โกคะของใคร ไม่ว่าสตรีหรือบุรุษ ที่จะสำเร็จเพียงด้วยคิดเอา ย่อมไม่มี

บุคคลพึงหาเลี้ยงชีพ โดยทางชอบธรรม

บุคคลพึงประกอบการค้าที่ชอบธรรม

บุคคลไม่พึงหาทรัพย์ด้วยการคดโกง

หลวงพ่

ตอบปัญหา

๑. เป็นแฟนกันห้ามเข้าวัด

ผู้ถาม : กราบเรียนถามหลวงพ่ เขาว่า
อย่างนี้ว่าคนที่ เป็นแฟนกันยังไม่
ได้แต่งงาน ห้ามเข้าวัด ห้ามไหว้พระพร้อม
กันเพราะถ้าทำอย่างนั้น จะทำให้เบื่องหน้าไม่
ดี อยากจะเรียนถามหลวงพ่ว่าเป็นความจริง
หรือเปล่า?

หลวงพ่ : ฉันไม่เคยมีแฟนกับเขาณี ถาม
คนผิดแล้ว

ผู้ถาม : อ้อ! หลวงพ่ไม่เคยแต่งงาน
เลย

หลวงพ่ : ไม่เคยเลย อ้อ! เคยแต่งงาน
หลายหน ชาตินี้แต่งงานเกือบ
พันครั้ง

ผู้ถาม : อู้ฮู! เป็นพระแต่งงานได้หรือ
ครับ?

หลวงพ่ : แต่งได้ แต่งบ่อย เขานิมนต์ไป
งานแต่งงานเล็กๆ แต่งหลายเที่ยว
แต่มีอยู่เจ้าหนึ่งที่ **บางปลาหมอ ๒ ปี**

๒ เทียว

ผู้ถาม : เอ๊ะ! เป็นยังไงครับ?

หลวงพ่ : ใ้ปีแรกก็ไปสวดมนต์ หลวงพ่

จง เป็นที่หนึ่งข้างหน้า

ฉันเป็นที่หนึ่งข้างหลัง ไม่รู้ หลวงพ่

จง ขึ้นสวดมนต์บทธา

พอรุ่งขึ้นอีกปีบ้านนั้นนิมนต์แต่งงานอีก

ใ้เจ้าสาวรูปร่างมันเหมือนกัน เราก็นึก

ว่า เอ..ถ้าจะเป็นพี่น้องหรือคู่แฝดกันละมั้ง

เลยถามคนข้างๆ ว่า

"คนนี้คู่แฝดกับคนปีที่แล้วใช่ไหม?"

เขาตอบว่า "ไม่ใช่หรอกคนเดียวกัน"

เลยถามว่า "เจ้าบ่าวคนนั้นไปไหน?"

เขาตอบว่า "เขาไปอยู่แล้ว ไม่เอาไหน"

เจ้าบ่าวใหม่เป็นนายทหารยศร้อยตรี

เวลานั้นพระยังไม่พร้อม

ก็นั่งไกล่ หลวงพ่**จง** ถามท่านว่า

"หลวงพ่ครับ เมื่อปีที่แล้วเราสวดมนต์

บทธาบัง จำได้ไหม?"

ท่านบอกว่า "จำได้"

เลยบอกว่า "ปีนี้สวดเพิ่ม หรือตัดสัก

นิดได้ไหม?"

ท่านถามว่า "ทำไม?"

บอก "ปีนี้เจ้าสาวคนเดียวกับปีที่แล้ว

ถ้าสวดแบบปีที่แล้วก็แตกต่างกันอีก ก็ต้องแต่ง

กันใหม่"

ท่านหัวเราะ ฮิๆ ถามว่า "ใช่รี"

บอก "ใช่"

ธัมมวิโมกข์

ท่านบอก "เออ..ยังงั้นแถมหน่อยๆ"
เลยไม่รู้แถมบทไหน เลยอยู่กันยันแก่
ตายไปเลย

ผู้ถาม : โอ..เป็นไปได้นะ แล้วเรื่องมี
แผนแล้วไปไหว้พระด้วยกันล่ะ
ครับ?

หลวงพ่ : มันเป็นเรื่องนี้ การไหว้พระเป็น
อุปถัมภ์กรรม การอ่อนน้อมเป็น
ของดี รู้จักไหว้คนอื่นจิตใจก็สบายมีอารมณ์
เยือกเย็น รู้จักเคารพนบนาบ ถ้าทำแบบนั้น
จิตใจมันจะแข็งทื่อ จะช่วยใหญ่

ผู้ถาม : นี่แสดงว่า ถ้าแผนผู้ชายใจบุญ
ใจกุศล ลูกออกมาอาจจะเป็น
เจ้าคุณก็ได้นะครับหลวงพ่ (หัวเราะ)

๒. สามเณร

ผู้ถาม : กราบเท้าหลวงพ่ด้วยความ
เคารพอย่างสูง ไม่ทราบว่าลูก
มีบาปมีกรรมอะไร อะไรๆ ลูกก็ทำตามคำสอน
ของหลวงพ่ทุกอย่าง ทุกอย่างได้สมความ
ปรารถนา เว้นอยู่อย่างเดียวเจ้าคะ แก่ไม่ตก

หลวงพ่ : ทุกอย่าง แต่เว้นอย่างเดียว
เอ้า! ว่าต่อไปๆ

ผู้ถาม : เว้นอยู่อย่างเดียวคืออย่างนี้ สามเณร
ของลูกมันเจ้าชู้ไม่หยุดไม่หย่อน
ให้กินให้บริการทุกอย่างเรียบร้อย มันก็ไม่ยอม
มันก็เจ้าชู้อยู่ต่อไป ลูกไม่รู้จะแก้ไขอย่างไร ก็อยาก

จะมาปรึกษาหารือหลวงพ่ ในฐานะหลวงพ่
ก็เป็นพ่อของลูก หลวงพ่ก็เป็นเพศเดียวกับ
สามเณร หาวิธีแก้ไขให้ลูกน้อยเถิดเจ้าคะ
(โอ..นี่จะคิดว่าหลวงพ่เป็นแบบพ่อของ
ตัวรีไฟฟ์)

หลวงพ่ : วิธีแก้ไขยาก หามาให้สัก ๕
คน

ผู้ถาม : หาเมียมาให้สัก ๕ คนนั้นหรือ
ครับ นี่จะแก้หรือครับ?

หลวงพ่ : แก่สิ ไปไหนไม่ไหวหรอก เพลีย
หมดแรง (หัวเราะ)

ผู้ถาม : วิธีแก้ง่ายๆ เลยนะครับ วิธีแก้
สูตรเดียวกับ ขุนแผน เลยนะครับ

หลวงพ่ : (หัวเราะ) เรื่องธรรมดา ให้ท่าน
ไปบั้งสิ เป็น ทานบารมี นะ

เป็น ทานบารมี ด้วย เป็น เมตตาบารมี ด้วย

ผู้ถาม : เข้าหลัก พรหมวิหาร ๔ เป๊ยย
เลย

หลวงพ่ : ใช่ๆ ะ

๓. รักง่ายหน่ายเร็ว

ผู้ถาม : หลวงพ่เจ้าขา ปกติลูกก็เป็น
คนดี ทำบุญทำกุศลทุกอย่าง
รักษาศีล เจริญภาวนา แต่มีนิสัยเสียอยู่นิด
คือว่า เป็นคนรักง่ายหน่ายเร็ว คือว่าชอบเป็น
ชู้กับสามเณรคนอื่นเสมอๆ อันนี้ลูกก็ทราบแต่ว่า
มันแก้ไขไม่ตกเจ้าคะ

ที่จะเรียนถามก็คือว่า ลูกได้ผ่านพ้น
ประเภทนี้มากแล้ว ต่อไปก็อยากจะทำอะไร
กับหลวงพ่อก่อน ขอให้หลวงพ่อชี้ทางสว่างเพื่อ
แก้ทุกข์นี้ด้วยเถิดเจ้าค่ะ

หลวงพ่ : ไม่มีอะไรมาก อย่างที่พระไปลา
พระพุทธรเจ้าเข้าป่า ไซ้ใหม่ แต่
ว่าตอนแก่จะไป แต่ทีหลังก็หื้อ ปราบกฏว่ามี
ญาติโยมที่นั่นรู้ใจพระ รู้ใจคน

นี่คืออะไรขึ้นมา ก็อยากกินต้มยำ
ก็รู้ ก็อยากกินเปาะเปี๊ยะ ก็รู้

อยากจะกินอะไรก็ตาม โยมทำมาเสมอ
พระทั้งหลายก็รู้ว่า โยมรู้ใจคน

เวลาไปเฝ้าพระพุทธเจ้าก็บอกว่า

"มีโยมผู้หญิงคนหนึ่งแค่นี้ก็เท่านั้นแหละ
จัดให้แล้ว พระนิกอยู่ในป่านะ โยมก็จัดมา"

พระพุทธเจ้าก็เลยบอกว่า

"ผู้หญิงคนนั้นได้อาคามิปฏิสัมพันธ์"

พระที่จะลาไปรู้เขาก็ท้อ ไม่กล้าไป

พระพุทธเจ้าก็เลยบอกว่า

"เธอเอาอย่างนี้ก็แล้วกัน เธอห้ามอะไร
สักอย่างหนึ่งได้ไหม?"

พระถามว่า "ห้ามอะไร?"

ท่านบอกว่า "เอาอย่างเดียวไม่ต้องมาก"

พระบอก "ได้"

พระพุทธเจ้าบอก

"ห้ามจิต ไม่คิดนอกกลุ่มนอกทาง"

รายนี้ก็เหมือนกัน ห้ามใจมันเสียทั้งหมด
เรื่อง ห้ามใจได้ กายก็ไม่ไป แต่ค่อยๆ ลด

มันนะ ไฉนอย่าไปโทษกัน กฎของกรรม ห้าม
ไม่ได้ อย่าง **ท่านสิริมา** ไปว่าภิกษุณีที่เป็น
พระอรหันต์เข้า จึงเป็นโสเภณีแบบนั้น ที่แท้
จริงท่านก็เป็นคนดี ในที่สุดท่านพึงเทศน์จบ
เดี่ยวก็เป็นพระโสดาบัน

แต่ว่าตอนท้ายจะตายนี้ไปนิพพาน

เห็นไหมล่ะ บุญของเขา미อยู่

นี่เขาก็มีบุญ มาเจริญพระกรรมฐานได้
มาถวายสังฆทานได้ ความดีก็มี แต่กรรม
บางอย่างเข้ามาทับก็เป็นของธรรมดา

ผู้ถาม : แหม..ถ้าเขามีโอกาสมาฝึกวิชา
มนมยิทธิ ได้ก็ดีนะ

หลวงพ่ : ใช่ๆ คนเห็นทุกข์แล้วนี่ ถ้าเห็น
ทุกข์ชื่อว่าเห็น **อริยสัจ** กำลัง
สูงนะ ไม่ใช่เล่นนะ และการเปิดเผยความ
จริงประเภทนี้มียากแก่บุคคลทั่วๆ ไป อย่า
ลืมนะว่าตัวนี้บุญเก่าเข้าประสานมากแล้วใช้ได้

ผู้ถาม : กราบเท้าหลวงพ่ที่เคารพอย่างสูง ลูกเป็นลูกศิษย์ของหลวงพ่อดมควร สมาธิลูกก็ปฏิบัติได้ **มโนเมยทธิ** ลูกก็ทำได้ ทำบุญลูกก็ทำเก่ง สังฆทานก็ทำบ่อย ครั้งละ ๕ บาท ๑๐ บาท

(แหม..นี่กว่าเก่งขนาดไหน"

หลวงพ่ : (หัวเราะ) ซื่อกว่ายเตียวได้ซาม
นะ

ผู้ถาม : นึกว่าจะไม่เป็นสังฆทานนะ

หลวงพ่ : เป็น สตางค์เดียวก็เป็น

ผู้ถาม : จะเป็นได้ยังไงครับ หลวงพ่อ?

หลวงพ่ : ก็ให้กับหมู่สงฆ์นะ ถ้าไม่พอใช้
เวลารับจากที่อื่นมารวมกันสิ

ผู้ถาม : อ้อ! ครับๆ ะ คือเรื่องก็มีอย่าง
นี้ว่า ทุกอย่างนี้ถูกปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ
ตามหลวงพ่ครบถ้วนบริบูรณ์ทุกอย่าง

แต่ที่ลูกเสียอยู่นิดหนึ่ง ลูกขอสารภาพ
เลยว่า ลูกสมัยเมื่อเป็นวัยรุ่นลูกซิงสุกก่อน
ห้าม ตอนนั้นก็ไม่ได้คิดว่าจะผิดศีลหรือไม่

แต่ตอนนี้ลูกพลาดไปแล้ว

ก็เลยมาปรึกษาหลวงพ่ว่า ผลเพราะ
ปฏิบัติชอบก็ดี **มโนมยิทธิ** ก็ดี ความปรารถนา
มรรคผลนิพพานชาตินี้ก็ดี จะยังมีสิทธิ์หรือ
เปล่าเจ้าคะ?

หลวงพ่ : บุญทำแล้วไม่สลายตัวนะ ได้
แล้วก็แล้วกันไป ก็ชั่งอยู่เลย
ไม่ไปไหน ใช้ได้

ผู้ถาม : ไข่ที่ผิดนี้เล็กๆ น้อยๆ หรือ
ครับ?

หลวงพ่ : ตั้งใจผิดหรือเปล่า ที่เผลอไป
นะ อาจจะเผลอไปไม่เป็นไรนะ
อย่าให้บ่อยนักก็แล้วกัน (หัวเราะ)

ผู้ถาม : นี่ยังดีนะครับ ทำผิดแล้วสารภาพ
ผิด

๕. จะแต่งงานกับผู้ชายที่มี ภรรยาแล้ว

ผู้ถาม : กราบเท้าหลวงพ่ที่เคารพอย่าง
สูง ลูกมีความสงสัยว่า อย่าง
ผู้หญิงคนหนึ่ง ไปตกลงแต่งงานกับผู้ชายที่
มีภรรยาแล้ว โดยไม่ทราบว่าเขามีภรรยาอยู่
แล้ว โดยฝ่ายชายบอกว่าเป็นโสด อย่างนี้ผู้หญิง
คนนั้น จะผิดศีลข้อกาเมหรือไม่เจ้าคะ?

หลวงพ่ : ไม่ผิด เพราะไม่รู้ อันนี้ถ้ารู้อยู่
ผิดกาเมแน่ ถ้าไม่รู้นี่ไม่เป็นไร
นะ ศีลทุกข้อต้องมี **เจตนา** คือการตั้งใจ ทุก
สิกขาบทนะ ตั้งใจจะทำและทำสำเร็จสมตาม
ความปรารถนา ตั้งใจฆ่าสัตว์ มีสัตว์ให้ฆ่า
ลงมือ และฆ่าสัตว์ตาย

ถ้าไม่ตั้งใจสัตว์ตายก็ตัวก็ไม่บาป
อย่างโยนของไปโดนบ้าง เดินไปเหยียบ
บ้าง นี่ไม่ตั้งใจ อันนี้ไม่บาป
ศีลทุกข้อต้องรู้อยู่และตั้งใจทำ

๖. เป็นภรรยาน้อยเขา

ผู้ถาม : กราบนมัสการพระเดชพระคุณ
หลวงพ่ อย่าหาว่ารบกวนเลย
นะคะ ลูกมีสามีแล้ว เลิกกันเรียบร้อยแล้ว
จดทะเบียนหย่ากันแล้ว

หลวงพ่ : เอ๊ะ! จดสองจดนะ

ผู้ถาม : จดทะเบียนหมายถึงแต่งงาน
จดทะเบียนหย่านี้...

หลวงพ่ : ทำสัญญาหย่าก็จดทะเบียนเหมือน

ฉบับธรรมทาน

ฉัสมวิโมกข์

กัน

ผู้ถาม : ครั๊บๆ ๆ ปรากฏว่าเมื่อหย่าแล้ว ลูกก็มาเจอชายคนหนึ่ง ก็เกิดความรักใคร่จนมีลูกด้วยกัน ลูกเป็นภรรยา น้อย ภรรยาหลงไม่ว่าอะไร

แต่พอมาเข้า **ช้อยสายลม** มาเป็นลูกศิษย์ หลวงพ่อ เกิดละอายใจกลัวบาปกลัวกรรม กลัวคำสั่งสอนของหลวงพ่อก็คงใหญ่ ก็ไม่รู้จะทำยังไง มีลูกด้วยกันแล้ว

อีกใจหนึ่งก็กลัวจะตกนรก

อีกใจหนึ่งก็กลัวไม่ได้มรรคผลนิพพาน

ก็ขอความสว่างจากหลวงพ่ช่วยแนะนำให้ลูกสบายใจหน่อยเถิด จะทำยังไงดีเจ้าคะ?

หลวงพ่ : ยกครูอีก ๒ บาท

ผู้ถาม : อ้อ! มีค่าครูด้วยหรือครับนี่?

หลวงพ่ : ไซ้ๆ ๆ ค่าสินสอดเขายังมีได้ ค่าครูทำไมจะมีไม่ได้ นี่ในเมื่อภรรยาหลงเขาไม่ว่า ไม่มีโทษหรอกนะ เพราะเขาไม่หลง ไม่เป็นไรนะ

ผู้ถาม : อย่างนี้ก็ถ้าจะปฏิบัติธรรม ก็มีสิทธิ์ไปนิพพานได้

หลวงพ่ : ไซ้ๆ ๆ ไม่มีบาปนี้

"จะต้องทำบุญร่วมกับเนื้อคู่ กรรมเวรต่างๆ จึงจะล่องพ้นไปได้"

เรื่องเนื้อคู่นี้ ก็เพิ่งรู้จักกันใหม่ๆ ไม่รู้ว่าจะไปชวนแบบไหน เลยอยากจะมาชวน (แหม..ชวนพระหรือไง)

อ้อ! จะมาเป็นหุ้นส่วนทำบุญกับหลวงพ่

หลวงพ่ : เออ..อย่างนี้ดีกว่า ดีกว่าชวนไปเป็นเนื้อคู่ (หัวเราะ)

ผู้ถาม : หลวงพ่ ร่วมทำบุญกับเนื้อคู่ กับร่วมทำบุญกับหลวงพ่ อย่างไหนจะมีประโยชน์มากกว่ากันเจ้าคะ?

หลวงพ่ : เดี่ยว! เนื้อคู่เขามาหรือเปล่า เดี่ยวจะมาด่าฉันเข้าซิ เมื่อกี้เขาว่าไฉนนะ หมอดูหรือฝัน

ผู้ถาม : นั่งสมาธิครับ

หลวงพ่ : ถ้าอย่างนั้น ต้องเป็นตามนั้นดีกว่า ตรงไปตรงมา เขามีบุญบารมีสั่งสมร่วมกันมานะ อย่าฝันเขา

ผู้ถาม : ถ้าเนื้อคู่หาไม่ได้ ตอนนี้นัยกทรงก็ยังว่างนะ ยินดีๆ

๗. ทำบุญกับเนื้อคู่

ผู้ถาม : กราบเรียนหลวงพ่ที่เคารพอย่างสูง ลูกทำสมาธิพบเจ้ากรรมนายเวร ท่านพูดว่า

๘. ขโมยเงินสามีมาทำบุญ

ผู้ถาม : กราบเท้าหลวงพ่ที่เคารพอย่างสูง เป็นลูกศิษย์หลวงพ่มาเกิ่นนานแล้ว ยังไม่เคยรบกวนอะไรเลย วันนี้ขอรบกวนเล็กๆ น้อยๆ

— ธรรมวิโมกข์ —

หลวงพ่ : วันนี้ไม่ขอรับกวน จะขอปรึกษา
นิดหน่อย

ผู้ถาม : คือว่าขณะนี้ลูกมียักษ์ตนหนึ่ง
เข้ามาสิงในใจของลูก ลูกรู้เหมือน
กันว่าไอ้ยักษ์ตนนี้คืออะไร คือเป็น "ยักษ์ยอก"
คืออย่างนี้เจ้าคะ

หลวงพ่ : อย่างนี้เขาดี คนที่เปิดเผยความ
จริงก็เป็นคนดี ถ้าไม่ดีเขาไม่เปิด
เผยความเป็นจริง เอ้า! ว่าต่อไป

ผู้ถาม : ก็คือว่าปกติเป็นอย่างนี้เจ้าคะ
ลูกชอบยกยอกเงินของสามี เอา
มาทำบุญกับหลวงพ่ บูชาพระ ถวายส่วน
องค์บ้าง อย่างนี้เป็นต้น

ก็จะเรียนถามหลวงพ่ว่า

(๑) ศีลของลูกจะขาดไหม?

(๒) ลูกจะมีโอกาสไปสวรรค์ครั้งนรกครั้ง
หรือเปล่า? เพราะบุญก็ได้ ขโมยก็มี

หลวงพ่ : จันว่าไม่ใช่อย่างนั้นนะ เขาไป
สวรรค์ด้วย แล้วจะได้บริวารด้วย

ได้สามีเป็นบริวาร เพราะอะไรรู้ไหม เพราะ
ว่าสตางค์ของสามีแต่ภรรยาทำบุญ สามีมี
ส่วนได้ก็ไปเป็นบริวาร คือไปเป็นสามีใหม่

ผู้ถาม : นี่ก็จะไปไหน

หลวงพ่ : ไม่ได้ไปไหน ตามเขาไป เขาได้
นะ

ผู้ถาม : ที่นี้ว่าจะผิดศีลหรือเปล่าครับ?

หลวงพ่ : ไม่ผิดๆ สามีภรรยาคนเดียวกัน

๙. เลิกกับสามีแล้ว แขนขาขาด

ผู้ถาม : หลวงพ่เจ้าขา เพื่อนของหนู
เขามีสามีที่ร้ายกาจมาก เลวมาก

แต่พอจะเลิกกับเขาก็ไปหาหมอดูๆ บอกว่า
"ถ้าเลิกกันแล้วแขนขาจะขาด"

หนูมีความกลัวมากเจ้าคะ ถ้าเลิกกับคนนี้
แล้วแขนขาขาดจริงหรือเปล่าเจ้าคะ?

หลวงพ่ : เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน ลองเลิก
เสีย ๓ วันสิ ลองซ้อมว่าแขน
ขาดหรือขาขาดไหม เอาอย่างนี้ซึ้งพอประสา
กันได้ก็ประสากันไปก่อน ถ้าไม่ไหวจริงๆ ก็ตาม
ใจเถอะ สุดแล้วแต่ใจ

ผู้ถาม : เอ..ทำไมครับหลวงพ่ เขาว่า
คนที่จะเป็นผู้เมี้ยนกันได้เนื่อง

จาก "บุพเพ กะตะ ปุณฺณดา" เคยทำบุญ
ร่วมกันมาก่อน

แต่ทำไมชาตินี้ถึงดื่บดื่บดื่บล่ะครับ?

หลวงพ่ : บุญที่เขาเรียกบุญสากล มันทำ
ได้ทั้งสิ้น ด่าก็ได้ พุดหวานก็ได้
พุดดีกันก็ได้ ชัดคอกันก็ได้

คู่ครองมันมี ๒ แบบ คือ

(๑) **บุพเพสันนิวาส** อย่างนี้แยกกันไม่
ได้

(๒) **เกื้อกูลกันในชาติปัจจุบัน** เกิดความ
เห็นใจ เกิดความรัก อย่างนี้แยกทางกันได้
เห็นมีเสมอ

ฉบับธรรมทาน

— ธรรมวิโมกข์ —

ผู้ถาม : ที่ข้างบ้านผม ผัวเอาเชียงขว้าง หัวเมียโป๊ก เมียเอาสากในครัว เหวี่ยงโป๊ก แต่แปลกเข้าพาไปหาหมอด้วยกันทั้งคู่

หลวงพ่ : (หัวเราะ) นั่นเขาสามีคิดกันจริง ใช่ไหม เขามีความรักจริงจัง นี่แน่นอน มันน่าระแวงเหมือนกันนะ ระวังจะเลยไปถึงอาจารย์เข้า

ผู้ถาม : ต้องใช้ "สัมปจิตฉามิ" แหะละครับ

หลวงพ่ : เดียวก่อนสิ มีพระอยู่องค์หนึ่ง ช่วยได้ง่าย

ผู้ถาม : วัดไหนครับหลวงพ่?

หลวงพ่ : หลวงพ่โกย (หัวเราะ)

ผู้ถาม : อ้อ! หลวงพ่โกย วัดหน้าตั้ง หลวงพ่แจ้น วัดหน้าเหวอ ก็ต้องเอาอย่างนั้นแหะละครับ (หัวเราะ) เป็นอันว่าด้วย **บุพเพสันนิวาส** แยกกันไม่ได้ ก็ต้องทะเลาะกันต่อไป

หลวงพ่ : แต่คนที่มิ **โทสจริต** นี่ทำกรรมฐานได้เร็วนะ ทำ **วิชชาสาม** หรือ **อภิญญา** ได้เร็วมาก มีหลายคนเป็นเพราะ **โทสจริต** มีกำลังใจรวดเร็วและเข้มแข็ง นี่ก็อยากจะทำก็ได้ทันที

อ้าว! จริงๆ พรวดพราดแก้ได้เลย การตัดสินใจเร็วมาก และมีความเข้มแข็งในจิตคือไม่กลัว ใช่ไหม โทสะเกิดขึ้นไม่กลัว อารมณ์จิตมันชินตอนนี่ เห็นหลายคนแล้ว **โทสจริต** ฝึกได้เร็วมาก

แต่ถ้า **สุขขวิปัสสโก** ไม่ได้นะ เรียบร้อยเกินไป ต้อง **วิชชาสาม** หรือ **อภิญญา** หก อย่างใดอย่างหนึ่ง

๑๐. บุพเพสันนิวาส

ผู้ถาม : ลูกขออธิษฐานสร้างความดีทุกอย่างเพื่อพระนิพพาน ขอตัดในเรื่องของ **บุพเพสันนิวาส** เพราะเห็นว่ามีแต่ความทุกข์ โอกาสที่จะพ้นทำอย่างไรเจ้าคะ?

หลวงพ่ : ก็ไม่ยากนี่ ไม่สนใจมันเลย

บุพเพสันนิวาส ต้องการจะพ้นเอาแบบฉันทันที บวชเสียเลย

ผู้ถาม : คนนี้เป็นผู้หญิงนี่ครับ

หลวงพ่ : เป็นผู้หญิงก็บวชได้ บวชชี

ผู้ถาม : ถ้าหากว่าคู่จริงๆ เขามาจะทนไหวหรือครับ?

หลวงพ่ : ก็เราไม่ยุ่งกับมัน ความจริงแล้วมันตัดได้แน่ ถ้าเราตั้งใจเสียจริงๆ เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน ตั้งใจว่าเราจะไม่แต่งงานกับใคร ขอบาร์มีพระพุทธรเจ้า เท่านั้นทั้งหมดเรื่องกล้วยอย่างเดียว เราจะวิ่งไปหาเขา

ไอ้ที่แต่งงาน ไม่แต่งงานมันเป็นอย่างนี้นะ ถ้าหากว่าชาติไหนถือ **เนกขัมมบารมี** ถ้าเราลงมาจริงๆ แล้วพวก **บุพเพสันนิวาส** เขาก็ไม่มา มาไม่ได้ มาที่บุพเพอาละวาด

ที่ทุกข์หนัก ก็บุพเพอาละวาดนี่แหละ เข้าดำ เย็นดำ เข้าต๊อบ เย็นต๊อบ ฉะนั้นไม่มี

ธัมมวิโมกข์

ได้นะดีแล้ว แส่นจะสุโขๆ

๑๑. เอาเงินสามี่ซื้อหอย

ผู้ถาม : หลวงพ่อเจ้าชา ลูกอยากเรียนถามว่า เงินของสามี่นี่นะเจ้าคะ เอามาทำบุญโดยไม่ได้รับอนุญาตคงจะไม่ใช่เป็นกระไรหรือเจ้าคะ แต่ว่าบางครั้งเอาไปซื้อหอยบ้าง เล่นไพ่บ้าง อย่างนี้จะมีทางแก้บาปกรรมได้บ้างหรือเปล่าเจ้าคะ?

หลวงพ่ : เออ..ไอ้ซื้อหอยนะเป็น **ทานบารมี** นะ บุญใหญ่ เพราะให้ทานแก่คนขายไงล่ะ ถ้าไปเล่นไพ่นี้เป็นสมาธิ จิตเป็นฌานสมาบัติ ใจเบ่งไม่ไปไหน ไม่มีอะไร ไม่เป็นอาณิสสฺส นี่ฉันพูดเล่นนะ อย่าถือว่าเป็นจริง เดี่ยวฉันตลกนรก (หัวเราะ)

ก็รวมความว่า **ทรัพย์ของสามี่ก็เหมือนทรัพย์ของภรรยา สามี่ภรรยาเขาถือว่าเป็นบุคคลคนเดียวกัน เขาไม่ปรับโทษนะ**

๑๒. อมเงินสามี่

ผู้ถาม : หลวงพ่อเจ้าชา คือว่าสามี่กลับจากทำงาน หนูก็อมเงินแกวันละเล็กวันละน้อย

หลวงพ่ : เอ๊ะ! ปากดีนี่

ผู้ถาม : แล้วก็นำมาทำบุญให้กับหลวงพ่เป็นประจำทุกเดือน อย่างนี้

จะมีบาปกับหนูหรือเปล่าเจ้าคะ เพราะไม่ได้แจ้งให้แกทราบ อมเงินผัวมาทำบุญ

หลวงพ่ : เอ๊ะ! นี่ถ้าอมแล้วไม่บาปนะ ถ้าขโมยบาป

ผู้ถาม : อมนี้ไม่บาปหรือครับ?

หลวงพ่ : อมนี้ใส่ปาก

ผู้ถาม : แหม..ไปกันได้ละ

หลวงพ่ : นี่ย่ำลึ้มว่าสามี่ภรรยาเขาถือว่าเป็นทรัพย์ร่วมกันนะ และควร

จะถามว่าสามี่จะพลอยได้บุญด้วยจะดีกว่า เรื่องคำว่าบาปนี้มันไม่มีแล้ว เพราะต้องถือว่าทั้งๆที่สามี่ไม่รู้ก็ได้ด้วยตอนที่ภรรยาเอามาทำ เพราะเขาเป็นเจ้าของเป็นผู้ออกแรงมีสิทธิ์เสมอกัน แต่ส่วนมากภรรยามักจะมีสิทธิ์มากกว่าสามี่ เพราะอะไรู้ไหม อาจารย์

ไอ้ตอนฉันยังไม่บวชนะ ฉันลื้มมีเมียแต่เพื่อนเขามี เดือนหนึ่งเงินเดือนขาดไป ๒ บาท ดุจดังเลย

ผู้ถาม : แหม..แค่ ๒ บาทเองนะ

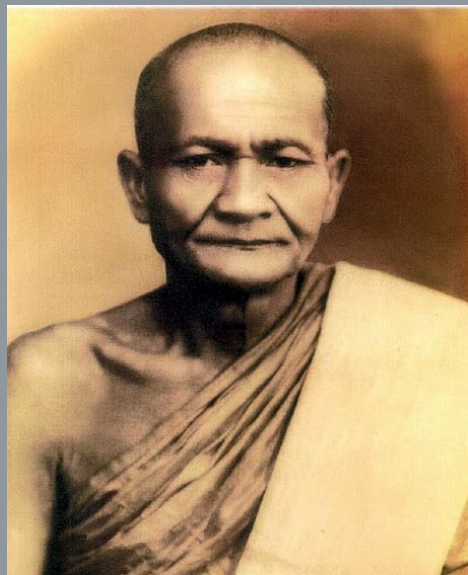
หลวงพ่ : ต้องสอบสวนกัน ฉันต้องไปเป็นพยานให้เขา เตือดร้อนเรา เลยชักหวาด เลยไม่แต่งงานเลย โอ้! ดุจจริงๆ แหม..สอบสวนจีปาละเลย

แต่สมัยนั้น ๒ บาท ก็ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย แต่แกไม่ได้เอาไปไหนหรอก เอาไปใช้จ่ายในนั้นแหละ ก็กินขนมบ้าง เลี้ยงเพื่อนบ้าง เงินเดือนออกนะ ก็ไม่มากแค่ ๒ บาท

เอาละ ฉบับนี้ก็ขอยุติไว้แต่เพียงเท่านี้ เอาไว้พบกันใหม่ฉบับหน้า... **สวัสดิ์***

ฉบับธรรมทาน

ธัมมวิโมกข์

ประวัติหลวงพ่อปาน

ตอนที่ ๑๗

"กสิณสี"

โดย..หลวงพ่อพระราชพรหมยาน

พิสุจน์อักษร : กชกร ไบไม้

วันนี้ วันที่ ๒๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๑๕ ขณะนี้ฉันกำลังสร้างกุฏิพระเป็นตึกชำระหนี้สงฆ์ เพราะอะไร เพราะว่าฉันรื้อกุฏิพระออกไป ๒ หลัง

หลังแรกรื้อไปเพื่อจะทำศาลา แล้วตั้งใจว่าจะเอากุฏิหลังนั้นไปตั้งไว้ที่เดิม แต่พอรื้อแล้วก็ปรากฏว่ากุฏิมันยุ่ยหมด ไม้

ฝา ไม้ส่วนอื่นพอรื้อแล้วรู้สึกใช้ไม่ได้ จะเหลือไว้ได้ก็ประมาณสัก ๑๐ เพอร์เซ็นต์
ต่อมาก็ตั้งใจว่าจะสร้างอาคารหลังหนึ่งให้ชื่อว่า **อาคารเสริมศรี สุขสวัสดิ์** เป็นที่พักของบรรดาลูกและหลานที่มีความประสงค์ธรรมะ

เพราะว่าเวลานี้ที่พักอาศัยมันไม่มีแน่นอน เวลามาทาฉันก็ต้องแออัดกันอยู่ในกุฏิ หากความสุขหาความสะดวกไม่ได้

นักปฏิบัติมักมุ่งธรรมจริงๆ บางคนต้องการจะคุย บางคนต้องการจะพักผ่อนก็หาที่หลับที่นอนที่พักผ่อนแน่นอนไม่ได้

ก็จึงตั้งใจจะสร้าง อาคารเสริมศรี สุขสวัสดิ์ขึ้น เป็นอาคารยาว เป็นตัวตึกยาวประมาณ ๑๒ วา กว้างประมาณสัก ๖ วา เป็นอาคาร ๒ ชั้น

ชั้นล่างจะเปิดเป็นห้องโถงหมด

ชั้นบนจะกั้นเป็นห้องๆ สำหรับเป็นที่พักผ่อนเป็นที่นอนกัน

ที่นี้การสร้างกุฏิหลังนี้ กุฏิพระครูปลัดผ่องก็เลยมาขวางอยู่ เพราะอาคารหลังนี้มันยาวเข้าไปถึงส่วนลึกใกล้ๆ จะหมดกุฏิพระครูปลัดผ่อง ก็จำต้องรื้อกุฏิหลังนั้นออก

กุฏิพระครูปลัดผ่องก็เหมือนกัน เมื่อรื้อออกแล้วมันก็ยุ่ยหมดเหมือนกัน เป็นอันว่าของที่รื้อไปแล้วใช้ไม่ได้ไม่ถึง ๑๐ เพอร์เซ็นต์

ฉันก็เห็นว่าการรื้อกุฏิของสงฆ์ กุฏิแต่ละหลังของสงฆ์ที่สร้างขึ้นมาก็อาศัยแรงศรัทธาของบรรดาญาติโยมพุทธบริษัท และบรรดาดีตเจ้าอาวาสที่ท่านทรงคุณความดีมาก สร้างความเลื่อมใสให้แก่ประชาชน

กว่าจะได้กุฏิวิหารแต่ละหลังก็เหนื่อยสาวยตัวเกือบกระเด็น เรียกว่าเลือดตาเกือบจะกระเด็น เพราะว่าพระเป็น คนไม่มีทุน ต้องสร้างที่ดีภายใน ต้องให้คนเขาเห็นว่าดีภายนอก เรียกว่าต้องดีทั้งในและนอก

ด้านในก็คือปฏิบัติอยู่ในธรรมวินัย เรียกว่าไม่บกพร่อง

คำว่าบกพร่องของพระนี่ไม่มี คำว่าบกพร่องมันมี แต่ว่าบกพร่องน้อย ส่วนดีมันมาก

เรื่องของความดีข้างในนี่นะมันก็ขัดคอกับคนข้างนอกเหมือนกัน เพราะว่าชาวบ้านชาวโลกเขาต้องการดีกันอีกอย่างหนึ่ง ท่านก็ต้องทำให้เขามองเห็นความดีที่ไม่ขัดต่อพระธรรมวินัย

แต่ถ้าดินนอกมากเกินไปละก็ มันขาดพระ ต้องว่ากันตามสมควร

นี่ก็เป็นการลำบากสำหรับพระที่จะเอาใจชาวบ้าน ให้ชาวบ้านเลื่อมใส ลำบากแบบฉันสมัยก่อน ฉันชอบทำดินนอก ดินนอกของฉันมีเยอะ ดีในไม่ค่อยมี

ตอนนั้นชาวบ้านชอบ พุดจาก็เพราะจริยาต่างๆ ก็มันนวล รู้สึกว่าเป็นที่พอใจ

ของชาวบ้านมาก

แต่อีกตอนแถมนี้ดินนอกไม่ค่อยมีแล้ว มันเหลือแต่แก่นแล้ว แล้วก็เปลือกดีก็ไม่ค่อยมี กระพี้ดีก็ไม่ค่อยมี เหลือแต่แก่นแล้ว

เรียกว่าจะพุดจาปราศรัยกับใครก็โงกฮาก เสียงก็ไม่เพราะ ท่าทางก็ไม่ดี ท่าทางที่จะทำให้มันนมนวลเหมือนในตอนก่อนๆ ก็ไม่ค่อยจะทำ เพราะว่าอะไร ซักอ้ายชาวบ้าน

ความจริงไม่ได้อายชาวบ้าน แต่ไปอายพระพุทเจ้า ท่านจะหาว่าประจบชาวบ้านเกินไป จนพระธรรมวินัยเสีย ก็เลยปล่อยกันตามเรื่องตามราว

ก็เรียกว่ามีเลวเท่าไรจัดเอามาอวดชาวบ้านกันจนหมด มีดีเท่าไรเก็บเอาไว้

ดีข้างในนะเก็บเอาไว้ มีเลวเท่าไรจัดออกมาอวดจนหมด เขาจะรู้ว่าฉันเลว

เวลาเขาจะคบเขาจะรู้เนื้อแท้ว่าฉันนะมันเลวแค่ไหน มันควรคบหรือไม่ควรคบ

แล้วส่วนความดีจริงๆ ที่มีอยู่เอาออกมาไม่ได้ เอาออกมาไม่ได้หรอกลูกหลาน เพราะอะไร เพราะเดี๋ยวตกนรกกันเป็นแถว

เฮ้อ..นี่ว่ากันตอนนี้นะ ตานี้ว่ากันถึงกุฏิสงฆ์หรือของสงฆ์ที่รื้อถอนออกไปทำไมจึงได้กล่าวว่าเป็นการสร้างชำระหนี้

ฉบับธรรมทาน

ธัมมวิโมกข์

เพราะว่าของเหล่านี้เขาสร้างถวาย
พระพุทธเจ้านะ ฟังกันไว้ให้ดีนะ

ของในวัดนะแม้แต่ที่ดินกระเบียด
นิ้วเดียวก็ตาม ไม่ไม่ถึงนิ้วก็ตาม ที่เขา
นำมาถวายวัดนะ เขานำมาถวายพระพุทธเจ้า
ใครไปรื้อถอนเข้าต้องทำของเขาให้ได้
ทำให้เหมือนเขาหรือดีกว่าเขา

ถ้าไม่ยั้งงั้นละก็โทษตัวนี้ระวังให้ดี
ลงอเวจีกันเป็นแถว

ไม่ว่าพระหรือชาวบ้าน ที่เรียกว่า
อำนาจราชศักดิ์อะไรก็ตาม หรือว่าโง่ลุ่มพุด

นี่เวลาบวสรวงแล้วลุ่มพุดแกมานะ
ยืมแต่ วันนั้นบอกว่าว่างมาก ไปชำระความ
กันแต่ ๕ โมงกว่าๆ เท่าไรลุ่มพุด ก็คน
วันนี้สามพันคนหรือ เฮอะ..นี่ไปหามาจาก
ไหนนะ

แกบอกว่าแกไม่ได้หาหรอก เขาไป
กันเอง วันนี้ผ่านแดนลุ่มพุดสามพันคนเศษ

นี่ลุ่มพุดแกยืม บอกว่าให้ลูกหลาน
มันรู้ไว้ด้วย คนลงนรกนะมากกว่าไปสวรรค์

แล้วแกก็ร้องบอกมา บอกว่านี่แก่นั่ง
อยู่ใกล้ๆ นะ

สองวันนี้ลุ่มพุดใจดี อ้อ..แต่แกบอก
ว่านี่ที่หลังอย่าพูดว่าแยกเขี้ยวแหวงซี่

ถามทำไมละ แกตอบมาว่าพูดว่าแยก
เขี้ยวนี่นะเขาจะหาว่าพระยายมมีเขี้ยว

เวลานี้พระยายมในโทรทัศน์เขาใส่เขา
เข้าแล้ว มันเหมือนเขาจ้ว แกว่ายังงั้นนะ

แกใช้คำว่า “จ้ว” ไม่ใช่ “จ้ว” ไม่ใช่ตัว
ว. เป็นตัว ง. ว่าไง อ้อ..แกบอกว่าภาษา
โบราณนะเขาเรียกว่า “จ้ว” ไม่ใช่ “จ้ว”

เวลานี้เขาใส่เขาจ้วไว้ให้แล้ว ถ้าท่าน
ไปบอกว่า ผมแยกเขี้ยวแหวงละก็ ประเดี๋ยว
เขาจะใส่เขี้ยวเข้าให้อีก จะกลายเป็นจ้วมี
เขี้ยวไป เป็นไงล่ะ ก็ดีนี่ มีทั้งเขาทั้งเขี้ยว

แกบอกว่ามันเป็นจ้วจัญไร ถ้าจ้วมี
ทั้งเขาทั้งเขี้ยวละก็จ้วจัญไร แกพูดแล้วแก
ก็ชอบใจ

แล้วแกบอกว่าให้บอกลูกบอกหลาน
ด้วยว่า ลูกหลานของท่านนะมันลูกหลาน
ของแกเหมือนกัน

ท่านมีความห่วงใยลูกหลานเพียงใด
แกก็มีความห่วงใยลูกหลานเหมือนกัน

แกบอกว่าแกห่วงมาก เวลาใครมัน
จะไปทำชั่วละก็แกไม่สบายใจ

เอางี้ก็แล้วกันลุ่มพุดนี่นา ถ้าหาก
ไม่สบายใจ เด็กของเรามันไปทำชั่ว เราไม่
จดมันได้ไหมละ แกหัวเราะ

แกบอกว่า ความจริงนะไม่ได้จด
มันปรากฏขึ้นเอง ถ้าผมจดละก็ผมจดให้
ไอ้พวกนี้ ไอ้พวกนี้มันไปนิพพานหมดแล้ว
นี่ผมไม่จด กฎของกรรมมันปรากฏเองหรอก

เป็นอันว่ารู้กันนะลูกหลานนะ แล้ว
เอาอย่างนี้ก็แล้วกันลุ่มพุดนี่ อย่ายังที่ฉันหรือ
กุฎิของเขาไป ๒ หลังนะ มันจะผุหรือ
ไม่ผุเขาก็อยู่กันได้ ฉันไปสร้างหลังเดียว

— ธรรมวิโมกข์ —

นี่นะ แล้วก็สร้างศาลาขึ้นให้อีกด้วย สร้างล้อมสี่มุมให้ ๔ ห้อง เทพื้นบริเวณเป็นคอนกรีตนี่นะ ยังงี้จะพอพื้นนี้ใหม่

แกบอกว่าพื้น พื้นนา เพราะว่าที่ อยู่เราก็ทำใหม่ มันดีกว่าเก่า แล้วใช้ประโยชน์ได้มากกว่าเก่า

แล้วการชำระหนี้สงฆ์นี่นะ ถ้าหากว่า ลูกหลานเขาจะร่วมด้วยมันจะมีบุญเพิ่มใหม่

โอ๊ะ..แกบอกว่าเยอะ เยอะยังไงลุง แกตอบว่า หนึ่ง ท่านเป็นหนี้สงฆ์ นี่เป็นบุญตอนหนึ่งนะ เป็นการสงเคราะห์ ท่าน เป็น **สังคหวัตถุ** เรียกว่าเป็นการ สงเคราะห์คนแก่ที่เป็นหนี้สงฆ์

ประการที่สอง แกบอกว่าของเหล่านี้เมื่อสร้างแล้วตกเป็นสมบัติของสงฆ์ ก็ เป็นการสร้างวิหารทานไว้ในพระพุทธศาสนา

นี่เป็นตามนี้จริงๆ นาลุงพุดผิมา แกบอกว่าอย่าซ้ำ พุดแล้วอย่าซ้ำ เทวดา เขาพุดไม่ล่อกล่อกเหมือนชาวบ้าน นี่เป็น อันว่ารู้จักหนี้ลูกหลานที่รัก

ทีนี้ถ้าหากว่าลูกหลานช่วยบำเพ็ญ กุศลชำระหนี้สงฆ์ด้วย ก็เป็นการสงเคราะห์ ฉันทส่วนหนึ่ง แล้วก็เป็นการสร้างวิหารทาน ไว้ในศาสนาอย่างหนึ่ง ไอ้อานิสงส์สองอย่าง อันนี้รู้สึกว่าเป็นกำไรมากนะ

แรงงานนันทาเขาบอกว่าเขาจะออก เอง ก็ดีเหมือนกัน วันนี้เขาถามว่าแรงงาน จะจ่ายกี่งวด ๑๐ วันครั้ง หรือ ๑๕ วัน

ครั้ง ก็บอกว่าตอนนี้วันที่ ๓๑ เราจ่าย ครั้งหนึ่ง แล้วต่อไปก็จ่ายอีกครั้งหนึ่ง

เงินของลูกหลานที่คิดว่าจะไปจ่ายค่า แรงงานสองพันเศษๆ นะเอาไปพิมพ์ฎีกา เสียแล้ว แล้วก็ไปพิมพ์หนังสือแจกกันเสีย แล้ว มันก็หมดเข้าไปพันกว่าๆ เหลืออยู่ไม่ถึงครึ่งพัน นั้นมันก็ยังไม่พอนี้ คงจะจ่ายต่อไปอีก

แล้วตอนนี้อย่ามาว่าฉันขโมยเลยนะ ฉันขโมยฉันก็บอกนะ บอกว่าฉันเอาไปทำ อะไรโมทนาเสียนะ

เพราะว่าหนังสือพระปัจเจกพุทธเจ้า พิมพ์แจก เป็นการบันดาลให้คนอื่นรำรวย

เมื่อเขารำรวยเพียงใดเราก็มีความสุข เพียงนั้น ชาตินี้เราก็รวย ชาติน้ำเราก็รวย

แต่รวยในความเป็นมนุษย์ชาติต่อไป ฉันทต้องการให้ลูกหลานรวยเหมือนกัน

แต่อยากให้อย่างเทวดา อยาก ให้รวยอย่างพรหม อยากให้รวยอย่างพระ นิพพาน นี่เป็นความต้องการของฉัน

แล้วต่อแต่นี้จะเข้าเรื่องกันเสียที นี่ ว่าอารัมภบทกันเสียทุกวัน ลูกหลานรำคาญ ใหม่ มันมีเรื่องพุดก็เลยพุด วันนี้จะเข้า เรื่องหลวงพ่อบานเลย

โอปนยโก

ปรากฏว่าเมื่อคืนนี้ คืนวันที่ ๒๐ มกราคม พ.ศ. ๒๕๑๕ ฉันททำกรรมฐาน

ฉบับธรรมทาน

ธัมมวิโมกข์

ขึ้นไปหาสมเด็จพระท่าน

ท่านก็บอกว่า คุณ... เรื่องที่คุณพูด
วานนี้นะนะถึงอาโลกกลืนกับอากาศกลืน
นะ มันยังไม่หมด คุณอย่าเพิ่งต่อนะ

เพราะว่าหลักสูตรในพระพุทธศาสนา
ของเราเป็นของจริง เราจะต้องทำทนายเขา

คนภายนอกที่เขายังไม่เชื่อหรือประกาศ
ตนเป็นศาสนิกชนก็ตาม แต่ว่าเป็นพุทธ
ศาสนิกชนแบบอ่านเฉพาะตำรา อาจจะยังไม่เชื่อ
ฉันเคยทำทนายอยู่เสมอ

คำว่าฉันนะหมายถึงสมเด็จพระท่าน ไม่
ใช่ฉันเป็นคนพูด ฉันเคยทำทนายเขาอยู่เสมอ
ว่า **โอบนโยโก**

ถ้าใครไม่เชื่อเชิญเข้ามาพิสูจน์ คำสอน
ของฉันนะ ใครว่าไม่จริงมันไม่เป็นไปตาม
นั้น เชิญเข้ามาพิสูจน์กัน เอามาดูกันให้
มันเห็นจริง

อย่าเอาแต่อ่าน อย่าเอาแต่เพียงฟัง
อย่างเดียว ต้องทำด้วย

อย่างนี้เคยพูดมาแล้วนะลูกหลานนะ
เหมือนคนกินเกลือ กินส้ม กินน้ำตาล ถ้า
เพียงแค่ดูคนอื่นเขากินมันไม่รู้รสชาติจริงๆ

ถ้าหากเรากินเองเราก็จะรู้รส ผลของ
พระพุทธศาสนาก็เหมือนกัน คำสอนของ
พระพุทธเจ้าต้องทำด้วยนะ

บรรดาเถรตำราทั้งหลายไม่พ้นนรก นี่
ฉันว่ายังจิงนา จริงไหมลุงพุฒิ

นี่พยานของฉันมี เวลาที่มาหมดนะ

สมเด็จพระท่านก็มา หลวงพ่อท่านก็มา หลวง
พ่อปาน หลวงพ่อสุ่น ใครต่อใครมาหมด
พรหมก็เยอะ ทำวมหาชมภูก็ยืนยิ้ม ท่าน
ปู่ของลูกหลานก็มายืนอยู่

ทุกคนเขามายืนยิ้มกันอยู่เป็นแถวๆ
แล้วแถมมีสาวๆ สวยๆ เยอะ วันนี้แต่ง
ตัวเดินกริดกรายยืนยิ้มกันเป็นแถวๆ

เขาบอกว่าเขาดีใจ ถามว่า เอออีหนู
เอ๊ย ดีใจอะไรกันหว่า นี่ฉันเรียกอีหนูนะ
ฉันโตแล้วนา เมื่อก่อนฉันเรียกแม่หนู คุณ
หนู เดียวนี้ฉันไม่เรียกแล้วพวกนางฟ้า

เดี๋ยวนี้ฉันไม่ติดพันแล้ว ฉันเลิกแล้ว
ฉันอายุโยมๆ ท่านยืนยิ้ม เลิกแล้วไม่เอา
แล้ว ฉันไม่อยากแต่งงานด้วยแล้ว ฉัน
เป็นผู้ใหญ่ดีกว่า ฉันเรียกอีหนู

แหม..อีหนูคนหนึ่งแต่งตัวสวยเหลือ
เกิน นุ่งผ้าสีเขียวย่อๆ ผมเหมือนกับ
ใส่ชุดามีเครื่องประดับเพชรแพรวพราว

นิ้วมือของแกมันเต็มไปด้วยแหวนเพชร
ผ้าก็ประดับไปด้วยเพชร ที่คอเอาเพชรไป
ขายคงขายได้หลายสิบล้าน

นั่งยกมือไหว้บอกว่า ดิฉันดีใจ ที่
มาในวันนี้ก็ทราบว่าคุณพ่อของฉันจะกลับ
ไปอยู่ด้วยกันบ้าง

ยังจิงหรือ แล้วขึ้นไปอยู่สูงกว่าบ้าง
แล้วก็เลยไปบ้าง ยังจิงหรือ แล้วเธอไม่
อิจฉาหรือ

ไม่อิจฉา เขาบอกว่าดีใจ พยายาม

— ธรรมวิโมกข์ —

สนับสนุนอยู่เสมอ

เออดี โมทนาด้วยนะ เทวดานี้เขา
ก็มีมุทิตาจิตนะ ทุกองค์ท่านพนมมือ

ท่านยินดีดีกับการกระทำความดีของ
คน จัดว่าเป็น **ปัตตานุโมทนา** ไซ้ไหม
โยม

ท่านรับว่าไซ้

เมื่อก็ฉันพูดอะไรค้างไว้ก็ไม่รู้ เอ้า..ช่าง
มัน มันอยากลิ้มช่างมัน มันเลอะเทอะนี่

กลืนเป็นพื้นฐานของวิชาสาม

เป็นอันว่าสมเด็จท่านเตือนว่า การ
พูดอาโลกกลืนนั้นยังไม่ครบถ้วน ควรพูด
ให้เขาฟัง

เพราะว่า **อาโลกกลืน** เป็นหลักการ
ของวิชา ๓ **โอทาทกลืน** ก็ดี แล้วก็
เตโชกลืน ก็ดี สามประการนี้ เป็นพื้น
ฐานของ **วิชา ๓** นะ มีอะไรบ้างลูก
หลาน

๑. มีทิพจักขุญาณ

๒. ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ

๓. อาสวักขยญาณ

ลูกหลานรู้ไหม ญาณสามญาณนะมัน
ยานมันหย่อนกันตรงไหน อะไรมันหย่อน
มันยาน มันยานมันหย่อนกันถึงสามแห่ง
นะตรงไหนบ้าง

จะบอกให้ฟัง ทิพจักขุญาณก็มีความ
รู้สึกทางใจคล้ายตาทิพย์ นี่หมอนิดนะเขา

ได้แล้วนะ ได้เบื้องต้นก็ยังไม่ไกล อย่า
ไปหยุดไว้แค่นั้นนะ ทำให้มันได้ดีไปกว่า
นี้ ถ้ารักษาอารมณ์ดีไปกว่านี้

แล้วก็รักษาอารมณ์วิปัสสนาญาณดี
กว่านี้ ต่อไปจะรู้ได้ดีกว่านี้มาก

การรู้เวลานี้รู้พิเศษกว่าคนธรรมดา
ได้แล้ว แต่ยังเป็นผิวนึก ราคายังไม่ถึง
๕ สตางค์ ราคายังต่ำอยู่ ควรจะทำให้
มันถึงบาทเสีย

ทุกคนมีความดีที่คิดว่ามีวิมานเป็น
ที่อยู่บนชั้นกามาวจรสวรรค์บ้าง บนพรหม
โลกบ้าง อย่าไปยับยั้งความดีไว้แค่นั้น ถ้า
ยับยั้งไว้มันจะถอยหลัง

สร้างความดีต่อไปเพื่อรักษาความดี
ที่เรา มีอยู่ และเสริมความดีของเราที่มีอยู่
แล้วให้มันดียิ่งๆ ขึ้นไป แล้วบางคนที่มี
ถึงปรมัตถบารมี แต่ยังไม่ครบถ้วนก็ควร
จะทำให้ครบถ้วนเสีย

ทำอะไรทุกอย่าง ทำด้วยการตัด
เด็ดขาดไปเลย หมายความว่าอย่าไปเกาะ
มัน ทำเพื่อการสงเคราะห์อย่างเดียว
อย่างนี้เป็น **ปรมัตถบารมี**

หลักสูตรวิชา ๓ ท่านเตือนว่าคุณ
ต้องพูดให้ครบ ทำเขาสี ทำให้เขาพิสูจน์
ว่าใครจริงกันแน่ ถ้าเขาจริงตามหลักสูตร
ของฉัน ท่านว่ายังงั้นนา ไม่ใช่ฉันนา แล้ว
เขาก็รู้เองเห็นเอง

อาโลกกลืน คือ การเพ่งแสงสว่าง

ฉบับธรรมทาน

— ธรรมวิโมกข์ —

นี่ฉันจะไม่อธิบาย เมื่อแสงสว่างปรากฏชัด เป็นแสงประกายพริกจนกระทั่งลมหายใจไม่ปรากฏ อันนี้เขาเรียกกันว่าฌาน ๔ นี้ เรียกกันว่าจบอาโลกกสิณ

แต่ความจริงคนเจริญอาโลกกสิณก็ดี โอทาตกสิณก็ดี หรือว่าเตโชกสิณก็ดี ถ้าเป็นคนฉลาดหรือว่าอาจารย์ที่สอนฉลาด บางทีลูกศิษย์ฉลาด อาจารย์โง่ก็ถมไป อย่างฉันนี่ไม่ต้องดูใคร อย่างฉันนี่แหละ

มโนมยิทธิ ฉันปล้ำมาเกือบตายกว่าจะได้ แต่ลูกศิษย์ฉันบางคนมาเพียงแค่ ๑๐ นาที เอาไปฉิบ คือแสดงว่าอาจารย์มันโง่กว่าลูกศิษย์ ลูกศิษย์เขามีความฉลาดกว่า เขาทำได้รวดเร็วกว่า

เป็นอันว่าฉันไม่ได้พิจารณาเขา ฉันดีใจที่ผลที่ฉันให้เขา ทำผลได้รวดเร็ว

เหมือนกับพ่อแม่มอบทรัพย์สินให้แก่ลูก ถ้าลูกทำได้ดีกว่าพ่อแม่ ทำได้ผลเร็วกว่าพ่อแม่ทำ พ่อแม่ก็ดีใจ ฉันก็มีความรู้สึกอย่างนั้น

สำหรับอาโลกกสิณก็ดี โอทาตกสิณก็ดี หรือเตโชกสิณก็ดี ถ้าทำเข้าถึงอุปจารฌาน หมายความว่าจับภาพนิมิตได้คงที่ แต่มันเป็นภาพตามเดิม

ต่อมานิมิตนั้นได้คล้ายตัวไปมีประกายแจ่มใสขึ้น สดสวย มีอาการหนึ่งปรากฏ มีความสดสวยปรากฏเป็นพิเศษ อารมณ์ใจเยือกเย็นสบาย ชื่อว่าถึง **อุปจารสมาธิ**

เวลาทำอยู่มันไม่เมื่อยมันไม่ปวด มีความสุขบอกไม่ถูก อย่างนี้เรียกว่าเข้าถึงสุข แต่ยังไม่ถึงเอกัคคตา ยังไม่ถึงปฐมฌาน

ขนาดนี้ถ้าคนปฏิบัติมีความฉลาดก็เริ่มฝึกทิพจักขุญาณได้แล้ว ทิพจักขุญาณนะถ้าเราไม่มีวาสนาบารมีมาในชาติก่อนนะ มันต้องฝึกกันใหม่

แต่คนที่เขามีวาสนาบารมีเคยได้มาแต่ชาติก่อน พออารมณ์จิตเป็นสมาธิมันก็ปรากฏเลย เพราะเป็นของเก่า

อันนี้จำกันไว้ด้วยนะ อย่าไปวัดกันว่าคนนั้นทำไม่ได้เร็ว คนนี้ทำไม่ได้ช้า เพราะเราเคยสร้างของเรามาก่อนหรือเปล่า

ทิพจักขุญาณ

ถ้าเราไม่เคยสร้างมาก่อนเวลาจะฝึกมันก็ได้ช้า ถ้าเราสร้างมาก่อน พออารมณ์จิตถึงอุปจารสมาธิทิพจักขุญาณมันปรากฏ

มีวิธีฝึกสำหรับคนที่ไม่เคยได้มาในชาติก่อน เมื่อถึงอุปจารสมาธิ จับภาพนิมิต เมื่อจับภาพนิมิตอยู่แล้วก็เอาจิตเพิกภาพนิมิตเสีย

คำว่าเพิกหมายความว่าให้สลายตัวไป โดยกำหนดในใจ ว่าขอภาพกสิณนี้จงหายไป แล้วภาพนรก ภาพสวรรค์ ภาพพรหมโลก ภาพพระนิพพาน ภาพคนที่ตายไปแล้ว หรือใครที่ไหนก็ตามที่เราต้องการจะรู้ของปรากฏแทน

เพียงเท่านี้ภาพที่ปรากฏในจิตมันจะหายไป แล้วภาพนั้นจะปรากฏแทน เราจะรู้สภาพของนรก เปรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉาน

หรือว่าคนที่อยู่ในที่ไหนก็ตาม หรือเขาตายไปแล้วก็ตาม เราจะได้ตามกำลังของจิต ถ้าจิตเข้าถึงฌาน

ตอนจิตเข้าถึงอุปจารสมาธินี้มันก็เห็นไม่ชัด เห็นกันไม่ถนัด เวลาจะพูดจากัน คำสองคำมันก็จะหายไป จะต้องตั้งอารมณ์กันใหม่ ถ้าเข้าถึงฌาน

เมื่อถึงฌานที่ ๔ แล้วเราก็ฝึกการทรงฌาน จับนิมิตไว้ให้ได้นานๆ อย่างที่หลวงพ่อบานทำ

แล้วต่อจากนั้นไปถ้าเราอยากจะรู้เรื่องอะไร เมื่อจับนิมิตได้นานแล้วก็คลายจิตออกมา

อธิษฐานจิตว่าภาพสิ่งนี้จะหายไป ภาพสิ่งนั้นๆ จงปรากฏ เท่านี้ภาพนั้นๆ ก็จะปรากฏแจ่มใส คุยกันได้ตามสบายเหมือนเราคุยกัน

นี่ตรงนี้แหละที่ท่านบอกว่าคุณยังพูดไม่ครบ ของจริงของเรามีแต่ว่าเวลานี้คนจริงของเราไม่ค่อยมี ท่านว่าอย่างนั้น นี่สมเด็จท่านว่านา

ท่านบอกว่าคนจริงไม่ค่อยมี ถึงแม้ว่านักบวชที่บวชเข้ามาในพุทธศาสนาก็ตาม บวชเข้ามาแล้วตั้งหลายๆ ปีเขาไม่ค่อย

จะจริงเหมือนกัน เขามักจะเกาะตำรากันเสียหมด

ถ้าเกาะตำรากันมากเพียงใด คำสอนของมันก็สลายตัวเร็วเท่านั้น นี่เป็นคำปรารภของสมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้า

ท่านบอกว่าไหนๆ ลูกหลานของคุณเป็นคนมีบารมีดี อย่างน้อยก็เข้าถึงชั้นอุปบารมีแล้ว ไม่มีหรอก ต่ำกว่านั้นไม่มี จำให้ดีนะลูกหลานที่รัก นี่ท่านชมมาเองนะ

ท่านบอกว่าลูกหลานของคุณจะอย่างเลวที่สุดเข้าถึงอุปบารมีแล้วทั้งหมด แล้วก็นอกจากนั้นที่เข้าถึงปรมัตถบารมีใกล้จะครบถ้วนก็มีอยู่มากไม่น้อย

คำว่าไม่น้อยนี้เป็นพหูพจน์นะ หมายความว่าไม่ใช่หนึ่ง เกินกว่าหนึ่งที่มีอยู่มาก

ฉะนั้นเมื่อลูกหลานของคุณมีบารมีอย่างนี้ เขาพอจะรับฟังได้ก็ให้เขาฟังไว้

สำหรับคนอื่นที่เขายังไม่ถึง เขายังเกาะตำรากันอยู่ เขารับฟังแล้วเขาไม่เชื่อกี่ช่างเขา เราไม่มีอำนาจจะไปโปรดคนทั้งโลกได้ นี่จำไว้นะ อาโลกกลิณก็ขอทวนกันแค่นี้

ท่านบอกให้ท่านก็ทำ ผู้ฟังทั้งหลาย ไม่เชื่อเชิญลองเชิญพิสูจน์ด้วยการปฏิบัตินะ

อาตมานะขอเอาตัวเข้ายืนยัน ขอเอาตัวเองเข้ายืนยันว่าคำสอนของพระพุทธเจ้าเป็นเรื่องจริง ที่คนที่ทำได้จะเห็นผลจริง ถ้า

ฉบับธรรมทาน

ฉัหมวิโมกษ์

ไม่ทำอันนี้ก็ไม่วายด้วยนะ

เอาแต่ตำราหรือคำคนอื่นเขามาคุยกันนะ ขอโทษเถอะ อย่าหาว่ารังเกียจเลย ไม่อยากฟังเสียงนะ คนไม่เอาไหนนี่ไม่อยากฟังเสียง เพราะฟังไปมันก็ไร้ประโยชน์ เสียเวลานอน เสียเวลาพักผ่อน เสียเวลาคิด การงานอย่างอื่น

พูดกับคนไม่ทำนี่พูดเท่าไรมันก็ไม่รู้เรื่อง ความจริงเรื่องของกลืนเป็นของง่าย ไม่ใช่ของยาก

อาโลกกลืน

โดยเฉพาะอย่างยิ่งอาโลกกลืน เป็นกลืนกลาง เป็นกรรมฐานกลาง คนที่มีอุปนิสัยแบบไหนก็ตามทำได้หมด ขอเชิญทำกัน ขอเชิญพิสูจน์กันด้วยการปฏิบัติ เอากันจริงๆ ก็เดือนก็วันได้นั้น พยากรณ์ไม่ได้

ถ้าพ่อเจ้าประคุณชี้เกียจกันละก็ ร้อยปี ร้อยเดือน ร้อยวัน มันก็ไม่ได้

ถ้าขยันจริงๆ ก็ไม่เกิน ๗ วัน ตั้งอารมณ์ให้ถูก รักษาอารมณ์ให้คงที่ จับนิมิตให้ได้ แค่อุปจารสมาธิมันไม่ถึงทางอึ้ง ไกลไม่ถึงปลายนิ้วก็อ้อย

อารมณ์สมาธิที่เล็กน้อยเท่านี้เป็นของเด็กๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งฌานโลกีย์ทั้งหมด เขาเรียกกันว่าของเด็กๆ ไม่ใช่เรื่องที่คนในโลกจะมากล่าวว่าไม่ใช่วิสัยที่ฉันจะทำได้

คำว่าฌานโลกีย์เป็นเรื่องของคนทุกคนทำได้ ถ้าเกิดมาแล้วมีสิทธิ์ทำได้ทุกคน เราเป็นชาวโลกใช้ไหม

ท่านทั้งหลายก็จะตอบว่าใช่

ในเมื่อเราเป็นชาวโลกแล้ว สมบัติที่มันเกิดในโลก สมมุติว่าน้ำนี่เราจะอาบมันได้ไหม เราจะกินมันได้ไหม เขาไม่มีไว้สำหรับพระมหากษัตริย์หรือกษัตริย์หรือน้ำนี่จะทุกคนอาบได้กินได้ แม้แต่สัตว์เดรัจฉานก็อาบได้กินได้

นี่อาหารที่เราจะเคี้ยวกินเข้าไปอย่างถูกไม้ข้าวปลาอาหารต่างๆ นี่เราจะกินได้ไหม เรามีไว้เฉพาะพระมหากษัตริย์หรือว่าพวกเรด้วย

ตอบกันไม่ยากว่า คนทุกคนในโลก มีสิทธิ์กินได้เหมือนกัน ข้อนี้มีอุปมาฉันใด ฌานโลกีย์ก็เหมือนกัน

วันนี้ฉันจะพูดหนักไปหน่อยนะ เพราะว่าท่านสั่งให้ทำนี้ ยี่ห้อของฉันมันก็เป็นอย่างนี้ ถ้าทำกันละก็ นี่ดีว่ามันแก้เสียแล้วนะ เสียมันแห้งเสียแล้ว

สมัยก่อนละไม่ต้องหрок ตวาดหมา หล่นได้ถูตายไปหลายตัวแล้ว เดียวนี้โรคกระเพาะมันมาตดเสียงเสีย ไม่ยั้งจันละก็ไม่ต้องหрок

เรื่องตวาดนี้น่าดู เวลาพูดกับคนนี้ นิมมนวลน่ารัก แต่เวลาตวาดไปอีกคนหนึ่ง คนละพวก เสียงดังแล้วก็เสียงกระโชก

โศกฮาก มันเป็นยี่ห้อยักษ์ติดมา

นี่ท่านท้าวเวสสุวัณและบรรดายักษ์
ทั้งหลายยื้มกันเป็นแถว ท่านมากันแล้วนา
ท่านมาคอยเตือนจิต มาล้อมกันทั้งหมด
มาอยู่ข้างหน้าข้างหลังข้าง ทางพระบ้าง
ครูบาอาจารย์ทั้งหลาย ลุงพุฒิกี่มา ลุงพุฒิ
นั้นนั่งติดเลยนะวันนี้

ลุงพุฒิบอกว่า แหม..ชอบพูดให้ลูก
ให้หลานฟังละชอบมาก เพราะแกเป็นคนอยู่
ต้นทางนี่ ถ้ามันพลัดลงไปแล้วก็ไม่รู้จะทำ
ยังไง

ความรักลูกความรักหลานนี่ ถึงแม้
จะเป็นผีเป็นเทวดาแล้วยังห่วงอยู่ อดรัก
ไม่ได้ นี่เป็นธรรมดาณะลูกนะ

แกพยักหน้าแล้วก็ยื้ม ว่าไงลุง อ้อ..
ยังห่วงไอ้เรื่องเขาอยู่หรือ ช่างเถอะ เขา
ใส่เขาให้ก็ดีแล้ว เขาไม่ใส่เขี้ยวก็บุญตัวแล้ว
ถ้าเขาใส่เขี้ยวยักษ์ก็ยิ่งดี ถ้าเขาใส่เขี้ยวหมา
ละชวยเลย หัวเราะใหญ่ ลุงพุฒิหัวเราะ
ใหญ่

บอกว่าถ้าเขาใส่เขี้ยวยักษ์ไม่เป็นไร
เป็นบุญตัว ถ้าใส่เขี้ยวหมาละก็แย่ หัวเราะ
ชอบใจบอกว่า เออ..ไอ้เด็กๆ มันล้อเรา
ช่างมันนะ ลุงใจดีไม่ใช่รี

แกบอกว่าไม่เป็นไรหรอก ไม่ได้ว่า
มันหรอก มันก็ทำไปอย่างนั้นแหละ มัน
นึกยังงั้นมันก็ทำกันไป

เอ้า..มาเข้าเรื่องกันต่อไปนะ นี่เรื่อง

อาโลกกลืนว่ากันหมดแล้วสิ มาเข้าเรื่อง
ของหลวงพ่อบานต่อนะ

กลืนสี่ ๔ อย่าง

หลังจากนั้นมาเมื่อหลวงพ่อบานฝึก
อาโลกกลืน อาภาสกลืนเสร็จ ก็เหลือกลืน
อีก ๔ อย่าง คือ ปิตกกลืน สีเหลือง
แล้วก็ นีลกกลืน สีเขียว โอทาตกลืน สีขาว
โลหิตกกลืน สีแดง

นี่กลืนทั้งหลายเหล่านี้ว่ากันเรื่องสิ
นะ กลืนสีเหลืองนะมีอานุภาพอย่างนี้ ถ้า
เราต้องการอะไรก็ตามให้เป็นสีเหลืองหรือ
สีทอง เราบั่นดาลได้เลย

สีเขียวก็เหมือนกัน ถ้าที่ใดสว่างอยู่
เราใช้กลืนสีเขียวเข้าบังดับ มันจะมืดตื้อ
ไป หรือว่าต้องการของอย่างอื่นที่มันมีสี
อื่น ถ้าต้องการให้มันมีสีเขียวละก็ทำได้
แล้วกลืนสีแดงก็เหมือนกัน กลืน
สีขาวก็เหมือนกันนะ

ที่นี้วิธีทำมันก็ไม่ยาก ไปเปิดตำรา
ดูดีกว่านะให้ไปแล้วนี่ พูดไปแล้วก็จำไม่
ได้หรอก ป่วยการ มันของง่าย ๆ

กรรมฐานนี้แหละลูกหลานนะ หลวง
พ่อบานท่านบอกว่า เวลาฉันพูดนี้ หมายถึง
ถึงหลวงพ่อบานเองนะคำว่าฉันนะ

ท่านบอกว่า คุณเอี้ยกรรมฐาน ๔๐
กองนี้ เวลาฉันพูดมันก็ง่าย คล้ายๆ กับ
ขนมเปี๊ยะทำด้วยปาก ละเลงแะๆ

ฉบับธรรมทาน

— ธรรมวิโมกข์ —

ประเดี๋ยวก็เสร็จ

แต่เวลาทำจริงๆ นะมันยากนะลูกนะ แต่มันก็ยากตอนต้นเท่านั้นนะ จะเป็นกรรมฐานกองใดก็ตาม ถ้าเราทำได้ถึงฉาน ๔ เพียงกองเดียว

แล้วก็พยายามรักษาอารมณ์ของฉาน ๔ ให้ได้ ตั้งไว้ให้ได้นานๆ ต่อไปกรรมฐานอีก ๓๙ กอง คุณอย่าไม่ต้องห่วงหรรอกสามเดือนเท่านั้นล้มนอนหมด

นี่แสดงว่าท่านบวชพรรษาแรกกรรมฐาน ๔๐ ที่พระพุทธรเจ้าทรงสอน ท่านพิสูจน์หมดเลย ยากไหม ฉันไม่เห็นมันจะยากตรงไหน

ฉันเคยบอกแล้วว่าถ้าเราอ่านหนังสือออก หนังสือ ๔๐ เล่ม เล่มเล็กๆ บางๆ หนาประมาณ ๑๐ หน้า ถ้าเราอ่านเล่มใดเล่มหนึ่งมันออกเสียแล้วนะ เราเรียนในตอนต้นฝึกมาอ่านออก เล่มต้นอ่านออกหมดแล้ว อีก ๓๙ เล่มมันก็อ่านออกเหมือนกัน ไม่เห็นมีอะไรยาก

กรรมฐาน ๔๐ กองก็เหมือนกันแหละ อย่างเรื่องกลินก็เหมือนกันนะ นักปฏิบัติพระกรรมฐานนะ พอพูดเรื่องกลินละบางคนทำตาโต บอก แหม..นี่เล่นกลินเชียรวี

ฉันฟังแล้วสลดใจ ของธรรมดาๆ ทั้งหลายเท่านั้นแหละ ทำไมมาพูดกันให้เป็นของยากเป็นของหนัก สร้างความท้อแท้ให้

แก่นักปฏิบัติที่หวังความดี

นี่เป็นอันว่าจบการฝึกกรรมฐาน เรื่องการเรียนหมอของหลวงพ่อบานดีกว่า เมื่อหลวงพ่อบานฝึกกลินเสร็จ ท่านก็ย้ำทำกรรมฐานอีก ๓๐ กองจนเสร็จ

ในระหว่างเสร็จแล้วนี่แหละ หลวงพ่อส่นก็ใช้ให้หลวงพ่อบานเป็นหมอแทน ตอนนั้นหลวงพ่อส่นเป็นประธานแล้ว คนใช้จะไปจะมาเป็นหน้าที่ของหลวงพ่อบาน

เออละลิ เป็นทั้งหมอยา หมอลับ หมอน้ำมันต์ หมอน้ำมันต์แช่ หมอเสกหมาก ว่ากันไปตามเรื่องตามราว

แล้วหลวงพ่อส่นก็คอยให้จังหวะ ถ้าคนใช้คนไหนลั่นแห้งๆ เข้ามา หนาวจัดเป็นไข้มาลาเรีย บอก.. คุณปานไปเปาเขาให้หายหนาวลิ

แต่ความจริงวิธีการอย่างนั้นจะไม่เป่าก็ได้ นึกให้มันหายหนาวก็ได้ แต่ชาวบ้านเขาจะหาว่าอวดฤทธิ์ ก็เลยใช้เป็นบทของคาถาเข้าบังเสีย

หลวงพ่อบานท่านก็บอก ปานเอ๊ย..ไปนั่งทางหัวนอนคนไข้ลิ ทางหัวเขานะ แล้วก็เป่าลงไป ๓ ที บอกให้เขาหยุดสั่นให้เขาหยุดหนาวเสียเดี๋ยวนี้ มันจะได้พูดกันรู้เรื่อง

หลวงพ่อบานก็ต้องเข้าเตโชกลิน เวลาเข้าตั้งท่าหรือเปล่า เปล่า ไม่ได้ตั้งท่าหรรอก นั่งอยู่ยั้งงั้น เขานึกปั๊บก็ได้แล้ว

— ธรรมวิโมกข์ —

เขาคล่องนี้ ก็เป่าลงไป

แต่อธิษฐานว่า ขออำนาจเตโชกลืนไฟนี้จงทำให้ร่างกายของคนไข้อยู่แล้ว ก็เป่าลงไป ๓ ที คนไข้ก็หายสิ้น

ว่าไง..หมอนิด ยังงี้ดีไหม หายสิ้นแล้วมันก็ร้อนขึ้นมา

ถ้าคนไข้คนไหนร้อนกลุ่ม หลวงพ่อส่นก็บอกว่า ปานเอ๊ย..ไปเป่าให้เขาหายร้อน หายกลุ่มนะลูกนะ

หลวงพ่อบานก็ทำอย่างนั้น นี่เป็นการเรียนหมอ ฝึกวิชาหมอไปในตัวเสร็จ

แล้วการเรียนวิชามอนี้ก็เป็นของง่าย เพราะว่าพอลอกลิ้นเข้าไปแล้วไม่มีอะไรยาก มันแบบคนที่เป่ามหาเศรษฐีใหญ่ มีเงินใช้ไม่หมด จะต้องการอะไรราคาเท่าไรก็ได้ ตามต้องการ

หรือว่าคนมีกำลังมาก ของจะหนัก ลักเท่าไรก็ยกไหว นี่ก็เหมือนกัน แล้วในด้านฉานต่างๆ

หลวงพ่อบานเรียนจบถึงอรุณฆานภายในปีแรก หมายความว่ากรรมฐานนี้ถ้าได้ถึง ๔๐ กอง แล้วก็ได้อรุณฆานเป็นสมบัติ ๘

ตอนนี้พอออกพรรษา หลวงพ่อส่นก็เรียกมาอบรมในการธุดงค์ บอกว่าถ้าจะให้ดีละก็ ต้องออกธุดงค์กัน แต่ว่าเวลาออกธุดงค์ท่านปล่อยเดี่ยวเลย

ท่านบอกว่าไม่ต้องกลัวหลงหรือ

ถ้ากลัวหลงละนึกถึงฉัน คิดว่าฉันจะหลงให้นึกถึงฉัน

นี่ลูกหลานคงจะสงสัยว่าเรื่องอภิญญา หลวงพ่อบานฝึกขนาดไหน คล่องทุกอย่างเลย ๓ เดือนเท่านั้น ไม่ต้องบอก ไปอ่านในอภิญญา ๖ เกอะ คล่องทุกอย่าง

แล้วญาณต่าง ๆ ในอภิญญา ๖ ในวิชา ๓ ได้คล่องหมด นี่เป็นไง คนเขาเอาจริงกันนะ

ออกธุดงค์

หลวงพ่อบานท่านบอกว่าเวลาท่านไปธุดงค์ บางครั้งท่านรู้สึกที่ท่านไม่รู้จะไปทางไหน ท่านเข้าป่าลึกเหมือนกัน

หลวงพ่อส่นสั่งหลวงพ่อบานไปธุดงค์นะ สั่งให้เข้าป่าลึกเลยนะ ไปดงกันจริงๆ

ไม่ใช่ธุดงค์แบบสมัยนี้นะ ฉันสะสมสะสมเสียเหนื่อยเกินไป เทียวได้ปักกลดกันตามกลางเมืองหลวงบ้าง ข้างตลาดบ้าง ใกล้บ้านบ้าง ใกล้ห้องแถวบ้าง ดีไม่ดีปักใกล้ๆ กับเสาเรือนเขาบ้าง มันไม่ถูกต้องอะไรหรอก

บางทีไปธุดงค์ก็แถมไปรับเงินรับทองเขาบ้าง ไปบอกบุญเขาบ้าง เขาถวายจตุปัจจัยหรือสิ่งมีค่ารับเอาไป แบบนี้ใช้ไม่ได้ ไม่ควรสนับสนุน

แต่ถ้าเป็นเรื่องจำเป็น ท่านยังเข้าป่าไปไม่พ้นหมู่บ้าน ไปถึงบ้านเขาก็ไปปักกลดเป็นที่อาศัย แล้วเวลาปักกลดก็ไม่ใกล้

ฉบับธรรมทาน

ฉัหมวิโมกษ์

กว่า ๑ กิโล ถ้าสถานที่มี

หรืออย่างน้อยก็ใกล้เคียงอย่างนั้น และใกล้บ้านเขาห้ามนี้ ๑ กิโลพอดีๆ ไม่เป็นไร อันนี้ละก็ควรสนับสนุน ปักแล้ว ท่านก็ไป เข้าขึ้นท่านก็ลาไป ยังจึงควร

แบบมาแจกตะกรุดพิสมร พระเครื่อง บอกบุญ รับเงินรับทอง แบบนี้ฉันว่าไม่ควรให้อะไรเลย ทำพระศาสนาเสื่อม ไม่ไหว พวกนี้เลวเต็มที

แล้วยังไงก็ไม่รู้ละ เวลานี้เขาก็เป็นอะไรต่ออะไรกันเยอะ ทำไมเขาไม่มองดูพระวินัยด้านนี้กันเสียบ้างก็ไม่รู้ ปล่อยกันเลอะเทอะ เป็นอันว่ายากเหลือเกิน

ถ้าพวกนี้ไปทำชั่วเขาก็ว่าพระพุทธศาสนาไม่เป็นเรื่อง โน่น..ไปกระทบกระเทือนพระพุทธเจ้าเข้า ไม่มีใครเขาเดือดร้อน

เรื่องกระทบกระเทือนพระพุทธเจ้านี้ ไม่มีใครเขาเดือดร้อนจริงๆ สลดใจเหลือเกินนะลูกหลานนะ ช่างเขาเถอะนะ เห็นเขาทำอย่างนั้นก็อย่าไปนึกตำหนิเขา ปล่อยเขา ใจเราจะได้ไม่มัวหมอง

เมื่อเราไม่เสื่อมใสเราก็เลยไปเสีย แต่ว่าฉันนะไม่เห็นด้วยจริงๆ นะ ฉันไม่เคยหาकिनนะอีแบบนี้ คำสั่งสอนในพระไตรปิฎกก็ไม่มีแบบนี้

ทำไมปล่อยกันเลอะเทอะมากก็ไม่ทราบ ปล่อยกันเกินพอดี เมื่อกันมั่ง คนดูเมาเสียละมั้ง ถ้าเมื่อกี้เลยมองไม่เห็นใคร

ว่างๆ สร้างเมื่อกันสักหน่อยดีไหม เลิกเมื่อกันสักนิดดีไหม

เมื่อกี้เมื่อกี้ เมื่อกี้เมื่อกี้ เมื่อกี้เมื่อกี้ เมื่อกี้เมื่อกี้ เมื่อกี้เมื่อกี้ เลิกเมื่อกันสักพักดีไหม มาขัดเกลากิเลส หาทางละ **สังโยชน์** กันดูบ้าง หรือว่าหาทางทรงฌานละสังโยชน์กันดูบ้าง จะดีไหม ชาวบ้านจะได้พบผ้าสะอาดกันเสียที

คนเมื่อกี้มันสกปรก ใครเขาเมื่อกันบ้าง รัฐบาลตั้งโรงเหล้าเอง ท่านก็ไม่ได้บังคับว่าให้พระกินเหล้า ใครจะกินหรือไม่กินท่านไม่ว่านะ

ที่ท่านตั้งเองก็เพราะว่า เห็นเขากินกันอยู่แล้ว ก็เลยหาทางเก็บภาษีให้มันเป็นประโยชน์เป็นรายได้ นั่นเป็นความดีของรัฐบาล

แต่พวกเราไม่ได้กินเหล้านี้ เมาอะไรกัน น่าสลดใจจริงๆ นะ ว่างๆ เอาพระไตรปิฎกมาอ่านออกวิญญูกันบ้างไม่ดีกว่า ชาวบ้านเขาจะได้รู้ของจริง

เอาถ้อยคำที่เราแต่งขึ้นมาอ่านบางทีก็กลายเป็นเอาโคลนไปพอกเพชรเข้าให้ ชาวบ้านเลยไม่เข้าใจไม่เห็นเนื้อแท้ของเพชร

(โปรดติดตามอ่านต่อในฉบับหน้า)

คำสอนที่สาขลม

ปี ๒๕๓๓

ตอนที่ ๑๕

(๑๔ พ.ค. ๓๓)

โดย..หลวงพ่อพระราชพรหมยาน

พิสูจน์อักษร : กชกร ใบไม้

...โดยเฉพาะอย่างยิ่งให้มีศรัทธา
คำว่าศรัทธาคือความเชื่อ

เราเชื่อว่าพระพุทธเจ้าดีจริง เชื่อพระ
ธรรมคำสั่งสอนพระพุทธเจ้าดีจริง เชื่อว่า
พระอริยสงฆ์ดีจริง

ถ้าเรามีความมั่นคงอย่างนี้ ทุกคน
ไม่ลงนรก

ที่นี้การเชื่อว่าพระพุทธเจ้าดีจริง
พระธรรมดีจริง พระอริยสงฆ์ดีจริง เป็น
ความดีที่ควรทำให้เป็นประจำใจ

คือทุกวันก่อนจะหลับนึกถึงพระพุทธ
เจ้า นึกถึงพระธรรม นึกถึงพระอริยสงฆ์
เมื่อตื่นใหม่ๆ นึกถึงพระพุทธเจ้า
นึกถึงพระธรรม นึกถึงพระอริยสงฆ์

อย่างนี้ท่านถือว่ามีอนุสสติ ๓ อย่าง
เป็นฌาน

ถ้าเรามีอนุสสติ ๓ อย่างนี้ทุกวัน
เป็นฌาน คือเป็นประจำ ก็ไม่ลงนรก

สุปติภูจิตเทพบุตร

โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนที่เขาไม่เคย
เคารพพระพุทธเจ้ามาก่อน อย่าง **มัญญุกุณฑลี
เทพบุตร** ความจริงท่านไม่เคยเคารพพระ
พุทธเจ้า

อีกคนหนึ่งก็คือ **สุปติภูจิตเทพบุตร**
คือนอกจากไม่เคารพพระพุทธเจ้าแล้ว ไม่
เคารพความดีทุกอย่าง คืไม่เคยรักษา
ทานไม่เคยให้

เรื่องการยกมือไหว้พระพุทธเจ้าไม่
ต้องพูดกัน สิ่งที่ท่านทำเป็นปกติเป็นฌาน
ก็คือ

๑. ปาณาติบาต วันดีไม่ละ วันพระ
ไม่เว้น

ฉบับธรรมทาน

ธัมมวิโมกข์

๒. อทินนาทาน ครอบงำ

๓. กาเมสุมิฉฉาจาร ครอบงำ

๔. มุสาวาท ครอบงำ

๕. สุราเมรัย ครอบงำ

แล้วก็นอกจากนั้น ยังไม่เคารพในสิทธิ
ต่างๆ นอกจากนั้นอีกมาก

สำหรับบ้านของสุปติฏฐิตเทพบุตร
ความจริงชื่อนี้เป็นชื่อสมัยที่เป็นเทวดา

แต่ว่าสมัยเป็นคนก็ไม่ทราบชื่อ
อะไรเหมือนกันเพราะบาลีไม่ได้บอก

ในกาลต่อมาเมื่อเธออายุแก่เข้า มี
ภรรยา มีบุตรธิดา มีลูกหญิงลูกชายเยอะ
เยอะ ฐานะก็ดีเป็นคหบดี รวยมากๆ

เมื่ออาการป่วยหนักเข้ามา เวลามัน
ใกล้จะตาย เวลาใกล้จะตาย ทุกขเวทนา
มันก็มาก

แกก็นั่งมองเมีย นั่งมองลูกชาย มอง
ลูกสาว มองทรัพย์สิน

คิดว่าคนทุกคนนี้เขาหวังเราทั้งหมด
แต่ว่าไม่มีใครสามารถจะแบ่งทุกขเวทนาไป
จากเราได้เลย

ในเมื่อทุกขเวทนามันเกิดหนัก ทีหลัง
ก็นึกถึงพระพุทธเจ้า

นึกให้พระพุทธเจ้ามาช่วย

พระพุทธเจ้าไปเมืองนั้น เดินบิณฑบาต
ผ่านหน้าบ้านทุกวัน ไม่เคยยกมือไหว้

แต่วันนั้นจวนตัวเข้าก็คิดว่า เขาถือ

กันว่า พระสมณโคดมมีเมตตา ไม่เลือก
ว่าบุคคลผู้ใด

วันนี้เราขอตั้งใจอาราธนาพระสมณ
โคดมมาช่วยให้หายจากโรค

ขณะที่นึกถึงอยู่ แกเจ็บมาก ก็นึก
มาก ในที่สุดขณะนึกอยู่แกก็ตาย ตายจาก
ความเป็นคน แต่โทษตาคนนี้นักเหลือเกิน

คือความดีไม่ปรากฏ แต่มีความชั่ว
อย่างเดียว แต่ว่าอาคัยที่นึกถึงพระพุทธเจ้า
ตอนก่อนที่จะตาย

เพียงแค่นึกถึงว่าอยากจะให้มารักษา
โรค ไม่ได้มีความเลื่อมใสอย่างพวกเรา

พวกบรรดาญาติโยมพุทธบริษัทที่ดี
กว่าหลายแสนเท่า ถึงแม้จะบาปบ้าง อะไร
บ้างก็ตาม ยังดีกว่าเยอะ

อำนาจพุทธานุภาพ

แล้วด้วยอำนาจพุทธานุภาพก็เป็น
ปัจจัยให้สุปติฏฐิตเทพบุตร ตายจากความ
เป็นคนไปเกิดบนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์เทวโลก

ในเมื่อแกเป็นคนมีความประมาท (คำ
ว่าประมาทก็หมายความว่าไม่ตั้งใจทำความ
ดี ไม่นึกถึงความดี) เวลาที่ไปเป็นเทวดา
ก็เป็นเทวดาประมาทเหมือนกัน เขาเรียก
เทวดาพาล

คำว่าพาลนี่แปลว่าโง่

เมื่อตายจากความเป็นคนแล้วไปเกิด
เป็นเทวดา มีวิมานทองคำเป็นที่อยู่ มีนาง

ธัมมวิโมกข์

ฟ้าหนึ่งพันเป็นบิรวาร

แล้วบิรวารเขาไม่ทะเลาะกันนะ ดึกว่า
เมืองมนุษย์ก็เป็นอันว่าแก่ก็เฟลิตเฟลินในกามคุณ
ในความอยู่เป็นสุข เพราะความเป็นทิพย์**เทวดาหมดบุญ**ต่อไปมาในสมัยนั้น พระพุทธเจ้าเสด็จ
ไปโปรดพระพุทธรูปมารดาที่ดาวดึงส์เทวโลก
ก็มีเทวดาองค์หนึ่ง ชื่อจรีงๆ ก็ไม่ทราบ
เหมือนกัน แต่ตามบาลีให้ชื่อตามจริยาของท่านท่านหนึ่งฟังเทศน์ประเดี๋ยวหนึ่งท่านก็
เหาะไปประกาศ ประกาศทั่วดาวดึงส์ว่าท่านทั้งหลายเวลานี้พระพุทธเจ้าเสด็จ
ขึ้นมาเทศน์โปรดพระพุทธรูปมารดาที่บัณฑุกัมพลศิลาอาสน์ ขอทุกท่านไปฟังเทศน์
ต่ออนุญบาร์มีจากพระพุทธเจ้าเทวดาทั้งหลายเมื่อทราบก็ต่างคนต่าง
มา ทั้งเทวดาทั้งนางฟ้าก็เต็มบัณฑุกัมพล
ศิลาอาสน์ทีนี้พอท่านเหาะไปถึงวิมานของสุปติภู
จิตเทพบุตร สุปติภูจิตเทพบุตรมีบุญเป็น
เทวดาได้แต่เล็กน้อยทั้งนี้ เพราะตอนต้นทำแต่ความชั่ว
ความดีมีประเดี๋ยวเดียว คือก่อนที่จะตาย
เขาก็เป็นเทวดาได้

ถ้านับเวลาในเมืองมนุษย์มันก็หลาย

ร้อยปี ถ้านับเวลาในสวรรค์มันก็ไม่กี่วัน

พอเหาะไปถึงวิมานของสุปติภูจิต
เทพบุตรก็เห็นว่าวิมานเศร้าหมอง เครื่อง
ทิพย์ของเทวดาก็เศร้าหมองตามธรรมดาของเทวดาถ้าเครื่องทิพย์
เศร้าหมองอย่างหนึ่ง เหนือไหล่จากรักแ
อย่างหนึ่ง นั่นแสดงว่ากำลังจะตาย**ชวนไปฟังเทศน์**ท่านอากาศจรรย์ก็กล่าวว่า ใครเป็น
เจ้าของวิมานนี้ เวลานี้พระพุทธเจ้าเสด็จมา
โปรดถึงสวรรค์ชั้นดาวดึงส์แล้ว อยู่ที่
บัณฑุกัมพลศิลาอาสน์ ทำไมจึงมีความ
มัวเมาอยู่ ไม่ไปฟังเทศน์พระพุทธเจ้าเพื่อ
ต่ออนุญบาร์มีแล้วสำหรับท่านเจ้าของวิมานนี้ ไม่
เกิน ๗ วัน ท่านต้องจุติจากความเป็น
เทวดาพอสุปติภูจิตเทพบุตรฟังอย่างนั้นก็
ตกใจ ก็มองดูตัวเอง เห็นว่าเครื่องทิพย์
เศร้าหมอง แสดงว่าความตายจะมาถึงประการที่สอง เห็นเหนือไหล่จากรักแ
ตามธรรมดาเทวดานางฟ้าไม่มีเหนือ ก็รู้ตัว
ว่าต้องตายแน่**กรรมชั่วที่รอให้ผล**ทีนี้ในฐานะที่มีความเป็นทิพย์ คือ
จิตเป็นทิพย์ ร่างกายเป็นทิพย์ ก็อยากจะ

ฉบับธรรมทาน

— ธรรมวิโมกข์ —

ทราบว่ถ้าเราจุติจากความเป็นเทวดา เรา
จะไปเกิดที่ไหน

ก็ทราบถึงบุญบารมีเก่า คือโทษ
ปาณาติบาตก็ดี อทินนาทานก็ดี กาเมสุมิจจา-
จาร มุสาวาท สุราและเมรัย นำท่านลง
อเวจีมหานรกสิ้น ๑ กัป

พ้นจากอเวจีมหานรกแล้ว ต้องขึ้น
มาอีก ๗ ขุม ผ่านบริวารละ ๔ ขุม แล้ว
ก็ต้องผ่านยมโลกียนรกอีก ๑๐ ขุม

มาเป็นเปรต ๑๒ จำพวก มาเป็น
อสุรกายอีกนับเวลาไม่ได้ ต่อมาก็มาเป็น
สัตว์เดรัจฉาน

เป็นสัตว์เดรัจฉานทุกประเภทตาม
จำนวนที่ฆ่ามา คือฆ่ามากี่ตัว ก็เป็นสัตว์
ประเภทนั้นเท่านั้นครั้ง

รวมความว่าต้องใช้หนี้สัตว์ทั้งหมด
เมื่อใช้หนี้สัตว์หมดแล้ว ก็ต้องสัตว์พิเศษ
เป็นแรงแ้ง ๕๐๐ ชาติ เป็นกา ๕๐๐ ชาติ
เป็นสุนัขบ้า ๕๐๐ ชาติ

หลังจากนั้นก็เกิดมาเป็นคน เป็นคน
ง่อย ๕๐๐ ชาติเพราะโทษปาณาติบาต

กรรมที่ทำให้หูหนวกและตาบอด

แล้วมาเป็นคนหูหนวก ๕๐๐ ชาติ
เพราะเวลาที่เขาฟังธรรมกัน ส่งเสียงกลบ

เวลาญาติโยมทั้งหลายจะเอาเด็กมา
ต้องระวังนะ อย่าส่งเสียงกลบเสียงฟังธรรม
ของเขา

เป็นคนตาบอด ๕๐๐ ชาติ เพราะ
เขาทำบุญทำกุศลไปแล้วแกล้งทำเป็นไม่เห็น

แล้วก็เป็นคนบ้า ๕๐๐ ชาติ เพราะ
การดื่มสุราและเมรัย นี่บารมีเก่านะ

เพียงแค่มองดูว่า ถ้าเราลงจากเทวดา
เราจะเป็นอะไร เมื่อทราบตามนั้น เหยื่อ
ก็ไม่ไหลแค่รักแร้สิ มันไหลทั้งตัวเลย
เทวดามีเหยื่ออัศจรรย์

ก็บอกกับท่านอากาศจรรย์เทพบุตรว่า
ท่านอากาศจรรย์ ฉันถ้าจุติต้องมีสภาพเป็น
อย่างนี้ขอให้ช่วยด้วย

ท่านอากาศจรรย์ก็บอกว่า แกก็เทวดา
ฉันก็เทวดา ไม่มีโอกาสจะช่วยได้ แต่คนที่
จะช่วยเราได้ ก็มีนายเราคนเดียว คือพระ
อินทร์

ถ้าพระอินทร์ช่วยไม่ได้ก็ไม่มีใครช่วย
ได้ แล้วทั้งสองคนก็พากันไปหาพระอินทร์

พระอินทร์ท่านก็บอกว่าขึ้นชื่อว่ากฎ
ของกรรม ฉันก็ช่วยไม่ได้ ฉันก็แค่เทวดา
ถึงแม้จะเป็นนายเธอ ฉันก็เทวดาเหมือน
กัน

แต่มีอยู่ท่านหนึ่งที่พอจะช่วยได้
ถ้าองค์นี้ช่วยไม่ได้ก็หมดทาง นั่นคือพระ
พุทธเจ้า

เทศน์อุณห์สวัชชัยสูตร

ก็พากันไปเฝ้าพระพุทธเจ้า เวลานั้น
พระพุทธเจ้าก็เทศน์อุณห์ธรรมอยู่

ธัมมวิโมกข์

พระอินทร์ก็กล่าวทูลความเป็นมาของ
เทวดาองค์นี้ให้ทราบ

พระพุทธเจ้าก็เห็นด้วยความเป็นทิพย์
ของจิต พระพุทธเจ้าก็ทรงคิดว่า ถ้าเราจะ
แสดงอภิธรรม เทวดาองค์นี้จะพันอบายภูมิ
ใหม่

ท่านก็ทรงทราบว่ายกเทศน์อภิธรรม
เทวดาองค์นี้ไม่รู้เรื่องเลย เพราะบุญบารมี
ไม่ถึง อีกสักครู่เดียวก็ต้องจุติ แล้วก็ลง
ไปเกิดในอเวจีมหานรก

แต่ถ้าถ้าเราเทศน์อุณฺหิสวิชัยสูตรจะ
เป็นที่พอใจของเธอ ถ้าเทศน์จบเธอจะเป็น
พระโสดาบัน

ใครอยากจะฟังเทศน์กัณฑ์นี้บ้างไหม
จ่ายสดมาเลยคนละแสน ไม่งั้นเทศน์ไม่ได้

ได้เป็นพระโสดาบัน

พระพุทธเจ้าก็ทรงหยุดจากการเทศน์
อภิธรรมชั่วคราว มาเทศน์อุณฺหิสวิชัยสูตร

พอจบเทวดาองค์นี้ก็เป็นพระโสดาบัน
เวลานี้ยังอยู่บนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์เทวโลก

ก็รวมความว่าที่สุปติภูมิตุทเทบุตร เป็น
เทวดาได้เพราะนึกถึงพระพุทธเจ้า

แต่ความจริงการนึกของเขา ไม่นึก
เหมือนพวกเรา

พวกเรานึกถึงด้วยความเคารพ ยิ่ง
บรรดาท่านพุทธบริษัทมานั่งทนเมื่อยแบบ
นี้ แสดงว่าเคารพจริงๆ เคารพหนัก อย่าง

พวกเราดีกว่า แต่นั่นเขานึกถึงแค่ช่วยให้
รักษาโรค

พุทธานุสสติ

ที่นี้ในฐานะที่เขานึกถึงพระพุทธเจ้า
เป็นพุทธานุสสติ

คนที่นึกถึงพระพุทธเจ้าอยู่ในชาตินี้จะ
เกิดไปอีกกี่ชาติก็ตาม ไม่พ้นพระพุทธเจ้า

พระพุทธเจ้าองค์นี้นิพพานไปแล้ว
องค์อื่นมาก็ต้องพบท่าน เพราะมีความเคารพ
ในพระพุทธเจ้าอยู่

คำว่าพระพุทธเจ้านี้ก็หมายความว่า
พระพุทธเจ้าเหมือนกัน

ในเมื่อเรามีพุทธานุสสติคือพบพระ
พุทธเจ้าใหม่ ฟังเทศน์จบเป็นพระโสดาบัน

ที่นี้บรรดาญาติโยมพุทธบริษัททุกคน
เมื่อฟังอย่างนี้แล้วก็จะอย่าประมาทในชีวิต

ที่เราคิดว่าเราจะไปนิพพาน ใจเรื่อง
นิพพานนี้เราต้องการ เราจะไปได้แน่หรือ
ไม่แน่นี้เรายังไม่ทราบ

วิธีปฏิบัติ

อันดับแรก หาทายับยั้งไว้แค่เทวดา
นางฟ้า หรือพรหม เอาให้ได้ก่อน

การยับยั้งก็คือว่า ตื่นขึ้นมาตอนเช้า
นึกถึงพระพุทธเจ้า นึกถึงพระธรรม นึก
ถึงพระอริยสงฆ์ด้วยความเคารพ

เอาจริงๆ กันนะ ไม่ใช่เล่นๆ ประ

ฉบับธรรมทาน

ฉัสมวิโมกข์

เดียวเดียวลัก ๒ นาที ก็เสร็จแล้ว

ก่อนจะหลับนึกถึงพระพุทธเจ้า นึกถึงพระธรรม นึกถึงพระอริยสงฆ์ด้วยความเคารพ ทำอย่างนี้เป็นปกติ

เดินทางไปไหนถ้าเกิดกลัวผีขึ้นมา ก็ภาวนาว่า พุทโธ

พุทโธ เป็นพุทธานุสสติ

ฝึกกลัวพุทโธ

ผีนี้กลัวพุทโธ ฉันเคยถูกผีหลอก แต่ยังไม่เล่าให้ฟัง เพราะเวลายันเหลือนิดเดียว ผีเข้ามาทักบอก ว่าคาถาไล่ผีเท่าไร มันก็ไม่กลัว

พอว่าพุทโธ เป่าพรวดเดียว หงายท้องไปเลย

คำว่าพุทโธ ก็เป็นพุทธานุสสติ คือ นึกถึงพระพุทธเจ้า เรากันไว้ก่อน นี่เป็นวิธีกันการลงนรก

อารมณ์พระโสดาบัน

ที่นี้ต่อไปเราก็มาศึกษาเรื่องไม่ยอมตกนรกทุกชาติ การไม่ยอมตกนรกทุกชาติ ก็ต้องรักษาอารมณ์พระโสดาบันให้ได้ คือ

๑. นึกถึงความตาย เพราะเราเกิดมาที่เราต้องตายกันแน่

๒. ก่อนจะตาย เราจะยึดพระพุทธเจ้า พระธรรม พระอริยสงฆ์เป็นที่พึ่งด้วยความเคารพ

๓. เราจะมีศีล ๕ บริสุทธ

๔. เราจะมีพระนิพพานเป็นอารมณ์ คือตั้งใจไว้อย่างเดียวว่า เราต้องการพระนิพพาน

หวังนิพพาน

ทำความดีมาก ทำความดีน้อยก็ตาม เราทำความดีเพื่อนิพพาน

ถวายนานกับพระเราหวังนิพพาน ให้ทานกับคนขอทานเราหวังนิพพาน ให้ทานแก่สัตว์เราหวังนิพพาน

การช่วยเหลือใดๆ เกิดขึ้นก็ตาม เราทำเพื่อหวังนิพพาน ไม่หวังผลตอบแทน ตั้งใจไว้เพื่อนิพพานก่อน

ถ้าเวลาท่านตายจากความเป็นคน ถ้าทรงอารมณ์แบบนี้ได้ เขาเรียกพระโสดาบัน

เมื่อตายจากความเป็นคน ถ้าไปนิพพานไม่ได้ ก็ไปค้างอยู่ที่เทวดาหรือพรหม แล้วไปนิพพานต่อ

คนกำลังใจอ่อน

ตอนนี้มาย้อนถอยหลังอีกนิดหนึ่ง สำหรับคนที่มีกำลังใจอ่อนกว่า

อย่างสมมุติว่าเราก็ไม่สามารถจะทรงอารมณ์พระโสดาบันได้แน่นอน อย่างมีศีลอยู่หนึ่งตัว มันกตัญญูชาวบ้านมาก ศีลตัวนั้นคือมุสาวาท เจอะกันเกือบทุกคนนะ โยมโกหกเป็นไหม

คำว่าโกหกเป็นนี่คนฟังเขาไม่รู้ว่าเป็นโกหก
ถ้าโกหกไม่เป็นคนฟังเขาไม่รู้ว่าเป็นโกหก

ก็เป็นอันว่าตอนนี้เราไม่มั่นใจว่าศีลเราจะมั่นคงไหม เราจะเป็นพระโสดาบันได้หรือไม่ได้ แต่เราต้องการพระนิพพาน ตายจากชาตินี้แล้ว เราไม่ยอมลงแน่ เราจะไปนิพพาน

แล้วก็หันมาจับตอนต้น คือจับพระพุทธเจ้า พระธรรม และพระอริยสงฆ์ตามเดิม

ก่อนหน้านึกถึงพระพุทธเจ้า นึกถึงพระธรรม นึกถึงพระอริยสงฆ์ แล้วตั้งใจคิดว่า ถ้าร่างกายนี้ตายเมื่อไหร่ขอไปนิพพานจุดเดียว

ตื่นใหม่ๆ ไม่ต้องลุกขึ้นมาล้างหน้า อารมณ์กำลังสบาย นึกถึงพระพุทธเจ้า นึกถึงพระธรรม นึกถึงพระอริยสงฆ์

แล้วตัดสินใจว่าถ้าตายเมื่อไหร่ขอไปนิพพานจุดเดียว เพียงเท่านี้ท่านตายท่านก็ลงนรกไม่ได้

กับนี้มีพระพุทธเจ้า ๑๐ พระองค์

ถ้าไปเกิดเป็นเทวดาก็ดี เป็นนางฟ้าก็ดี เป็นพรหมก็ดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับนี้จะมีพระพุทธเจ้าทั้งหมด ๑๐ พระองค์ ไม่ใช่ ๕ พระองค์ เพราะมี ๒ ช่วง

คือช่วงแรก มีพระกกุสันโธ เป็นต้น มีพระศรีอาริยเมตไตรย เป็นองค์สุดท้าย

ของชุดแรก

ชุดที่สอง ก็มี **พระราม** เป็นองค์ต้น มีช้างปาลิไลยกะ เป็นองค์สุดท้าย ฉะนั้นถ้าเราเป็นเทวดานางฟ้าหรือพรหม เรายังจะต้องพบพระพุทธเจ้าอีก ๖ องค์

ถ้าการพบพระพุทธเจ้า ๖ องค์แล้ว เป็นพระโสดาบันไม่ได้ ให้มันลงนรกไปตามสบาย

ตั้งใจไว้นิพพานจุดเดียว

ในเมื่อเราเคารพพระพุทธเจ้า เคารพพระธรรม เคารพพระอริยสงฆ์ทุกวัน จิตใจมันก็มีความมั่นคง

แต่จิตเราตั้งไว้จุดเดียวคือนิพพาน จุดนี้สำคัญมาก จำง่าย ๆ

ในเมื่อพบพระศรีอาริย์แล้ว ฟังเทศน์จบเดียวอย่างน้อยเป็นพระโสดาบัน เป็นอย่างน้อย

แต่ส่วนใหญ่จริงๆ จะเป็นพระอรหันต์ทันที อย่างนี้เบาดีนะ ถ้าปฏิบัติได้จะมีผลจริงตามนี้

ต่อไปนี้ขอบรรดาท่านพุทธบริษัททุกท่านตั้งใจสมาทานศีล สมาทานพระกรรมฐาน **สวัสดี.**

ก ข้อคิดจากธรรมะ ก

"เราเชื่อว่าพระพุทธเจ้าดีจริง เชื่อพระธรรมคำสั่งสอนพระพุทธเจ้าดีจริง เชื่อว่าพระอริยสงฆ์ดีจริง ถ้าเรามีความมั่นคงอย่างนี้ ทุกคนไม่ลงนรก ที่นี้การเชื่อว่าพระพุทธเจ้าดีจริง พระธรรมดีจริง พระอริยสงฆ์ดีจริง เป็นความดีที่ควรทำให้เป็นประจำใจ"

"ทุกวันนี้ก่อนจะหลับนึกถึงพระพุทธเจ้า นึกถึงพระธรรม นึกถึงพระอริยสงฆ์ เมื่อตื่นใหม่ๆ นึกถึงพระพุทธเจ้า นึกถึงพระธรรม นึกถึงพระอริยสงฆ์ อย่างนี้ท่านถือว่ามือนุสสติ ๓ อย่างเป็นฌาน ถ้าเรามีมนุสสติ ๓ อย่างนี้ทุกวัน เป็นฌาน คือเป็นประจำ ก็ไม่ลงนรก"

"เป็นคนหูหนวก ๕๐๐ ชาติ เพราะเวลาที่เขาฟังธรรมกัน ส่งเสียงกลบเวลาญาติโยมทั้งหลายจะเอาเต็กมา ต้องระวังนะ อย่าส่งเสียงกลบเสียงฟังธรรมของเขา เป็นคนตาบอด ๕๐๐ ชาติ เพราะเขาทำบุญทำกุศลไปแล้วแก้งทำเป็นไม่เห็น แล้วก็เป็นคนบ้า ๕๐๐ ชาติ เพราะการดื่มสุราและเมรัย"

"การไม่ยอมตกนรกทุกชาติก็ต้องรักษาอารมณ์พระโสดาบันให้ได้ คือ

๑. นึกถึงความตาย เพราะเราเกิดมานี้เราต้องตายกันแน่
๒. ก่อนจะตาย เราจะยึดพระพุทธเจ้า พระธรรม พระอริยสงฆ์เป็นที่พึ่งด้วยความเคารพ
๓. เราจะมีศีล ๕ บริสุทธิ์
๔. เราจะมีพระนิพพานเป็นอารมณ์ คือตั้งใจไว้อย่างเดียวว่าเราต้องการพระนิพพาน"

"ทำความดีมาก ทำความดีน้อยก็ตาม เราทำความดีเพื่อนิพพาน ถวายทานกับพระเราหวังนิพพาน ให้ทานกับคนขอทานเราหวังนิพพาน ให้ทานแก่สัตว์เราหวังนิพพาน การช่วยเหลือใดๆ เกิดขึ้นก็ตาม เราทำเพื่อหวังนิพพาน ไม่หวังผลตอบแทน ตั้งใจไว้เพื่อนิพพานก่อน"

คำสอนที่สายลม

ปี ๒๕๓๒

ตอนที่ ๖

(๑ เม.ย. ๓๒)

โดย..หลวงพ่อพระราชพรหมยาน

พิสุจน์อักษร : กชกร ใบไม้

สำหรับการเจริญกรรมฐาน ที่แรกก็อธิบายการเจริญกรรมฐานกองต่างๆ ไปๆ มาๆ ก็คิดว่า ถ้าอธิบายรอบๆ จะเกิดการลำบากแก่การปฏิบัติของบรรดาท่านพุทธบริษัท

การปฏิบัติจริงๆ เขาตัดเข้าหาสังโยชน์ เพราะการบรรลุมรรคผลอยู่ที่สังโยชน์ แต่ลีลาการปฏิบัติตามสังโยชน์นี้ความจริงไม่ยาก

ถ้าปฏิบัติตามกองต่างๆ โดยรอบๆ ถ้าเราไม่เข้าใจก็รู้สึกละเอียดมาก

ที่ว่ายากก็เพราะว่าไม่ทราบว่าจะเข้าไปรวมจุดไหนในสังโยชน์ได้

ฉะนั้นจึงขอนำจุดสำคัญมาพูดเลย แต่ว่าในตอนต้นบรรดาญาติโยมทุกคนโปรดทราบ เอาต้นกันจริงๆ ทุกคนต้องมีความพอใจในศีล

คำว่าศีลมีความสำคัญมาก ถ้าศีลมีสภาพไม่ทรงตัว สมาธิก็ไม่เกิด ถ้าสมาธิไม่เกิด ปัญญาก็ไม่เกิดเหมือนกัน ปัญญา คือวิปัสสนาญาณ

ฉะนั้นอันดับแรกขอบรรดาท่านพุทธบริษัทให้สนใจในศีลให้มาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งคือศีล ๕

ศีล ๕ มีความสำคัญสำหรับพระโสดาบัน

พระโสดาบันขั้นต้นที่เรียกว่าสัตตักขัตตุง มีศีล ๕ เป็นพื้นฐาน ความจริงก็ไม่ยาก

พระโสดาบันขั้นกลางไกลและเอกพิสี และพระสกิทาคามีมีกรรมบท ๑๐ เป็นพื้นฐาน

ฉบับธรรมทาน

ธัมมวิโมกข์

ฉะนั้นทั้ง ๒ อย่าง คือ คีล ๕
กัฏฐิ กรรมบถ ๑๐ กัฏฐิ บรรดาท่านพุทธ
บริษัทต้องสนใจให้มาก

โดยเฉพาะอย่างยิ่งกรรมบถ ๑๐ ถ้า
ทรงได้ สมาธิก็เกิด แล้วปัญญาก็เกิดมาก
เพราะว่ากรรมบถ ๑๐ คุมทั้งกาย คุม
ทั้งวาจา คุมทั้งใจ

ถ้าจะถามว่ากรรมบถ ๑๐ นี้บรรดา
ท่านพุทธบริษัททุกคนปฏิบัติกันได้ไหม

ก็ขอตอบเอง ถามเองก็ตอบเองว่า
ทุกคนทรงกรรมบถ ๑๐ ได้คนละหลาย
สิกขาบท คือทุกคนมีอยู่แล้วหลายสิกขาบท
ก็มีบางสิกขาบทเท่านั้นที่บกพร่อง

เราก็สังเกตดูว่าถ้าสิกขาบทไหน
บกพร่อง เราก็ปรับปรุงเฉพาะสิกขาบทนั้น
ไม่ข้ามันก็มีการทรงตัว

กรรมบถ ๑๐

จะขอพูดกรรมบถ ๑๐ ให้ทราบว่า
กรรมบถ ๑๐ มีทางกาย วาจา และใจ

ทางกาย มี ๓ อย่าง คือ

๑. ไม่ฆ่าสัตว์

๒. ไม่ลักทรัพย์

๓. ไม่ประพฤตินิโคตติในกาม (เหมือน
กับคีล ๕)

ทางวาจา มี ๔ อย่าง คือ

๑. ไม่พูดปด

๒. ไม่พูดส่อเสียด

๓. ไม่พูดคำหยาบ

๔. ไม่พูดเพ้อเจ้อเหลวไหล

ทางด้านจิตใจ มี ๓ อย่าง คือ

๑. ไม่อยากได้ทรัพย์สมบัติของ
บุคคลอื่นโดยไม่ชอบธรรม

๒. ไม่พยาบาทจองล้างจองผลาญใคร

๓. มีความเห็นตรงตามคำสอนของ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ทีนี้ถ้าจะไล่เบียดกันจริงๆ ก็คือ

๑. การฆ่าสัตว์ หลายคนอาจจะเว้น
ได้แล้ว

๒. การลักขโมยของชาวบ้าน หลายคน
ก็เว้นได้แล้ว

๓. การประพฤตินิโคตติในกาม ก็มีหลาย
คนเว้นได้

๔. มุสาวาท หลายคนก็สามารถทรง
ได้

ต่อมาสำหรับกรรมบถ ๑๐ วาจาแยก
เป็น ๔ คือ

๑. มุสาวาท เราเว้นแล้ว

๒. วาจาส่อเสียด คือยุยงส่งเสริม
ให้เขาแตกร้างกัน ข้อนี้หลายคนก็ปฏิบัติ
ได้แล้ว

๓. วาจาหยาบคาย วาจาหยาบคาย
ถ้าพูดล้อเล่นไม่ถือว่าเป็นการหยาบคายนะ
พูดเล่นสนุกกัน

การพูดเอาจริงเอาจังเป็นงานเป็นการ
ใช้วาจาหยาบ ทะเลาะกัน มึงมาพาโว้ย ไม่

ธัมมวิโมกข์

เป็นไร ไม่ถือว่าขาดสิกขาบท วาจาหยาบ
หลายคนก็ละได้แล้ว

๔. วาจาเพื่อเจือเหลวไหล หลายคนก็
ละได้แล้ว

ที่นี้ต่อมาด้านจิตใจ คือคิดอยากจะได้
ทรัพย์สมบัติของคนอื่นโดยไม่ชอบธรรม
นั่นก็คืออยากจะลักเขาบ้าง อยากจะขโมย
เขาบ้าง อยากจะยื้อแย่งเขาบ้าง อยากจะกด
โกงเขาบ้าง อย่างนี้จำนวนมากที่หนึ่งที่นี่
ปฏิบัติได้แล้ว

แล้วข้อต่อไปเรื่องจิตใจก็คือ การจง
ล้างจงผลาญ คำว่าจงล้างจงผลาญไม่
ได้หมายความว่าไม่โกรธ

ความโกรธยังมีอยู่ แต่โกรธแล้วก็
สลายตัวไป ไม่จงล้างจงผลาญ จงเวร
จงกรรม

คือพอหายโกรธแล้วก็เลิกกัน ไม่คิด
ทำลายเขา อย่างนี้ก็คิดว่า หลายคนที่นี่
อยู่ที่นี้ก็ปฏิบัติได้แล้ว

ข้อสุดท้ายสำหรับด้านจิตใจ คือ
ลัทธิสมาธิ มีความเห็นชอบ

คำว่ามีความเห็นชอบก็คือใช้ปัญญา
พิจารณาแล้วว่า คำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมา
สัมพุทธเจ้าตรงตามความเป็นจริง
ควรเคารพนับถือ

๓ ประการ คือ

๑. สัพพะปาปัสสะ อะกะระณัง
ทรงแนะนำให้ทุกคนละความชั่วทุก
อย่าง ความชั่วเป็นปัจจัยให้เกิดความร่ำ
ร้อน

๒. กุสลัสสูปะสัมปะทา
ทรงแนะนำให้ทำความดีทุกอย่าง ที่
เราเรียกกันว่าทำบุญ

๓. สะจิตตะปะริโยทะปะนัง
การทำจิตใจให้ผ่องใสจากกิเลส
รวมความว่าการละความชั่ว ประพฤติ
ความดี ทำจิตใจให้สะอาดผ่องใส นี่เป็น
หลักการคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมา
สัมพุทธเจ้า เราเห็นชอบแล้ว อย่างนี้เรียก
ว่าลัทธิสมาธิ

ก็รวมความว่า แม้แต่กรรมบถ ๑๐
บรรดาญาติโยมพุทธบริษัทลูกหลานส่วน
มาก ปฏิบัติกันได้แล้ว

สิกขาบทไหนบ้างที่มันจะพร่อง มัน
จะพร่องก็ไม่พร่องอย่างจริงจัง อาจจะเผลอ
พร่องในบางโอกาส ถือว่ามีความจำเป็น
ก็พยายามยับยั้ง ไม่ซำก็สามรถทรงตัวได้

ถ้าทุกคนปฏิบัติในกรรมบถ ๑๐ ได้
ทุกอย่าง โดยไม่ต้องระมัดระวัง ถึงอย่าง
ไรก็ไม่พลาด

หลักคำสอน ๓ ประการ

เพราะว่าพระพุทธเจ้าทรงสอนในหลัก

ศีลจะขาดเพราะเจตนา

กรรมบถ ๑๐ นี่ก็เหมือนศีล คือ

ฉบับธรรมทาน

ธัมมวิโมกข์

ต้องมีเจตนา คือตั้งใจทำลายกรรมบถ ๑๐
ข้อนั้นข้อนี้ คือตั้งใจจริงๆ

ถ้าเราไม่ตั้งใจ คือเพเลอกระทำไป
อย่างนี้ลิกขาบทนี้ไม่ขาด

ถ้าบังเอิญตั้งใจทำ แล้วทำได้ตามนั้น
เรียกว่าลิกขาบทนั้นขาด ก็รวมความว่า
กรรมบถ ๑๐ รักษาไม่ยากนัก

ถ้าทุกคนสามารถปฏิบัติในกรรมบถ
๑๐ ได้ไม่บกพร่อง หรือในเจตนาแท้ไม่
มีในการกระทำ หรือไม่มีในการละเมิด

ถ้าอย่างนี้พระพุทธเจ้าทรงเรียกว่า
พระโสดาบันชั้นโกลังโกละ หรือเอกพิชี

อารมณ์พระโสดาบัน

พระโสดาบันจริงๆ ไม่มีอะไรมาก
พระโสดาบันจริงๆ มีอารมณ์ดังนี้

๑. มีความรู้ลึกว่าชีวิตนี้ต้องตาย
อันนี้เราก็คิดกันอยู่แล้ว ถ้าคนไม่ยอมรับ
นับถือความตายก็ไม่มาปฏิบัติธรรม ไม่มา
ทำบุญกัน

การที่มาทำบุญกัน หรือไปทำบุญที่
ไหนก็ตาม ปฏิบัติธรรม ฟังเทศน์ฟังธรรม
ก็ตาม เพราะทุกคนยอมรับว่าความตายมี
กับเราจริง บางทีท่านไม่ได้คิด แต่อารมณ์
มันทรงอยู่

ทีนี้เมื่อความตายมีอยู่แล้ว เราก็คิด
ว่า การทำบุญถ้าตายแล้วมีความสุข อย่าง
น้อยก็ไปสวรรค์ อย่างกลางไปพรหมโลก

อย่างดีที่สุดไปนิพพาน

ฉะนั้น ทุกคนมีความไม่ประมาทใน
ชีวิต จึงคิดที่จะทำบุญกุศล ก็คือคนนึก
ถึงความตาย บางทีจิตใจไม่ได้นึก แต่นึก
อยากจะทำบุญ

การทำบุญจะเห็นว่าเราทำแล้วได้
ผลปัจจุบันไหม ถ้าไม่พิจารณาก็ไม่เห็น
ถ้าพิจารณาเราก็คิดเห็น

ส่วนมากคิดว่าทำบุญไว้เพื่อตาย ตาย
จะได้มีความสุข อันนี้เป็นอันว่ามรณานุสสติ
กรรมฐานมีแล้วแก่ญาติโยมทุกคน

องค์ของพระโสดาบันข้อที่ ๑. ก็คือ
นึกถึงความตาย

องค์ของพระโสดาบันหรือพระสกิทาคามี
ข้อที่ ๒. ก็มีการยอมรับนับถือพระพุทธเจ้า
พระธรรม และพระอริยสงฆ์ ทั้งหมดทั้ง
๓ ประการนี้ บรรดาท่านพุทธบริษัทที่หนึ่ง
อยู่ที่นี้ทุกคนมีแล้ว เรียกว่าข้อที่ ๑ นึก
ถึงความตายก็มีแล้ว

ข้อที่ ๒. ยอมรับนับถือพระพุทธเจ้า
พระธรรม พระอริยสงฆ์ก็มีแล้ว

ข้อที่ ๓. สิ้นพตปราคาส คือการ
ไม่ลุ่มคล่ำศีล รักษาศีลโดยตรง

โดยเฉพาะอย่างยิ่งศีล ๕ เป็นคุณสมบัติ
ของพระโสดาบันชั้นสัตตักขัตตุง อาจจะมี
คนบกพร่องบ้างแต่ไม่มาก พยายามยับยั้ง
ไม่ซำก็สามารทำได้

แต่ว่าคุณธรรมของพระโสดาบันชั้น

โกล้งโกละกับเอกพิชี ก็คือ **กรรมบถ ๑๐ ประการ** นี่คิดว่าทุกคนที่นั่งอยู่ที่นี้สามารถปฏิบัติกรรมบถ ๑๐ ประการได้

บางคนจะคิดว่าทางด้านวาจาเราระงับยาก แต่ความจริงต้องถือเจตนา

ที่ย้ำเรื่องวาจาเพราะอะไร เพราะที่นั่งอยู่หลายๆ คน ไปนั่งห้วงวาจาอย่างเดียวกัน จันพุดนี้ต่างคนต่างก็ห้วงกันหลายคน คิดว่าปากเรานั้นพล่อยๆ ลึกซึ้งข้อนี้จะรักษาได้หรือเปล่า

แต่ความจริงไม่ยาก ต้องถือว่าทุกอย่างต้องเป็นที่เจตนาคือตั้งใจ

ถ้าเรื่องที่ไม่ตรงกับความจริงแต่รักษาประโยชน์ อย่างนี้ท่านไม่เรียกมุสาวาท

การรักษาประโยชน์ก็หมายความว่าถ้าเราพูดตามความเป็นจริงเขามีทุกข์ ถ้าพูดเลียงจากความเป็นจริง ทำให้บุคคลนั้นมีความสุข

เพื่อเป็นการระงับทุกข์ บำรุงสุขของเขา ให้เขามีความสดชื่น ก็พูดเรื่องที่ตรงกันข้าม หรือเลียงไปเสีย

พระสารีบุตรกับโจรเคราแดง

ตัวอย่างก็คือตอนพระสารีบุตรที่พูดกับตัมพทาสฏิกโจร

คำว่าเทศน์ก็คือพูด พูดก็คือเทศน์

ท่านตัมพทาสฏิกโจรนี้เป็นคนที่คอยเรียกโจรเคราแดง ลักษณะไม่น่าคบ เพราะ

ตัมพทาสฏิกโจรมีทุกส่วน

ฉะนั้นตั้งแต่เกิดมาจนกระทั่งโตเป็นผู้ใหญ่ ไม่มีใครเขาอยากคบ

ต่อมาเมื่อถึงความเป็นหนุ่ม ก็ไปสมัครเป็นลูกน้องของโจร ๕๐๐

นายโจรใหญ่มองแล้วก็ไม่อยากจะคบ ไม่ยอมรับ ขนาดโจรยังไม่ยอมรับ

แต่ว่าอาศัยความฉลาด ปฏิบัติเอาอกเอาใจ ปฏิบัติตามใจลูกน้องของโจร จนกระทั่งลูกน้องของโจรมีความรัก ก็นำไปมอบให้กับผู้ใหญ่ ผู้ใหญ่ก็ยอมรับ

ในเมื่อเป็นโจรอยู่ การปล้นการฆ่าก็มีการฆ่าคนระยะนั้นก็มี

ต่อมาทางบ้านเมืองเขาจับโจรชุดนั้นได้ ตัมพทาสฏิกโจรก็ถูกจับไปด้วย คือโจรทั้งหมดมันมีถึง ๕๐๐ คน

ถ้าหากว่าให้เพชรฆาตฟัน เพชรฆาตบอกว่าไม่ไหว ตั้ง ๕๐๐ คนไม่มีกำลังใจจะฟันคอได้

เขาก็ถามนายโจรว่า สามารถจะตัดคอลูกน้องได้ไหม ถ้าตัดได้จะไม่เอาโทษ จะให้เป็นเพชรฆาต

นายโจรก็ไม่เอา เขาก็ถามเรื่อยมา จนกระทั่งถึงคนที่ ๕๐๐ คือตัมพทาสฏิกโจร

ตัมพทาสฏิกโจรบอกว่าได้ เพราะไปฟันคอเขาได้ เราก็ไม่ตาย

เขาก็เลยให้ฟันคอ พวกเดียวกัน ๔๙๙

เขาก็เลยให้ฟันคอ พวกเดียวกัน ๔๙๙

ฉบับธรรมทาน

ธัมมวิโมกข์

เว้นแถมคนหนึ่ง แล้วเขาก็ตั้งเป็นเพชฌฆาต

ต่อมาก็ฆ่าเรื่อยๆ มา จับโจร ๕๐๐ มาได้ก็ฆ่าไป ตามบาลีท่านบอกว่า ตัมพทาฐิกโจรนี้ฆ่าคนประมาณหมื่นคนเศษ

การฆ่าคนหมื่นคนเศษ ถึงแม้ว่าจะเป็นลูกจ้างเขามันก็บาป

ต่อมาเมื่อแก่ลงไป กำลังน้อยแรงน้อยลง ไม่สามารถจะฟันคอคนที่เดียวให้ขาดได้ เขาก็ปลด ให้เกษียณ มีเบี้ยหวัดบำนาญกิน ก็ได้ทรัพย์สินจากพระราชารวยในชั้นคหบดี

วันหนึ่งท่านตัมพทาฐิกโจรก็มีความรู้สึกว่ เราเป็นเพชฌฆาต ฆ่าคนทุกวัน เลือดก็เปื้อน แต่งตัวสวยๆ ไม่ได้

เวลานี้ปลดจากราชการแล้ว ไม่ต้องเปื้อนเลือด จะขอแต่งตัวสวยๆ

ก็ให้ลูกสาวไปซื้อผ้าสาฎกมา ๒ ผืน ผ้าย่างดี ผืนหนึ่งนุ่ง ผืนหนึ่งห่ม ห่มผ้านุ่งผ้ายกัเห็นว่สวยดีแล้ว

แล้วก็อยากกินข้าวมธุปายาส ถือว่ฐานะก็ดีพอสมควร ก็บอกลูกสาวว่อยากกินข้าวมธุปายาส

ลูกสาวก็นำเครื่องอุปกรณ์ต่างๆ มาพร้อม แล้วก็หุงข้าวมธุปายาสให้พ่อ

ข้าวมธุปายาสนี้เขากินเฉพาะพระราชากับมหาเศรษฐี

ต้องเป็นคนว่ร่ำรวยจึงจะกินได้เพราะราคาแพง แต่ว่าตัมพทาฐิกโจรเวลานั้นก็

ร่ำรวยชั้นอนุเศรษฐีเหมือนกัน

ขณะที่ลูกสาวนำข้าวมาให้ เมื่อปุ่อาสนะที่นั่น แล้วนำข้าวมาวางไว้แล้ว ก็บอกให้พ่อรับประทาน

พระสารีบุตรมาโปรด

ท่านพ่อก็เริ่มนั่งจะรับประทานอาหาร ก็พอดีท่านหันหน้าไปทางประตู เจอพระสารีบุตรยืนที่ประตูบ้าน ไม่ใช่ประตูรั้วนะ ประตูบ้านเลย พระมาโปรด สงเคราะห์มาก

ท่านตัมพทาฐิกโจรก็นึกในใจว่ เราตั้งแต่เกิดมาก็มีแต่บาปอย่างเดียว ไม่เคยทำบุญ วันนีพระมาสงเคราะห์ถึงประตูบ้าน ไม่ใช่ประตูรั้ว ยังไม่เดินเข้ามาในบ้านก็บุญตัวแล้วนะ ไม่รู้มาอย่างไร

พอพระมาสงเคราะห์ก็เลยนิมนต์พระสารีบุตร เมื่อพระสารีบุตรเข้ามา ท่านก็ลุกจากที่นั่ง นิมนต์พระสารีบุตรนั่งแทน แล้วก็ประเคนข้าวมธุปายาสทั้งสาม ลูกสาวทำไว้วสามเดียว

พระสารีบุตรท่านไปสงเคราะห์ ท่านไม่หวังในการกิน ไม่ใช่ละโมภ

พระอรหันต์นี้ไม่มีละโมภในการกิน

ท่านสารีบุตรท่านทราบว่ ตัมพทาฐิกโจรต้องการอะไร พอประเคนมา ท่านก็เริ่มฉันข้าวมธุปายาส

ท่านตัมพทาฐิกโจร เห็นพระสารีบุตรฉันคำแรก ความยากความกระหายมันก็มาก

ธัมมวิโมกข์

น้ำลายไหลสอ น้ำลายไหลยืดลงพื้น

ท่านพระสารีบุตร เวลานั้นท่านก็ชำเลื่อง

ดู เพราะท่านฉลาดมาก

พอเห็นตัมพทาสฺกโจรน้ำลายไหล ท่านก็หยุดฉัน ท่านถามว่าโยมมีความกระหายหรือ

ท่านตัมพทาสฺกโจรก็บอกว่า ผมอยากกินมากครับ แต่ว่าอาศัยพระคุณเจ้ามา ผมไม่เคยทำบุญก็เลยทำบุญหมด

แบ่งข้าวให้กิน

พระสารีบุตรก็ไม่ว่าอะไร ท่านหนึ่งประเดี๋ยวหนึ่ง แล้วท่านก็ถามว่าโยม ข้าวมธุปายาสทั้งหมดนี้โยมให้อาตมาแล้วใช่ไหม

ตัมพทาสฺกโจรก็บอกว่า ให้แล้วครับถวายทั้งหมด

ท่านก็ถามว่า ถ้าอาตมาจะให้ใครนี้ โยมจะว่าไหม

ท่านตัมพทาสฺกโจรก็บอกว่า ไม่ว่าครับ

พระสารีบุตรก็บอกว่า ถ้าอย่างนั้น

ขอภาชนะชามเปล่าๆ ลูกหนึ่ง

ท่านตัมพทาสฺกโจรก็นำชามเปล่าๆ มา ลูกหนึ่ง พระสารีบุตรก็แบ่งครึ่ง ท่านเอาไว้ครึ่ง ส่งให้ตัมพทาสฺกโจรครึ่ง

ตอนนี้พระก็ฉัน โยมก็ห่ม ล่องกินสนุกเลยนะ พอกระหายมาก เมื่อกินแล้วความชื่นใจก็ปรากฏ

เมื่อฉันเสร็จ พระสารีบุตรก็เทศน์

เทศน์ตอนแรก ท่านเทศน์กัณฑ์เดียว

แต่ว่าเป็น ๒ ตอน

โทษปาณาติบาต

ครั้งแรก พระสารีบุตรก็เทศน์เรื่องโทษของปาณาติบาต เรื่องการฆ่าคน การฆ่าสัตว์ ทำลายให้สิ้นชีวิตไป ตกนรก ชุมไหน ก็ว่าเรื่อย สบายไป

ตกนรกสัญญาชีพนรก ถ้าฆ่ามากอาจจะลงอเวจีมหานรก พันจากนรกชุมใหญ่ก็มา ตกนรกบริวาร ๔ ชุม พันจากนรกบริวาร ๔ ชุม มาตกยมโลกียนรกอีก ๑๐ ชุม จากนั้นก็เป็นเปรต ๑๒ จำพวก เป็นอสุรกาย เป็นสัตว์เดรัจฉาน ก็ว่ากันเรื่อยไปตามสบาย

แต่คนฟังเหงื่อแตกพลั๊ก เพราะเทศน์ตรงกับที่ตัมพทาสฺกโจรทำมาทั้งหมด

พอเทศน์ไปครึ่งกัณฑ์ พระสารีบุตร ท่านเทศน์ไปก็ชำเลื่องไป ท่านเห็นเหงื่อแตก

ท่านก็หยุดถามว่า โยม ไม่สบายหรือ

ตัมพทาสฺกโจรบอกว่า สบายไม่ไหวแล้วครับ ที่พระคุณเจ้าเทศน์มาทั้งหมดนี้ ผมทำเรียบร้อย ได้ทุกอย่าง นรกทุกชุม ได้หมด เปรตทุกประเภทได้หมด อสุรกายทุกประเภทได้หมด

ท่านพระสารีบุตรก็ถามว่า โยม การฆ่าคน ฆ่าสัตว์ของโยมนี่ โยมตั้งใจฆ่าเองหรือใครใช้ให้ฆ่า

ฉบับธรรมทาน

—— ธรรมวิโมกข์ ——

ฟังตอนนี้ให้ดีนะ เรื่องวาทะไม่ตรงกับความเป็นจริงใช่ไหม

ท่านตัณฑพหาลิกโจรก็บอกว่า พระราชาใช้ให้ฆ่า

พระสารีบุตรก็ไม่พูดอะไรมาก

ความฉลาดของพระสารีบุตร

ท่านถามว่า สมมุติว่าโยมเป็นลูกจ้างเขา เจ้านายเขามีนาอยู่ ๑๐๐ ไร่ เขาให้โยมทำนา เมื่อทำนาได้ทั้งหมด ผลในนาคือข้าวทั้งหมดที่ได้แล้วเป็นของโยมหรือเป็นของเจ้านาย

ท่านตัณฑพหาลิกโจรก็บอกว่า ก็เป็นของเจ้านายสิครับ

ท่านก็ถามว่า การฆ่าคนนี่โยมฆ่าเองหรือว่าใครใช้ให้ฆ่า

ตัณฑพหาลิกโจรก็บอกว่าพระราชาให้ฆ่า พระสารีบุตรก็นิ่งแค่นั้น

เป็นอันว่า ตัณฑพหาลิกโจรคิดว่าบาปตกอยู่กับพระราชา

พระสารีบุตรท่านก็ไม่ได้บอกว่า โยมไม่บาป ใช่ไหม

ต่อไปเมื่อคิดว่าบาปตกอยู่กับพระราชา ก็คิดว่าตัวเองไม่บาป พระสารีบุตรก็เทศน์ต่อเลย

เทศน์คนละเรื่อง เทศน์เรื่องอาณิสสร์ของท่านย่นอรหันต์ พอเทศน์จบตัณฑพหาลิกโจรก็เป็นพระโสดาบัน เห็นไหม นี่ท่านฉลาด

ก็รวมความว่าบาปทุกอย่าง ที่จะทำที่จะละเมิด ที่ศีลจะขาด ก็ต้องมีเจตนา สำหรับพระสารีบุตรนำตัณฑพหาลิกโจรให้เลี้ยวออกนอกทาง ด้วยมีความประสงค์ต้องการให้ตัณฑพหาลิกโจรไม่ข้องใจในบาป ถ้าจิตข้องใจในบาป การเทศน์วันนั้นจะไม่มีผล

ในเมื่อบุคคลใดก็ตาม ทำบาปมามาก แส่นมาก แต่ถึงเวลาฟังธรรมหรือเวลาปฏิบัติธรรมเราลืมนับบาปเสียเวลานั้น ตั้งใจคิดทำแต่บุญอย่างเดียว ก็มีผลสมบูรณ์แบบ

ที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า ทุกคนจงอย่านึกถึงความชั่วที่ทำมาแล้ว

คำว่าความชั่วคือบาป

ศีลข้อวาจา

ฉะนั้น ขอบรรดาญาติโยมทุกคนเรื่องวาทะสาวาทก็ตาม ต้องตั้งใจโกหก เพื่อทำลายประโยชน์เขา

ถ้าพูดเลื่องจากความเป็นจริงเพื่อรักษาประโยชน์อย่างตัณฑพหาลิกโจร อย่างนี้ไม่ถือว่าเป็นมุสาวาท ถือเป็นเมตตาบารมี เป็นการสงเคราะห์

อย่างเช่นวาจาส่อเสียดก็เหมือนกัน ตั้งใจยุยงส่งเสริมให้เขาแตกร้างกัน อย่างนี้ขาดจากวาจาส่อเสียดแน่

แต่ถ้าพูดไปเพราะรู้เท่าไม่ถึงการณ์ แต่บังเอิญไปกระทบกระทั่งเข้า อย่างนี้ไม่

ขาด คิดว่าเราพูดตามความเป็นจริง แต่ว่าไปสะเทือนใจเขาเข้า อย่างนี้เจตนาเพื่อทำลายไม่มี

แล้วก็วาทะพยาย ก็ต้องถือว่าถ้าพูดล้อเล่น พยายขนาดไหนก็ได้ เพราะเป็นการล้อเล่นกัน

แต่พูดเอาการเอางาน อย่างนี้ต้องไม่พยาย เพราะเป็นการสะเทือนใจเขา

วาทะเพื่อเจ้อเหลวไหลไร้ประโยชน์ คือพูดลืมหัด อย่างนี้ก็ต้องมีการตั้งใจเหมือนกัน ถ้าไม่ตั้งใจทำอย่างนั้น คิลข้อนี้ก็ไม่ขาด

ก็รวมความข้อวาทะก็ไม่ใช่ว่าจะขาดง่ายนัก มันก็ยาก

ที่นี้มาการปฏิบัติของบรรดาท่านพุทธบริษัท ในเมื่อความเป็นพระอริยเจ้าเบื้องต้น คือพระโสดาบันก็ดี พระสกิทาคามีก็ดี

การปฏิบัติจริงๆ นะไม่ยาก ไอ้ที่มันยากเพราะปฏิบัติไม่ค่อยจริง ถูกไหมละ

คำว่าปฏิบัติจริงๆ คือต้องค่อยๆ ละ ไม่ใช่ทำวันเดียวได้ สิ่งใดที่เราได้อยู่แล้ว ให้มันทรงตัว นั่นก็คือข้อต้น การนึกถึงความตาย

ให้มีความรู้สึกตามความเป็นจริงว่า ชีวิตของเรามันไม่อยู่ตลอดรอดฝั่ง ลักวันหนึ่งข้างหน้า มันต้องตายแบบเพื่อนที่เขาตายมาแล้ว

บูชาพระ-ใส่บาตร-สวดมนต์-ภาวนา

ที่นี้ การนึกถึงความตาย ญาติโยม พุทธบริษัทบอกว่า บางทีมันลืมนึก แต่สิ่งที่ลืมนึกไม่ได้ให้นึกถึงความตาย แต่การทำเพื่อความตายนะมีอยู่ คือ

๑. บูชาพระ การบูชาพระที่บ้านนะ ทำเพื่อความตายนะ เพราะการบูชาพระถ้าจิตใจเคารพในพระพุทธเจ้า พระธรรม พระอริยสงฆ์นี้มันลงนรกไม่ได้ เราทำก็เพื่อความสุขในเวลาที่เราตายไปแล้ว

๒. การใส่บาตร หรือให้ทาน การให้ทานถวายทานกับพระ เราทำเพื่อการสงเคราะห์กับคน กับเมตตาในพระก็จริงแหละ แต่ว่าผลอันนั้นจะสนองให้เรามีความสุขเมื่อตาย

การทำอย่างนี้ก็ถือว่าคนนั้นไม่ลืมนะความตาย

๓. บางคนชอบสวดมนต์บ้าง ชอบภาวนาบ้าง การสวดมนต์ก็ดี การภาวนาก็ดี ทำให้จิตใจเป็นสุขในระหว่างที่มีชีวิต แต่อย่าลืมนะการกระทำอย่างนี้ก็เพื่อผลความสุขในเวลาที่เราตายไปแล้ว

รวมความว่าการปฏิบัติอย่างนี้ก็ถือว่าคนผู้นั้นปฏิบัติในมรรณานุสสติกรรมฐาน ชื่อว่าข้อที่ ๑ ของพระโสดาบันได้อยู่แล้ว

คราวนี้มาข้อที่ ๒ คือการยอมรับนับถือพระพุทธเจ้า พระธรรม พระอริยสงฆ์ อันนี้เรามีเป็นปกติ

ฉบับธรรมทาน

ธัมมวิโมกข์

เห็นพระพุทธรูปเราไหว้ ยอมเชื่อพระธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าตามที่เข้าใจ เห็นพระสงฆ์เราไหว้ ก็เป็นการยอมรับนับถือพระพุทธเจ้า พระธรรม และพระอริยสงฆ์ อยู่แล้ว ข้อที่ ๒. เรามี

ก็สำคัญข้อเดียวคือสืลัปปตปราคาส ค่อยๆ ตัด นึกว่ากันถึงผลข้อต้น

แล้วมาวิธีปฏิบัติ ในเมื่อเราต้องการให้ทรงอารมณ์ในมรณานุสสติที่ดี ในพุทธานุสสติ ธัมมานุสสติ สังฆานุสสติ คือ ยอมรับนับถือพระพุทธเจ้า พระธรรม พระอริยสงฆ์ที่ดี ในสืลัปปตปราคาส ต้องการให้ทรงตัว ก็ต้องฝึกทำสมาธิ

คำว่าสมาธิคือความตั้งใจ ฝึกการตั้งใจให้จิตใจมั่นทรงตัว

การที่จิตใจทรงตัวจะอย่างไร อันดับแรก ให้พยายามรู้ลมหายใจเข้าออก เป็นการฝึก หายใจเข้ารู้ที่อยู่ว่าหายใจเข้า หายใจออกรู้ที่อยู่ว่าหายใจออก

ขณะที่รู้ลมหายใจเข้า รู้ลมหายใจออก ขณะนั้นจิตเป็นสมาธิ

คำว่าสมาธิ ไม่ใช่จิตนิ่งๆ ไม่ได้คิดอะไรเลย ไม่ใช่อย่างนั้น คิดถึงลมหายใจเข้าออก

เวลานี้หายใจเข้าเราทราบ เวลานี้เราหายใจออก เราทราบ จิตทรงตัวแคลมที่เรียกว่ามีสมาธิในอานาปานุสสติ

ตอนนี้ถ้ามีบทภาวนา เราภาวนาด้วย

ขณะที่รู้คำภาวนาอยู่ ขณะนั้นชื่อว่าจิตมีสมาธิ

อาการของสมาธิมีกี่ขั้นนะไม่สำคัญ เพราะว่าความเป็นพระอริยเจ้าเบื้องต้น คือ พระโสดาบันกับพระสกิทาคามี ก็มีสมาธิขั้นอนุสสติไม่สูง คือต่ำมาก

อนุสสติแปลว่าตามนึกถึง

ตามนึกถึงความตาย ตามนึกถึงพระพุทธเจ้า นึกถึงพระธรรม นึกถึงพระอริยสงฆ์ ไม่ใช่ทั้งวันนะ เอาเฉพาะเวลา

นึกถึงศีลที่เรารักษา ต่อมาเพื่อเป็นการฝึกให้ทรงตัวก็พยายามหัดนั่ง เรียกว่านั่งสมาธิ เพื่อเป็นการฝึกการทรงตัวของจิต

การเริ่มทำที่แรก ขอบรรดาท่านพุทธบริษัทกำหนดรู้ลมหายใจเข้าออก เวลาหายใจเข้ารู้ที่อยู่ว่าหายใจเข้า เวลาหายใจออกรู้ที่อยู่ว่าหายใจออก อันนี้เป็นอย่างหยาบ

ถ้าจิตละเอียดกว่านั้น หายใจเข้ายาวหรือสั้น หายใจออกยาวหรือสั้นก็รู้ที่อยู่ อย่างนี้เป็นขั้นละเอียดของอานาปานุสสติ

ต่อไปก็ใช้คำภาวนา เช่นคำภาวนาว่า **พุทโธ** หายใจเข้านึกว่า **พุท** หายใจออกนึกว่า **โธ**

คำว่า **พุทโธ** เป็นพระนามขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มีคุณสมบัติใหญ่ที่เรียกว่าพุทธานุสสติกรรมฐาน

เวลาที่ญาติโยมพุทธบริษัทปฏิบัติไป กำลังทางจิต กำลังทางกายอาจจะมีการ

เปลี่ยนแปลง

นั่นก็หมายความว่าความภาวนาไปๆ จิตเริ่มเป็นสุข สมาธิเริ่มมีขึ้น อารมณ์เริ่มเป็นสุขขึ้น ถือเอาอารมณ์สบายเป็นสำคัญ

อาการปีติ ๕ อย่าง

ถ้าอาการทางกายเกิดขึ้น อย่างขนพองสยองเกล้า ขนลุกช้ำ อย่างนี้ก็อย่าตกใจ ให้ทราบว่ามันคือปีติขั้นแรก

ปีติข้อที่ ๑ ถ้าจิตเข้าถึงปีติมีความอิมใจ ขนจะลุกช้ำ

ปีติข้อที่ ๒ น้ำตาจะไหล

ปีติข้อที่ ๓ ร่างกายโยก โยกไปโยกมา โคลงไปโคลงมา

ปีติข้อที่ ๔ มีการเต้นเหมือนปลุกพระ หรือเหมือนตัวลอยไปบนอากาศ

ปีติข้อที่ ๕ มีอาการซาบซ่าน

อาการซาบซ่านมันเป็นอย่างนี้ จะมีความรู้สึกว้า อันตบแรกหน้าตาจะใหญ่ขึ้น รู้สึกว่าตัวสูงขึ้น ตัวใหญ่ขึ้น หน้าจะใหญ่มาก

แล้วต่อมามีอาการเหมือนลมพริ้วไหลออกจากร่างกาย

ในที่สุดจะไม่รู้สึกว่ามีร่างกาย จะมีความรู้สึกมีแต่หน้าอย่างเดียว อย่างนี้เป็นอาการของปีติตัวที่ ๕

รวมความว่าอาการทั้ง ๕ อย่าง อย่างไม่อย่างหนึ่งเกิดขึ้นก็ตาม ขอบรรดาท่าน

พุทธบริษัทอย่าตกใจ

แล้วจงอย่าเปลี่ยนแปลงคำภาวนา ให้ว่าไปเรื่อยๆ ปล่อยมัน ร่างกายจะเป็นอย่างไรก็ช่างมัน แต่จิตมันเป็นสุข

อาการ ๕ อย่างที่เกิดขึ้นนี้ทั้งหมด จิตเป็นสุขมาก อย่างนั้นท่านเรียกว่าปีติ

ก็รวมความว่าวันนี้ขอสรุปว่าเหลือเวลาอีก ๒ นาที ก็เป็นอันว่า อันตบแรกขอให้ท่านพุทธบริษัทกำหนดรู้ลมหายใจ

เข้าออก รู้ลมเข้า รู้ลมออก แล้วก็รู้คำภาวนา

แล้วก็ตั้งใจคิดว่าความตายเป็นของเราลักวันหนึ่งข้างหน้าเราต้องตาย ถ้าตายจากความเป็นคน เราไม่ยอมลงอบายภูมิ

เราจะขอยอมรับนับถือพระพุทธเจ้า พระธรรม และพระอริยสงฆ์

แล้วต่อไปจะทรงศีลหรือกรรมบถ ๑๐ ให้บริสุทธิ์ เฉพาะศีล ๕ บริสุทธิ์ได้ก็เป็นพระโสดาบันขั้นต้น

ถ้าเป็นได้อย่างนี้ ขอบรรดาท่านพุทธบริษัททุกคนโปรดทราบ ขึ้นชื่อว่าบาปทุกอย่างที่ทำมาแล้วทั้งหมดไม่มีโอกาสให้ผล

ถ้าท่านตายจากความเป็นคนคราวนี้ก็มีทางเดียวคือไปสวรรค์ก็ได้ ไปพรหมโลกก็ได้ ถ้าจิตใจสะอาดที่สุดก็ไปนิพพาน

เอละ บรรดาญาติโยมพุทธบริษัททุกท่าน เวลานี้หมดเวลาพอดี ตอนนี้ไปขอทุกท่านตั้งใจสมาทานศีล สมาทานพระกรรมฐาน **สวัสดี.**

ก ข้อคิดจากธรรมะ ก

"คำว่าศีลมีความสำคัญมาก ถ้าศีลมีสภาพไม่ทรงตัว สมาธิก็ไม่เกิด ถ้าสมาธิไม่เกิด ปัญญาก็ไม่เกิดเหมือนกัน ปัญญาคือวิปัสสนาญาณ ฉะนั้นอันดับแรกขอบรรดาท่านพุทธบริษัทให้สนใจในศีลให้มาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งคือศีล ๕"

"รวมความว่าการละความชั่ว ประพฤติความดี ทำจิตใจให้สะอาดผ่องใส นี่เป็นหลักการคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า"

"กรรมบท ๑๐ นี้ก็เหมือนศีล คือต้องมีเจตนา คือตั้งใจทำลายกรรมบท ๑๐ ข้อนั้นข้อนี้ คือตั้งใจจริงๆ ถ้าเราไม่ตั้งใจ คือเพเลอกระทำไป อย่างนี้สิกขาบทนี้ไม่ขาด ถ้าบังเอิญตั้งใจทำ แล้วทำได้ตามนั้น เรียกว่าสิกขาบทนั้นขาด ก็รวมความว่ากรรมบท ๑๐ รักษาไม่ยากนัก"

"มีความรู้สึกกว่าชีวิตนี้ต้องตาย อันนี้เราก็คิดกันอยู่แล้ว ถ้าคนไม่ยอมรับนับถือความตายก็ไม่มาปฏิบัติธรรม ไม่มาทำบุญกัน"

การที่มาทำบุญกัน หรือไปทำบุญที่ไหนก็ตาม ปฏิบัติธรรม ฟังเทศน์ฟังธรรมก็ตาม เพราะทุกคนยอมรับว่าความตายมีกับเราจริง บางที่ท่านไม่ได้คิด แต่อารมณ์มันทรงอยู่ ที่นี้เมื่อความตายมีอยู่แล้ว เราก็คิดว่า การทำบุญถ้าตายแล้วมีความสุข อย่างน้อยก็ไปสวรรค์ อย่างกลางไปพรหมโลก อย่างดีที่สุดไปนิพพาน ฉะนั้น ทุกคนมีความไม่ประมาทในชีวิต จึงคิดที่จะทำบุญกุศล ก็คือคนนึกถึงความตาย"

"ที่ย้ำเรื่องวาจาเพราะอะไร เพราะที่นั่นอยู่หลายๆ คน ไปนั่งห้วงวาจาอย่างเดียว ที่ฉันพูดนี้ต่างคนต่างก็ห้วงกันหลายคน คิดว่าปากเรานั้นพล่อยๆ สิกขาบทข้อนี้จะรักษาได้หรือเปล่า แต่ความจริงไม่ยาก ต้องถือว่าทุกอย่างต้องเป็นที่เจตนา คือตั้งใจ ถ้าเรื่องที่ไม่ตรงกับความจริงแต่รักษาประโยชน์ อย่างนี้ท่านไม่เรียกมุสาวาท การรักษาประโยชน์ก็หมายความว่า ถ้าเราพูดตามความเป็นจริง เขามีทุกข์ ถ้าพูดเลียงจากความเป็นจริง ทำให้บุคคลนั้นมีความสุข เพื่อเป็นการระงับทุกข์บำรุงสุขของเขา ให้เขามีความสดชื่น ก็พูดเรื่องที่ตรงกันข้าม หรือเลียงไปเสีย "

คำสอนที่สายลม

ปี ๒๕๓๑

ตอนที่ ๖

(๔ เม.ย. ๓๑)

โดย..หลวงพ่อพระราชพรหมยาน

พิธีจันอักษร : กชกร ใบไม้

ญาติโยมทั้งหลาย เขาบอกว่ามหาสติ
ปัฏฐานสูตรถ้าทำได้คล่องตัวจริงๆ ต้องใช้
เวลา ๗ ปี ๗ เดือน ๗ วัน ถึงจะบรรลु
อรหัตต์

ความจริงการเข้าใจแบบนี้ผิดถนัด พระ
พุทธเจ้าสอนเฉพาะหมวดจริงๆ แล้วใน
มหาสติปัฏฐานสูตรมีหลายสิบหมวด

แต่ทำไมไม่ว่าต้องปฏิบัติทุกหมวด
ให้ปฏิบัติแค่หมวดใดหมวดหนึ่ง

ถ้าทำได้คล่องตัว ท่านบอกให้หวัง
ผล ๒ อย่าง คือ

๑. พระอนาคามี

๒. พระอรหัตต์

ไม่ได้หวังตอนต้นคือ พระโสดาบัน
กับพระสกิทาคามี แต่หวังสูงสุด

เพราะผลจริงๆ ของมหาสติปัฏฐาน
สูตรก็คือต้องการความเป็นอรหัตต์หรือ
อนาคามีเป็นอย่างน้อย

ฉะนั้น แต่ละหมวดๆ จะเห็นว่าพระ
พุทธเจ้าทรงลงไว้ว่า จงเห็นกายภายในหรือ
เห็นกายภายนอก เห็นทั้งกายภายในและ
กายภายนอก จงไม่ติดอยู่ในวัตถุใดๆ
ทั้งหมดในโลกนี้

เห็นกายภายใน เห็นกายภายนอกนี้
หมายถึงอารมณ์เบื่อ

เบื่อที่มันมีการเคลื่อนไป ไม่มีการทรง
ตัว มีการเปลี่ยนแปลงเลื่อนไป

ถ้ารู้ว่าการเสื่อมเราก็มารู้เบื่อ เพื่อความ
เสื่อม ตอนนี้เป็นอารมณ์ของพระอนาคามี

ถ้าหากว่าเราไม่สนใจทุกสิ่งทุกอย่างใน
โลก ไม่สนใจกายของเราด้วย ไม่สนใจกาย

ฉบับธรรมทาน

ธัมมวิโมกข์

ของบุคคลอื่นด้วย ไม่สนใจวัตถุใดๆ ด้วย

คำว่าไม่สนใจในที่นี้ก็จะอย่าไปคิดว่า เราไม่สนใจในร่างกายแล้วจะไม่กินข้าว หิวจะไม่กิน ร้อนก็ไม่อาบน้ำ หนาวก็ไม่ห่มผ้า อันนี้ไม่ถูก

คำว่าไม่สนใจคือไม่ติดใจในมัน ให้มีความเข้าใจตามความเป็นจริงว่า

ร่างกายมีความเกิดขึ้นในเบื้องต้น แล้วก็มีการแปรปรวนเสื่อมไปในท่ามกลาง แล้วก็แตกสลายในที่สุด คือตาย ให้ถือว่าเป็นเรื่องธรรมดา

แล้วก็มีอารมณ์คิดต่อไปอีกว่า ร่างกายนี้พัง เราไม่ต้องการร่างกายอย่างนี้อีก

ร่างกายแห่งความเป็นคนที่ดี เป็นเทวดาที่ดี เป็นพรหมที่ดี ไม่มีความสุขจริง เราไม่ต้องการ เราต้องการจริงๆ คือนิพพาน

ถ้าบรรดาท่านพุทธบริษัททำอารมณ์ใจของท่าน ก่อนหลับก็ดี หรือตื่นใหม่ๆ ก็ตาม ไม่ต้องลุกขึ้นมา นั่ง นอนแบบนั้น

ตื่นใหม่ๆ ใจกำลังสบาย สร้างความรู้สึกว่าร่างกายมันเสื่อม ร่างกายเป็นของน่าเบื่อ ร่างกายต้องตายในที่สุด เราไม่ต้องการร่างกายแบบนี้อีก เราต้องการจุดเดียวคือนิพพาน จิตหวังจริงๆ

ถ้าบรรดาญาติโยมพุทธบริษัทชายหญิง ทำอย่างนี้ก่อนหลับและตื่นใหม่ๆ ไม่ต้องนั่งทำ ให้นอนคิด คือให้ใช้ปัญญา เวลา

นั้นเกิดอารมณ์เมื่อชั่วขณะจิตเดียว ไม่หวังร่างกายเพียงแค่ขณะจิตเดียว จิตก็กลับฟื้นคืนคงที่ตามเดิม

เพียงเท่านี้บรรดาท่านพุทธบริษัทขอยืนยันว่าชาตินี้ก่อนท่านจะตาย ท่านเป็นพระอรหันต์ไปนิพพานแน่

นวลวิมลกาบรพ ๙

นี่เล่ากันถึงเบื้องต้นนะ วันนี้เป็นเรื่องของนวล รู้จักนวลไหม

นวล แปลว่า แก้ว

นวล หมายถึง ป่าช้า ป่าช้าคือคนตาย คนตายเขานอนใช้ไหม ตายไปแล้วมีลักษณะ ๙ อย่าง อย่างเช่น

ตายแล้วหนึ่งวันมีลักษณะเป็นอย่างไร สองวันเป็นอย่างไร สามวันเป็นอย่างไร ขึ้นพองเป็นอย่างไร

แล้วในที่สุดก็เหลือแต่กระดูก กระดูกหนึ่งลูกออกหมด เหลือแต่กระดูกอ่อนจืด กระดูกอ่อนจืดยังเกาะกัน ต่อไปกระดูกก็หลุดจากกัน

ในที่สุดกระดูกก็แตกเรียวยาวกระจายในพื้นดิน ความจริงแล้วก็ไม่ต้องอธิบาย หรืออธิบายก็เสียเวลา

ให้มีความรู้สึกตามความเป็นจริงว่า ร่างกายนี้มันต้องตาย แต่ลักษณะการตายของแต่ละบุคคล ถ้าตายแล้วมีอะไรดีบ้าง เราจะมองไม่เห็นความดีของคนที่ตาย

ธัมมวิโมกข์

แล้ว เพราะในเมื่อสภาพจิตพ้นจากร่าง
ธาตุลมคือลมหายใจสลายตัว ธาตุไฟคือ
ความอบอุ่นสลายตัว เหลือแต่ธาตุดินกับ
ธาตุน้ำ

ธาตุ ๔

ในเมื่อร่างกายเรามีธาตุ ๔ เมื่อวาน
นี้พูดถึงธาตุ ๔

ธาตุดินทรงอยู่ได้เพราะอาศัยธาตุน้ำ
หล่อเลี้ยง แล้วก็อาศัยธาตุไฟอบอุ่นไว้ ไม่
ให้น้ำทำลายดิน อาศัยลมหายใจเข้าออก
เป็นเครื่องประคับประคองไฟไม่ให้ดับ

ต่อมาขั้นสุดท้าย ธาตุลมสลายตัวก่อน
ลมหายใจสลายตัว ถ้าที่ใดลมไม่พัด
อากาศไม่มีไฟดับนะ

ร่างกายเราก็เหมือนกัน เมื่อธาตุลม
สลายตัวแล้ว ธาตุไฟก็ดับ

เมื่อลมไม่มี ไฟดับขาดความอบอุ่น
น้ำก็เริ่มละลายดิน ดินไม่มีเพื่อน ไม่มี
ที่อาศัย

ต่อไปอาการเน่าก็ปรากฏ แล้วก็เกิด
เป็นสีเขียว ต่อไปก็ขึ้นอืดที่ละน้อยๆ จนน้ำ
เหลืองไหล ต่อไปก็มีอาการทรุดโทรม

ก็รวมความว่าคนตายแล้ว หาคความ
ดีได้ยาก สิ่งที่เรามองเห็นว่าดีกันจริงๆ
คบหาสมาคมกันได้ ก็เพราะว่ามีลมหายใจ
เข้าออก มีธาตุ มีวิญญาณ มีจิต

ในเมื่อจิตสลายออกจากร่าง ไม้ท่อน

ดีกว่าร่างกายของเรา คือไม้ท่อนนี้มันไม่
เน่า กายของคนเรามันเน่า

ฉะนั้น พระพุทธเจ้าจึงแนะนำในกอง
นี้ ว่าให้ทุกคนนึกถึงบุคคลที่ตาย แล้ว
นึกถึงสัตว์ที่ตาย คนก็ดี สัตว์ก็ดี ตาย
แล้วมีสภาพเป็นอย่างไร

ก็จะมีแต่ความน่าเกลียดขึ้นมาทุกวัน
ยิ่งนานวันความเน่าก็ยิ่งมีมากขึ้น

เมื่อเน่าถึงที่สุด น้ำเหลืองไหลหมด
แล้ว ร่างกายก็มีสภาพยุบ น้ำหมดไปเหลือ
แต่ดิน ดินก็ยุบตัวที่ละน้อยๆ

หนักเข้าๆ ส่วนที่เป็นธาตุดินก็สลาย
ตัวไปเพราะแห้ง เหลือแต่สภาพของหนัง
หุ้มกระดูก

ทั้งหมดนี้ขอบรรดาท่านพุทธบริษัท
ลองคิดดูว่า สภาพของร่างกายเป็นของ
น่ารักหรือไม่น่ารัก

ท่านให้ดูเวลาที่ตายไปแล้ว ให้ทราบ
ตามความเป็นจริงว่าร่างกายเป็นอย่างนี้

ที่นี้ที่พระพุทธเจ้าทรงแนะนำเรื่อง
นวลี ๔ คือปาฐา ๔ อย่าง คือตายแล้ว
มีลักษณะ ๔ อย่าง แต่ไม่ขออธิบาย

ก็เพื่อให้ทุกคนเกิดความเบื่อหน่าย
ตามความเป็นจริงของร่างกาย คือที่พูดมา
แล้วทั้งหมด คือการแก่ก็ดี การป่วยก็ดี
การตายก็ดี มันเป็นของธรรมดาของร่างกาย
เป็นความจริง หรือตามพระบางองค์ท่าน
เรียกว่าสังขารธรรม

ฉบับธรรมทาน

ธัมมวิโมกข์

ลัจจะ คือ ความจริง
 ธรรม คือ ทรงไว้
 แปลว่า ทรงไว้ซึ่งความจริง
 ก็รวมความว่าร่างกายไม่ทำลายความ
 จริง จะรักษาพยาบาลแบบไหน จะเยียว
 ยาแบบไหนก็ตาม ร่างกายต้องโถมทุกวัน
 แล้วในที่สุด ร่างกายเข้าถึงความตาย
 ตอนนี้เป็นสมถภาวนา

แล้วไปมองดูอีกทีว่าลักษณะของคนตาย
 มีอะไรบ้าง นอกจากมรณานุสสติกรรมฐาน
 นึกถึงความตาย ถ้าพูดถึงกรรมฐาน ๔๐
 ก็เป็นมรณานุสสติกรรมฐาน นึกถึงความ
 ตายเป็นอารมณ์

ต่อมาก็มานึกถึงความเหี่ยวแห้งของ
 ร่างกาย ความขึ้นอืดของร่างกาย น้ำเหลือง
 ไหลจากร่างกาย เห็นว่าร่างกายมีสภาพ
 สกปรก ตอนนี้เป็นอสุภกรรมฐาน

ถ้ารวมตัวแล้วเรียกว่ากายคตานุสสติ
 รวมกับอสุภกรรมฐาน นี่เข้ากรรมฐาน ๔๐
 ที่พระพุทธเจ้าทรงเทศน์นี้ไม่มีอะไรขัด
 กัน ถ้ายึดถือกรรมฐาน ๔๐ เป็นพื้นฐาน
 นี้ไม่ขัดกันเลย

รวมความว่าในขั้นแรกพระพุทธเจ้าให้
 นึกถึงความตาย ว่าเราต้องตายแน่ ถ้านึก
 ถึงว่าตายจะได้ไม่ประมาทในชีวิต อันนี้ข้อ
 ที่ ๑ นะ สำหรับนวลี ๔

ตอนที่สอง พระพุทธเจ้าให้เห็นตาม
 ความเป็นจริงของร่างกาย ว่าร่างกายเต็ม

ไปด้วยความสกปรกโสโครก ที่น่ารักน่า
 คบหาสมาคมเพราะมีชีวิตยังทรงตัวอยู่
 นี่พูดภาษาไทย ในเมื่อชีวิตยังทรงตัว
 อยู่ คือจิตวิญญาณยังอาศัยอยู่ ร่างกาย
 ยังมีความเคลื่อนไหวได้ ทำทุกสิ่งทุกอย่าง
 ได้ บำรุงรักษาตัวเองได้ อย่างนี้ยังกำลัง
 น่าคบหาสมาคม

พอสภาพของจิตสลายจากร่างกายไป
 ตอนนี้เป็นจิตบังคับประสาธ ปกติเราใช้
 จิตบังคับประสาธ ประสาธมันชวนเซมาก
 เกิน จิตก็บังคับให้ทรงตัวอยู่ตามกำลัง

เมื่อจิตหมดสภาพไปแล้ว ชาติหลุมก็
 หาย ชาติไฟก็ดับ ชาติน้ำก็ละลายดิน เกิด
 ความเน่าเน่าเกลียด อันนี้เป็นอสุภกรรมฐาน

รวมความว่าในมหาสติปัฏฐานสูตรต้อง
 เทียบกรรมฐาน ๔๐ เมื่อเราทุกคนเห็นตาม
 ความเป็นจริง ว่าร่างกายเกิดมาแล้วต้อง
 ตาย อันนี้ในกรรมฐาน ๔๐ เรียกว่ามรณ
 านุสสติกรรมฐาน

เมื่อสภาพของร่างกายตายหรือไม่ตาย
 ก็ตาม ความสกปรกโสโครกมีอยู่ น้ำเลือด
 น้ำเหลืองน้ำหนองที่ไหลจากร่างกาย
 เมื่อตายแล้ว ความจริงมันไม่ได้มาภายหลัง
 มันมาก่อนแล้ว

ของทั้งหลายเหล่านี้มีในร่างกาย แต่
 จิตบังคับไว้ คือบังคับประสาธ หรือประสาธ
 คุมอยู่

เมื่อจิตสลายตัวไป สิ่งทั้งหลายเหล่า

ธัมมวิโมกข์

นี้ก็ว่ากันตามอารมณ์ น้ำก็ไหลละลายดิน
ออกมา

รวมความว่าเห็นว่าร่างกายมีสภาพนี้
ก็เกิดนิพพิทาญาณ คือความเบื่อหน่าย ตอน
นี้เป็นตอนที่ ๑ ของพระพุทธเจ้าท่านนะ

เพราะว่ามหาสติปัฏฐานสูตรนะหวัง
พระอนาคามีเป็นเบื้องต้น แล้วหวังอรหัตต์
เป็นขั้นสุดท้าย หวังสองอย่าง ไม่ใช่หวัง
พระโสดาบันกับพระสกิทาคามี

คือในเบื้องต้นแรกก็เกิดนิพพิทาญาณ
ความเบื่อหน่าย เบื่อตรงไหนล่ะ เบื่อที่
ร่างกายประคอบประหม่อมันขนาดไหนก็ตาม
ที่ มันก็แก่ทุกวัน ในที่สุดมันก็ตาย

ความไม่ทรงตัว ความเปลี่ยนแปลง
การเสื่อมไปของร่างกายอย่างนี้เป็นอย่างนี้
แล้วปกติร่างกายเต็มไปด้วยของสกปรก
โสโครก อจุจาระก็ดี ปัสสาวะก็ดี น้ำเลือด
น้ำเหลือง น้ำหนองก็ตาม ทั้งหมดนี้มัน
เป็นของโสโครก เป็นของน่าเกลียด ตอน
นี้เป็น **อสุภสังขยา**

เมื่อเป็นอย่างนี้เกิดความรังเกียจ
เกิดขึ้น ความเบื่อก็เกิด ในเมื่อความเบื่อ
เกิด จิตที่จะยับยั้งก็จะเริ่มเกิด

ตอนระยะที่ความเบื่อเกิดขึ้น ตามใน
วิปัสสนาญาณ ๔ ท่านเรียกว่านิพพิทาญาณ

นิพพิทาญาณ คือความเบื่อหน่าย
อันนี้เป็นสมุฏฐานของพระอนาคามี ค่อยๆ
คิดค่อยๆ ท่านะ อย่าไปจูโจมเกินไป จู

โจมมากเกินไป บอกว่าเมื่อร่างกายนี้เห็น
แจ้งมาหลายรายแล้ว

บอกเบื่อ ถึงที่สุด แล้วก็แจ้งไปเลย
ต้องค่อยๆ ทำ ค่อยๆ คิด ดูตามความ
จริง

ร่างกายไม่ทรงตัว

ในเมื่อจิตวิญญูณยังมีอยู่ ส่วนไหน
มีไหมที่มันมีการทรงตัว ดูตั้งแต่ปลายนิ้ว
เข้ามา

นิ้วมีการทรงตัวไหม นิ้วยาวเท่าเดิม
แต่ว่าอาการเปลี่ยนแปลงสภาพของนิ้วมัน
มีอยู่ มันพองขึ้นบ้าง มันเหี่ยวลงไปบ้าง

ดูเบื้องต้นมีสภาพทรงตัวไหม นั่นคือ
ผม ผมมีสภาพไม่เนา แต่ผมก็มีสภาพไม่
ทรงตัว เพราะว่ามันยาวขึ้นทุกวัน ถ้ายาว
เกินพอดี เราก็ต้องตัดผมไว้เพื่อพอดี อัน
นี้ไม่มีการทรงตัวเหมือนกัน

ครั้งไปดูหนัง หนังก็มีสภาพไม่ทรง
ตัว ถ้าทรงตัวจริงๆ เราอาบน้ำขัดสีจนวีรรณ
สะอาดแล้ว ไม่ต้องทำใหม่

อันนี้เราต้องสร้างความสะอาดให้มัน
ใหม่ ทุกวันทุกเวลา ความจริงหนังก็มีสภาพ
ไม่ทรงตัว

รวมแล้วทั้งหมด ร่างกายทั้งหมดไม่
มีอะไรทรงตัว มีความเสื่อมไปเป็นปกติ
เพราะอาศัยร่างกายมีความเสื่อมและไม่ทรง
ตัว พระพุทธเจ้าทรงแนะนำว่าให้สร้างนิพพิ

ฉบับธรรมทาน

ธัมมวิโมกข์

หาญาคือความเปื้อนหน้า

ในเมื่อดูร่างกายของเราไม่ทรงตัว มีความเลื่อมเป็นปกติ อันนี้เรียกว่ากายใน กาย

ตอนนี้เป็นกายานุปัสสนาตามสติปัฏฐาน ว่ากันเรื่องกาย ท่านให้ดูกายภายใน คือ กายใน คือกายของเรา กายเรามีสภาพ เลื่อมอย่างนี้

ต่อไปก็ดูกายภายนอก คือกายคนอื่น กายคนอื่นมีสภาพเลื่อมไหม ผลที่สุดมัน ก็เลื่อมเหมือนกัน

ในเมื่อเห็นเราก็อเลื่อม เขาก็เลื่อม เรา จะหวังเอาตัวเราเป็นที่พึ่งของเรา มันก็เป็น ที่พึ่งไม่ได้ เพราะเริ่มจะสลายตัว

เอาร่างกายคนอื่นเป็นที่พึ่ง ก็เป็นที่ พึ่งไม่ได้เพราะมีการไม่ทรงตัวเหมือนกัน มีความเลื่อมเหมือนกัน

ในเมื่อเห็นร่างกายทั้งร่างกายเรา ร่าง กายเขา กายภายใน กายภายนอก

คำว่ากายภายในคือร่างกายของเรา กายภายนอกคือร่างกายของคนอื่น มีสภาพ เหมือนกันอย่างนี้

ก็หาความเป็นจริง สร้างความเบื่อ ค่อยๆ คิด วันหนึ่งท่านจะเบื่อสักนาทีก็ใช้ ได้

ถ้าจิตรู้สึกมีความเหนื่อยด้วยกำลัง นิพพิทาญาณจริงๆ วันหนึ่งนาทีเดียวใช้ได้ ให้มีความรู้สึกตามความจริง

นั่งมองดูตั้งแต่เท้าจนถึงศีรษะ ศีรษะ ถึงเท้า ดูว่าความเลื่อมมันมีอย่างนี้ ความ แก่มันเข้ามาใกล้เต็มทีแบบนี้ เราไม่ต้อง การร่างกายที่เลวทรามอย่างนี้ต่อไปอีก เพราะมันมีแต่ความทุกข์

ถ้านึกถึงทุกข์เป็นอริยสัจ

เห็นถึงความสกปรกโสโครกของร่างกาย เป็นสมถภาวนา

เห็นว่าร่างกายมีสภาพของความเลื่อม ไม่ทรงตัว นี่เป็นวิปัสสนาภาวนา

อธิบายไว้ด้วยนะ เดี่ยวจะไม่รู้ว่าตอน ไหนเป็นสมถะหรือวิปัสสนา

ในเมื่อความเบื่อเกิดขึ้นถึงที่สุด เรา ไม่สามารถจะยับยั้งมันได้ จิตยอมรับนับถือ ธรรมดาที่เกิดขึ้น นั่นคือตัวปัญญา อัน นี้ปัญญาใหญ่

เห็นความเลื่อมของร่างกายเป็นตัว ปัญญา เหมือนกับวิปัสสนา แต่เป็นตัว ปัญญาอย่างกลาง คือเป็นปัญญาของพระ อนาคามี

ในขั้นสุดท้ายเห็นว่าร่างกายไม่ทรงตัว แน่ จิตวางเฉย มันจะเฉยจริงๆ หรือไม่ เฉย มันก็จำเป็นจะต้องเฉย

ถ้าความแก่มันจะเกิดขึ้นใครจะห้าม ความแก่ได้ ความป่วยไข้ไม่สบายเกิดขึ้น ใครจะห้ามความป่วยไข้ไม่สบายได้

ถ้าความตายมันจะมีขึ้นใครจะห้าม ความตายได้ ในเมื่อมีปัญญามีความเข้าใจ

— ธรรมวิโมกข์ —

ตามความเป็นจริงว่า ทุกสิ่งทุกอย่างอย่าง
นี้ใครห้ามไม่ได้ มันต้องเป็นไปตามกฎของ
ธรรมดา

ในที่สุดจิตก็ทราบว่ารู้ร่างกายไม่ได้
ร่างกายต้องทรงสภาพตามความเป็นจริง
ของเขา จิตก็ยอมรับ

คำว่าจิตยอมรับในที่นี้คือจิตเริ่มมี
ปัญญา ปัญญาสูงมาก

ยอมรับนับถือกฎธรรมดา

ยอมรับนับถือกฎของธรรมดา รู้ตาม
ความเป็นจริง รู้ทุกวัน และก็ไม่ได้เพ้อ
คิดว่าร่างกายของเราจะไม่ทรงสภาพอยู่
อย่างนี้

มันจะต้องเดินเข้าไปหาความแก่ทุกวัน
ความทรุดโทรมมันจะมีแก่ร่างกายทุกวัน
อาการอย่างนี้เป็นธรรมดาของมัน มันอยาก
จะเป็นก็เชิญเป็นไป

ในขณะที่ทรงร่างกายอยู่ โรคภัยไข้
เจ็บก็ต้องมารบกวนเป็นของธรรมดา ตาม
ที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า ร่างกายมันเป็นโรค
นิธัง มันเป็นรังของโรค

ไฉนถือว่าเป็นเรื่องธรรมดาของร่างกาย
มันจะป่วยได้เพราะมีร่างกาย ถ้าไม่มีร่าง
กายมันก็ไม่ป่วย

แล้วถือว่าธรรมดาเขาเป็นอย่างนี้เรา
ก็วางเฉยในอาการของมัน ถ้ามีทุกขเวทนา
ก็รักษาเพื่อระงับทุกขเวทนา ถ้ารักษาไม่หาย

มันจะตายก็ตามใจมัน อันนี้เป็นสังขาร
เปกขาญาณ

ในที่สุดเมื่อร่างกายจะพังคือจะตาย
จิตใจก็ยังวางเฉยถือว่าเป็นเรื่องธรรมดาของ
ร่างกาย มันต้องตายในที่สุดอย่างนี้เหมือน
กัน อันนี้คือนวสี ๔ นวสีคือความตาย
ปาชา ๔

ต่อมาเมื่อจิตค่อยๆ คิด มันจะวาง
เฉยสักนาทีสองนาทีกี่ช่วง พยายามฝึกเฉย
ในอารมณ์

ร่างกายหิวต้องให้มันกิน ไม่ใช่ไปเฉย
ไม่ให้มันกินนะ มันเฉย แต่ความเลื่อม
เกิดขึ้นเราถือว่าเป็นของธรรมดา จิตใจไม่
ตื่นรน

ความป่วยไข้ไม่สบายมีขึ้น ต้องรักษา
แต่ใจไม่วุ่นวาย ไม่มีความทุกข์เกินไป
สำหรับการป่วย

ถ้าความตายจะเข้ามาถึงเรา เราไม่
หนักใจ คำว่าไม่หนักใจในที่นี้ต้องเตรียม
ตัวไว้ก่อน

ถ้าจิตใจค่อยๆ เฉยวันละนิด อย่า
ให้มาก ถ้ามากเดี๋ยวพระอรหันต์ท่านอายุ
คือค่อยๆ วันละนิด เอาเวลาไหนก็ได้
เวลาที่ไม่มีการกวนใจ

สมมุติว่าทั้งวันเหนื่อยมาก เวลา
หัวค่ำก่อนหลับทรงตัวไม่ค่อยอยู่ จิตไม่
ค่อยทรงอารมณ์ก็ใช้เวลาเข้ามืด นอนสัก
ตื่นก่อน

ฉบับธรรมทาน

ธัมมวิโมกข์

พอตื่นขึ้นมาแล้วปั๊บ ก็นึกว่าร่างกายทั้งหมด มันเต็มไปด้วยความสกปรกโสโครก มันเลื่อมทรุดโทรมทุกวัน ในที่สุดก็ต้องตาย

ถ้าตายแล้วไม่ท่อนดีกว่าร่างกายเรา มาก เพราะมันไม่เน่า ร่างกายของเราเน่า เน่า มันหมดความลื่นเปลี่ยนต่างๆ เยอะ เยอะ ก็ถือว่าเฉย ถือว่าร่างกายสภาพมันเป็นแบบนี้

มันจะเลื่อมเป็นหน้าที่ของมัน อยากจะเลื่อมก็เชิญเลื่อม เราไม่หนักใจกับความเลื่อม

ถ้ามันจะป่วยไข้ไม่สบาย ห้ามมันไม่ได้ ถ้ามันจะป่วยก็เชิญป่วย

ทุกขเวทนาย่อมมีเป็นของธรรมดา แต่ใจไม่วุ่นวายเกินไป ถือว่าอาการป่วยของร่างกายเป็นของธรรมดา

แล้วถ้าร่างกายจะตายก็ถือว่า มันอยากตายถึงวาระมันก็ตาย ตายแล้วมันจะไปไหนต้องเตรียมตัวก่อน

เมื่อสร้างความรู้สึกแบบนี้ก็เตรียมตัวเตรียมพร้อม อันดับแรกเรายังเป็นพระอนาคามีไม่ได้ เพราะกำลังใจมันถึงจุดจบ แล้วต่อมาเป็นพระอรหันต์ก็ยังไม่ได้

ทำอย่างไร ถ้าเป็นพระอนาคามีไม่ได้ เป็นพระอรหันต์ไม่ได้ เราก็อยู่ในขอบเขตของอบายภูมิ

นั่นหมายความว่า ถ้ามีอาการพลาด

พลั้งเมื่อไหร่ต้องลงอบายภูมิเมื่อนั้น ก็ต้องหาวิธีป้องกัน

ป้องกันอบายภูมิ

อันดับแรกเราต้องกันอบายภูมิไว้ก่อน

อย่าเพลอนะ คือ

๑. ไม่ลืมความตาย มีความรู้สึกว่าชีวิตนี้ต้องตาย ความจริงอย่างนี้ไม่ต้องนึกทั้งวัน

เป็นแต่เพียงว่า พอตื่นขึ้นเข้ามิดก็คิดว่าเรารอดตายมา ๑ วัน ต่อไปเบื้องหน้ากว่าจะถึงเช้าพรุ่งนี้ อาจจะตายก็ได้ เราทราบไม่ได้ แล้วก็หาทางป้องกันอบายภูมิไว้ก่อน

วิธีป้องกันก็คือยอมรับนับถือพระพุทธเจ้า พระธรรม พระอริยสงฆ์ ไม่สงสัยในความดีของท่าน อย่างนี้ไม่ลงอบายภูมิแน่

แต่เพลไม่ได้เหมือนกันนะ ถ้าเพลไปคว้าเอาอกุศลกรรมเข้านิดเดียวก็ลงอบายภูมิ

ที่นี้การป้องกันอบายภูมิจริงๆ ยกกำแพงกันคือศีล ๕ หรือกรรมบถ ๑๐ ถ้าศีล ๕ ก็ถือว่าเป็นผู้เข้าถึงไตรสรณาคมน์กันได้เฉพาะชาติ

ถ้าเป็นกรรมบถ ๑๐ แล้วเป็นพระโสดาบันหรือพระสกิทาคามี อย่างนี้กันคราวเดียวไม่ลงกันต่อไปอีก ยังไม่ถึงนิพพาน

เพียงใดก็ตามจะไม่ลงสู่อบายภูมิ

ก็รวมความว่าวันนี้แนะนำเรื่องนวลี ก็คิดไม่ออกเหมือนกันว่าจะไปไหนหรือไม่ ไหว เพราะวันนี้ร่างกายมันแย่มาก มันแย ก็เชิญแยไป ร่างกายเป็นอย่างไรว่เป็นเรื่องของร่างกาย

รวมความว่านวลี ท่านแปลเป็นภาษาไทยว่า ป่าช้า ๔ คือลักษณะของความตาย ๔ อย่าง ในที่สุดสรุปแล้วมีสภาพเหมือนกัน คือตายแล้วเราเห็นว่าสกปรก

แล้วก็จึงจำไว้ว่า ร่างกายของเราต้องตายแน่ เรามองร่างกายคนอื่นเขาตายได้ เราก็ต้องตายได้ ถ้าคิดถึงความตาย

แล้วมองร่างกายของเราว่าก่อนจะตาย น้ำเลือด น้ำเหลือง น้ำหนองมันมาจากไหน ก็ต้องทราบว่ามันมีอยู่ในร่างกายแล้ว

แต่อาศัยจิตควบคุมอยู่ บังคับประสาท น้ำเลือด น้ำเหลือง น้ำหนอง จึงไม่ไหล พอเวลาตาย จิตออกจากร่าง ความสกปรก ก็เกิดขึ้น ตอนนี้น่าบอกว่าให้สร้างความเปื้อนในร่างกายเสีย

อารมณ์เปื้อนเป็นอารมณ์ของพระอนาคามี แต่ว่าจะเป็นอนาคามีหรือไม่ต้องดูแบบนั้น

ถ้าความเปื้อนเกิดขึ้นจริงๆ เปื้อนจริงๆ เกิดขึ้นเขาเรียกว่านิพพิทาญาณ อารมณ์ ๒ อย่างจะค่อยๆ อ่อนตัวลง นั่นคือความรักในระหว่างเพศและความโกรธ

หากแค่อ่อนลงนี้ยังไม่เป็นพระอนาคามี ค่อยๆ เข้าไปหาพระอนาคามี

ถ้าถึงพระอนาคามีจริงๆ ความรู้สึกระหว่างเพศ ความต้องการความสวยงามในวัตถุต่างๆ หรือคนก็ตาม ไม่มีตัดความรู้สึกความสวยงามงดงามออกไปจากใจ มันไปเลย ไม่กลับมาอีก

แล้วประการที่ ๒. ความโกรธ ความไม่พอใจจริงๆ ไม่มี เหลือแต่พรหมวิหาร ๔ ถ้าเป็นอย่างนี้ถือว่าเป็นพระอนาคามีแท้ แต่ในมหาสติปัฏฐานสูตร ท่านให้หวังพระอรหันต์

ในข้อสุดท้ายท่านบอกว่า ภิกขเว ดูก่อน ภิกษุทั้งหลาย เธอทั้งหลายจงพิจารณาเนืองๆ ว่า เราไม่ต้องการทุกสิ่งทุกอย่างในโลก ไม่ติดในร่างกายของเรา ไม่ติดในร่างกายของบุคคลอื่น ไม่ติดในวัตถุใดๆ ทั้งหมด คือมีอารมณ์วางเฉย

อันนี้เป็นอารมณ์สังขารูปกษญาณ เป็นอารมณ์พระอรหันต์

เอละ บรรดาญาติโยมพุทธบริษัททุกท่าน คิดว่าจะพูดไปไม่ไหวมันก็ไหว ถ้ายังไม่ตายนะ ถ้าตายแล้วพูดได้ไหม ได้แต่พูดเมื่อไหร่ แก่โดดบ้านเมื่อนั้น เป็นอันว่ายังไม่ตาย ยังไม่ตายก็คุยต่อไป

ต่อไปนี้ขอบรรดาญาติโยมทุกคนตั้งใจสมาทานพระกรรมฐานและสมาทานศีล **สวัสดี.**

ก ข้อคิดจากธรรมะ ก

"คำว่าไม่สนใจในที่นี้ ก็จงอย่าไปคิดว่า เราไม่สนใจในร่างกายแล้วจะไม่กิน ข้าว หิวจะไม่กิน ร้อนก็ไม่อาบน้ำ หนาวก็ไม่ห่มผ้า อันนี้ไม่ถูก คำว่าไม่สนใจคือไม่ติดใจในมัน ให้มีความเข้าใจตามเป็นความเป็นจริงว่า ร่างกายมีความเกิดขึ้นในเบื้องต้น แล้วก็มีการแปรปรวนเสื่อมไปในท่ามกลาง แล้วก็แตกสลายในที่สุดคือตาย ให้ถือว่าเป็นเรื่องธรรมดา แล้วก็มีการมโนคิดต่อไปอีกว่า ร่างกายนี้พัง เราไม่ต้องการร่างกายอย่างนี้อีก ร่างกายแห่งความเป็นคนก็ดี เป็นเทวดาก็ดี เป็นพรหมก็ดี ไม่มีความสุขจริง เราไม่ต้องการ เราต้องการจริงๆ คือนิพพาน"

"ร่างกายเราก็เหมือนกัน เมื่อธาตุลมสลายตัวแล้ว ธาตุไฟก็ดับ เมื่อลมไม่มี ไฟดับขาดความอบอุ่น น้ำก็เริ่มละลายดิน ดินไม่มีเพื่อน ไม่มีที่อาศัยต่อไปอาการเน่าก็ปรากฏ แล้วก็เกิดเป็นสีเขียว ต่อไปก็ขึ้นอืดที่ละน้อยๆ จนน้ำเหลืองไหล ต่อไปก็มีการทรุดโทรม ก็รวมความว่าคนตายแล้ว หาความดีได้ยาก สิ่งที่เรามองเห็นว่าดีกันจริงๆ คบหาสมาคมกันได้ ก็เพราะว่ามีลมหายใจเข้าออก มีธาตุ มีวิญญาณ มีจิต"

"ร่างกายทั้งหมดไม่มีอะไรทรงตัว มีความเสื่อมไปเป็นปกติ เพราะอาศัยร่างกายมีความเสื่อมและไม่ทรงตัว พระพุทธเจ้าทรงแนะนำว่าให้สร้างนิพพิทาญาณ"

"ในขณะที่ทรงร่างกายอยู่ โรคภัยไข้เจ็บก็ต้องมารบกวนเป็นของธรรมดา ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า ร่างกายมันเป็นโรคนี้ทั้ง มันเป็นรังของโรค ใ้หนี่ถือว่าเป็นเรื่องธรรมดาของร่างกาย มันจะป่วยได้เพราะมีร่างกาย ถ้าไม่มีร่างกายมันก็ไม่ป่วย แล้วถือว่าธรรมดาเขาเป็นอย่างนี้ เราก็วางเฉยในอาการของมัน ถ้ามีทุกขเวทนา ก็รักษาเพื่อระงับทุกขเวทนา ถ้ารักษาไม่หายมันจะตายก็ตามใจมัน อันนี้เป็นสังขารเปกขาญาณ ในที่สุดเมื่อร่างกายจะพังคือจะตาย จิตใจก็ยังวางเฉยถือว่าเป็นเรื่องธรรมดาของร่างกาย มันต้องตายในที่สุดอย่างนี้เหมือนกัน "

"เราไม่ต้องการทุกสิ่งทุกอย่างในโลก ไม่ติดในร่างกายของเรา ไม่ติดในร่างกายของบุคคลอื่น ไม่ติดในวัตถุใดๆ ใดๆ ทั้งหมด"

หลวงพ่อสอนไว้

ปิติข้อที่ ๑. ถ้าจิตเข้าถึงปิติมีความอิ่มใจ ขนจะลุกชูซ่าอย่างหนึ่ง

ปิติข้อที่ ๒. น้ำตาจะไหล

ปิติข้อที่ ๓. ร่างกายโยก โยกไปโยกมา โคลงไปโคลงมา

ปิติข้อที่ ๔. มีการเต้นเหมือนปลุกพระ เหมือนตัวลอยไปบนอากาศ

ปิติข้อที่ ๕. มีอาการซาบซ่า อาการซาบซ่าเป็นอย่างนี้ จะมี
ความรู้สึกว่า อันดับแรกหน้าตาจะใหญ่ขึ้น รู้สึกว่าตัวสูงขึ้น
ตัวใหญ่ขึ้น หน้าจะใหญ่มาก แล้วต่อมาจะมีอาการเหมือนลม
พริ้วไหลออกจากร่างกาย ในที่สุดจะไม่รู้สึกว่ามีร่างกาย จะมี
ความรู้สึกมีแต่หน้าอย่างเดียว อย่างนี้เป็นอาการของปิติตัวที่ ๕

รวมความว่าอาการทั้ง ๕ อย่าง อย่างใดอย่างหนึ่งเกิดขึ้น

ก็ตาม ขอบรรดาท่านพุทธบริษัทอย่าตกใจ แล้วจงอย่าเปลี่ยนแปลง

แปลงคำภาวนา ว่าไปเรื่อยๆ ปล่อยมัน ร่างกายจะเป็น

อย่างไรก็ช่างมัน แต่จิตมันเป็นสุข อาการ ๕ อย่างที่

เกิดขึ้นนี้ทั้งหมดจิตเป็นสุขมาก อย่างนั้นท่านเรียกว่าปิติ.

